

# Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Broj 30

Izlazi subotom

Zagreb, 25. listopada 2008.

## Sadržaj

Dan duha Asiza	2
Lustracijsko oko	3
Urednikovo slovo	5
Moram reći	6
Kao razgovor	10
Bosno moja	13
Vijesti	18
Zgodopis	22
Hrvatski jezik	29
Bog nas je stvorio	31
Nova djela	35
Srpsko pravo na reč	37
Dani slobodne knjige	39
Antikorupcijski pogledi	41
Osvrti	42
Zdravodrugovi	52
Živjeti NDH	53
Podlistak	55
Roman	58
Klanjanje	60
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63



## STADION JE GRMIO: ZA DOM SPREMNI!

**GODIŠNJI SUSRET PASTORALNIH RADNIKA SJEVERNOAMERIČKOG KONTINENTA**      **90. OBLJETNICA PROGLAŠENJA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE**

**JOSIP MANOLIĆ PRED LUSTRACIJSKIM OKOM**      **TRAGIČNA SUDBINA SPOMENIKA UBIJENOJ DJECI SARAJEVA**

**MOLITVA ALLAHU ZA DOMOVINU MOJU HRVATSKU**

U idućem broju:

**ZAKLADA BRAĆE MIHANOVIĆ IZ DOLA KOD STONA**

Glasnik je  
besplatan

Prijaviti se možete  
na hitrozov

[hrvatska.uljudba@gmail.com](http://hrvatska.uljudba@gmail.com)

# DAN DUHA ASIZA



**Četvrtak, 23. listopada 2008.** u 19,30 Tribine grada Zagreba  
**Tribina: „Brak i obitelj pred izazovom globalizacije“**

Uvodna riječ:

mons. Vlado Košić, pomoćni biskup

Predavači:

mr. sc. Gordan Črpić

Arslani ef. Mevludin imam zagrebački

o. Jure Bosančić, DI

uz sudjelovanje predstavnika vjerskih zajednica

**Petak, 24. listopada 2008.**

**Dan molitve**

Svaka vjerska zajednica organizira molitvu za mir u vlastitom prostoru

Katolici mole u crkvi sv. Franje, Zagreb, u 19,30, Kaptol 9

**Ponedjeljak, 27. listopada 2008.** u 19,30, Zagreb, Kaptol 9

**Međureligijski molitveni susret u crkvi sv. Franje**

Organizatori:

Povjerenstvo za ekumenizam i dijalog Zagrebačke nadbiskupije

Franjevački svjetovni red, Mjesno bratstvo Kaptol, Zagreb

## TO JE ON

### JOSIP MANOLIĆ



Josip Manolić (Kalinovac kraj Đurđevca, 22. ožujka 1920.), komunist, drugi predsjednik Vlade Republike Hrvatske. Komunističkim omladinskim i sindikalnim rukovoditeljem postaje 1937. godine. Za vrijeme Drugog svjetskog rata on je organizacijski sekretar PK SKOJ-a za Hrvatsku. Po ustroju OZN-e 1944. godine glavni je njen zapovjednik za Bjelovar i okolicu. Za načelnika Odjela za izvršenje kaznenih sankcija u tadašnjem Sekretarijatu za unutrašnje poslove u Zagrebu postavljen je 1946. godine. Između ostalog provodi utamničenje nadbiskupa Alojza Stepinca. Načelnik je u Sekretarijatu unutrašnjih poslova NR Hrvatske od 1948. godine. Šef SUP-a (Sekretarijata unutarnjih poslova) u SFRJ postaje 1960. godine.

U Sabor SR Hrvatske ušao je 1965. godine. Obnaša funkcije predsjednika organizaciono-političkog odbora, predsjednika zakonodavno-pravne komisije, te člana je Ustavne komisije. Ponovno je u Saboru 1969. godine. Nakon Hrvatskog proljeća upoznaje Tuđmana. CK SKH - na 20. kongresu – rukovodi 1989. godine.

Osnivač je HDZ-a, pa 1990. godine postaje potpredsjednik Predsjedništva Republike Hrvatske. Početkom Devedesetih godina drugi je čovjek u Republici Hrvatskoj, odmah do Franje Tuđmana, kojemu je bliski suradnik. Od 24. kolovoza 1990. do 17. srpnja 1991. obnašao je dužnost predsjednika Vlade RH, nasljeđivši Stipu Mesića na toj dužnosti, jer je ovaj bio izabran za hrvatskog člana u Predsjedništvu SFRJ. Od 1991. bio je šef Ureda za zaštitu ustavnoga poretka (tijelo koje je koordiniralo svim tajnim službama).

Izvor: [hr.wikipedia.org](http://hr.wikipedia.org)

Tuđman je bio primoran nevoljko prihvatiti pruženu ruku Jože Manolića, kojemu je bio cilj dočepati se samog vrha HDZ-a, pri čemu je bio uspješan i dovodio u HDZ svoje istomišljenike Boljkovca, Degoriciju, Hlada, zetove i mnoge druge ateističko-jugosocijalističke pristaše, upisivao ih u HDZ i vješto postavljao na visoka mjesta u stranci. Po istom receptu instalirao je svoje ljude gotovo u svim područjima i na svim razinama stranačkih i državnih vlasti. Po HDZ općenito je bilo kobno to što je Manolićeva (i Mesićeva) grupacija u stranci tada, 1989. i 1990., smatrala kako je hrvatsko pitanje konačno riješeno (i to pozitivno) Ustavom SFRJ i SRH iz 1974. pa su obojica preferirali takve ljude koji su imali dulji staž u SK, koji su svojedobno bili odani jugosocijalistički birokrati, koji su mrzili Hercegovce i nisu htjeli čuti za Hrvate i hrvatsko pitanje u BiH, koji su u hrvatskoj emigraciji vidjeli samo neprijatelje, koji nisu nikada željeli čuti za Bleiburg i križne hrvatske putove, kojima je strana sveopća pomirba Hrvata i hrvatstva. Ti, Manolićevi HDZ-ovci, nikada i nigdje nisu mogli predstavljati više od 10 posto Hrvata, ali su zato zauzeli u ime HDZ-a više od 90 posto državnih funkcija.

Izvor: Dr. Ivan Mužić, TUĐMAN I MASONSTVO

## IVO PUKANIĆ

Bio je gad. Đubre. Kako je radio tako je skončao.

Novinar? Najmanje to. Likvidator i lešinar. Dali su mu Oni jasnu i preciznu zadaću, a on ju je samo do krajnosti savjesno izvršavao. Optužiti redom nevine ljude kako bi njegove Gazde, uglavnom partizanske provenijencije, mogle iz prikrajka nesmetano pljačkati Hrvatsku. Hrvate.



Imao je novca. Na bacanje. Iz hira, samo da bi unutarnju konkurenciju, s Ninoslavom Pavićem – Poletom na čelu, malo suzbio, odgurnuo ju s podija, pokrenuo je dnevnik „Republiku“. I slupao ogromne pare. Bez problema. Bez posljedica.

Imao je pravosudnu zaštitu. Njegovi slučajevi redom su odlazili u zastaru. I prije prvog ročišta. Nije se ništa moglo protiv njega. Osmijeh mu, drzak i silovan, bahat, nikada nije silazio s lica.

Družio se s Njima. Stalno. Hvalio se time. Ponosio se. Uvjeren u sigurnost i svemoć svojih zaštitnika, naredbodavatelja. Zna se kojih. Počevši od Stjepana Mesića, Josipa Manolića, Josipa Perkovića, Ivana Jarnjaka, Tomislava Karamarka, Mladena Bajića ...

Imam u tome dosta vlastitoga iskustva.

Optužio me u „Nacionalu“, odmah, 1993. godine, reklo bi se bez posebna razloga, izuzev moje antikomunističke prošlosti, za sve zloće hrvatske pretvorbe i privatizacije. Kao, bio sam glavna osoba u tome, iako – u svojoj samostalnoj i nezavisnoj Republici Hrvatskoj – nikada nisam obnašao niti najmanju društvenu funkciju, nikada nisam imao nikakav državni položaj, nikada nisam dobio nikakvo radno mjesto u državnoj službi. Tužio sam ga, dakako, za klevetu. Bezuspješno. Općinski sud u Zagrebu našao je puta za zastaru.

Trebalo im je žrtveno janje. I mislili su da su ga našli. Slijedile su kaznene prijave i optužnice protiv mene, sudovi bez kraja i konca. Progoni svake vrste, sve do slanja u ludnicu. Neprekidno 15 godina. Prof. dr. sc. Dragica Kozarić-Kovačić iz Kliničke bolnice „Dubrava“ u Zagrebu, treba li uopće reći iz čijeg klana, čak me je proglasila neubrojivim, jer sam tobože nerealno ambiciozan. Pokušali su mi preko Psihijatrijske bolnice u Vrapču uzeti poslovnu sposobnost.

Tko ga je ubio? Ne znam, niti me to zanima. Dovoljno je spoznati:

Sotona se razdijelila u sebi. Dolazi novo doba. Bez Njih.  
Bože **pomozi nam da ih se riješimo. Zauvijek!**

*T. Dragun*

## 90. OBLJETNICA PRVOG PROGLAŠENJA NEZAVINE DRŽAVE HRVATSKE

Zbog usvojene krivotvorene povijesti propuštena je povijesna šansa

**Prof. Filip Ćorlukić**, fizičar, znanstveni istraživač i publicist

### POVIJEST - UGLAVNOM - PIŠU POBJEDNICI

Općenito je poznato i priznato da je za objektivan prikaz povijesnih događaja nužan vremenski odmak od najmanje dvadeset do trideset godina. To posebno vrijedi kada se radi o vremenu događanja ratova, ili drugih velikih društvenih promjena. Osim toga, već i sama činjenica da povijest pišu pobjednici, razlogom je da povjesničari ne mogu, zapravo ne smiju biti objektivni čak i kada to žele. Bez obzira na polazište svi znademo da je povijest zlosretne NDH potpuno lažna. Ne samo da je iskrivljena, nego su bitni događaji potpuno zanemareni.

No to možemo smatrati očekivanim sve do kraja trajanja Titove Jugoslavije. Međutim danas mnogo toga znademo što tada nismo mogli znati, otkriveni su brojni dokumenti i objavljene činjenice, a nema ni okupatora koji bi nam sprječavali otkrivanje povijesnih istina, ali je takva, lažna povijesnica usvojena i u slobodnoj Hrvatskoj. Zašto?! Zašto se u našim povijesnicama još uvijek tvrdi da je NDH bila obična fašistička tvorevina – što ni realno, niti formalno-pravno ne odgovara povijesnoj istini, a što je vrlo lako dokazati. Ovdje ne govorim o režimu, nego o državi.

U ratovima se neke države uspostavljaju, a neke druge nestaju. Nakon I. svjetskog rata velika se Austro-Ugarska država raspala na niz ranije postojećih država, dok je igrom pobjednika i manipulacijama

na ovim našim prostorima uspostavljena Jugoslavija, koja nikada ranije nije postojala. Tijekom II. svjetskog rata, Njemačkoj je uoči priprema za napad na SSSR odgovarao opstanak Jugoslavije, pa su je naveli da s njima potpiše pristupanje Trojnom paktu. Međutim, kad su jugoslavenski generali zbog unutarnjih političkih razloga izvršili puč, Hitler je odlučio napasti i razoriti Jugoslaviju. Brzo su sačinjeni planovi o raspodjeli teritorija, Srbija je trebala ostati okupiranom državom, dok za Hrvatsku, osim što su primorski dijelovi trebali pripasti Italiji, za ostali dio nisu postojali nikakvi planovi, pa je to nudio Mađarskoj – što su oni odbili.

Samo četiri dana nakon početka rata Hrvatska je proglasila neovisnost, a odmah sutradan ju je priznala Mađarska, dok je Njemačka svoje priznavanje uvjetovala pretходnim dogovorom Pavelića s Italijom oko granica između te dvije države. Učinila je to tek šest dana kasnije - nakon četverodnevni nametnutih nam „dogovora“ Pavelića s talijanskom delegacijom. Hrvatsku su priznale sve saveznice Njemačke, kao i mnoge neutralne države – uključujući i daleki Tailand.

Sve je to u skladu s međunarodnim pravom i običajima i NDH nije nikakva Njemačka tvorevina, a Njemačka je samo priznala državu koja je u danim okolnostima sama proglasila svoju neovisnost. Potpuno je normalno da je u ratnim uvjetima nisu priznale i države suprotne strane ratnog sukoba. Da je Njemačka pobijedila u ratu, NDH bi opstala, a budući da nije, tu bi državu pobjednici opet priključili Jugoslaviji, sve da uopće nije ni bilo ustanka i „oslobodilačke“ borbe, koja se nije vodila u cilju promjene režima u državi, nego prvenstveno za njezi-

no ponovno priključenje Jugoslaviji – u danim okolnostima komunističkoj.

Međutim, krajem 1944. već je bilo izvjesno da Njemačka gubi rat, pa je pokrenuta inicijativa da se NDH pridruži Saveznicima, što je okončano uhićenjem glavnih inicijatora, ministara Vokića i Lorkovića. Kasniji su pokušaji bili izrazito naivni. O tomu se puno pisalo, ali je znakovito da se ništa ne govori o jednoj drugoj, mnogo konkretnijoj inicijativi. Naime, budući da su se Rumunjska i Bugarska već bile pridružile Sovjetima, Staljin je tada predložio Paveliću da propusti sovjetske trupe preko NDH do krajnje jugozapadne granice, gdje bi se susrele sa zapadnim saveznicima, a SSSR bi zauzvrat priznao NDH. No, Pavelić je to odbio.

Danas je teško procijeniti što bi bilo da je Pavelić pristao na Staljinovu ponudu. No sigurno je da ne bi bilo bleiburške tragedije, a ne bi bilo ni ovog obrambenog rata t.zv. „razdruživanja Jugoslavije“ - jer Jugoslavije ne bi bilo.

Pavelić je bio izrazito neelastičan političar, a to da je još od prije rata bio antikomunist, ničim ga ne opravdava. Churchill je sigurno bio odlučniji antikomunist, a da bi spasio Englesku stupio je sa Sovjetima u ratno savezništvo. Režimi prolaze, a država ostaje.

No, to nitko ne uzima u obzir. Dogodilo se ono što se dogodilo, pa bez obzira što smo svi manje ili više znali da je naša službena povijesnica lažna – morali smo je prihvatiti. Na žalost, uz izvjesne male izmjene morali smo je prihvatiti i u ponovno oslobođenoj državi i čekati dok se u Hrvatskoj promijeni politička klima, a to može potrajati. Šezdesetogodišnjom indoktrinacijom u narodu je ostvarena takva paradigma – obra-

zac poimanja – a tako učvršćena paradigma se ne može promijeniti sve dok ne izumre ova generacija.

Premda znademo da je ova povijest lažna, obzirom na vremensku distancu od devedeset godina, općenito se smatra da je povijest uspostave stare Jugoslavije objektivno prikazana, pa sam se zaista iznenadio kad mi je u ruke dospjela knjiga koju je napisao dr. Rudolf Horvat i u kojoj se navodi da je Hrvatski sabor na svome zasjedanju od 29. listopada 1918. donio odluku o „prijelomu“ s Ugarskom i Austrijom i o **uspostavi Nezavisne države Hrvatske**.

Ovdje ću navesti izvod iz te knjige u kojemu je tekst o radu i zaključcima Hrvatskog sabora:

## LJETOPIS HRVATSKE 1918. - 10. TRAVNJA 1941.

**Dr. Rudolf Horvat**

Nakon uvodnog teksta ...

### Raspad Austro-Ugarske

#### Hrvatska se proglašuje nezavisnom državom

Za 29. listopada 1918. bio je u Zagrebu sazvan Hrvatski sabor. Znalo se, da će zastupnici odmah na prvoj sjednici zaključiti prijelom s Ugarskom i s Austrijom. Da se ovaj čas i vanjskim načinom manifestira, sastade se na Markovu trgu silan sviet. Uz građane i đake dođoše onamo i organizirani radnici. Na trg dođoše časnici, koji su 28. listopada sa svojih kapa poskidali stare austrougarske rozete, pa ih zamijenili hrvatskim kokardama. Veliko je oduševljenje zavladao kada su se pojavile vojničke glazbe 25. domobranske i 53. zajedničke pukovnije, s časnicima i vojnicima. To bjaše dokaz, da uz hrvatski pokret pristaju general pješaštva Šnjarić i podmaršal Mihaljević (Šnjarić bijaše u Hrvatskoj zapovjednik zajedničke vojske, a Mihaljević zapovjednik

domobranstva). I zaista se Šnjarić i Mihaljević 29. listopada s čitavom oružanom silom staviše na raspolažanje „Narodnom vijeću“. Oni su dapače s podmaršalom Ištvanovićem i s generalom Josipom Plivelićem unišili u hrvatsku sabornicu, gdje ih narodni zastupnici i narod na galerijama pozdraviše pljeskom i poklicima: „Živjela narodna vojska“.

U 10 sati i 30 časaka otvorio je sjednicu Hrvatskoga sabora predsjednik značajnim govorom, u kojemu je prikazao politički položaj. Sabor je tada jednoglasno proglasio i usvojio odluku koja glasi ovako:

Hrvatski državni sabor - na temelju potpunog prava narodnoga samoodređenja, koje je danas već priznato od svih zaraćenih vlasti stvara ovaj zaključak.

#### I.

*„Svi dosadašnji državopravni odnošaji i veze između Kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije s jedne strane te kraljevine Ugarske i carevine Austrije s druge strane – razrješavaju se. Ukida se dakle i ništetnim proglašavaju svi kasniji njeni dopunci ili revizije tako da od danas Dalmacija, Hrvatska i Slavonija nema s kraljevinom Ugarskom ni upravno ni faktično nikakvih zajedničkih državnih poslova.“*

#### II.

*„Dalmacija, Hrvatska i Slavonija s Rijekom proglašuje se nezavisnom državom prema Ugarskoj i Austriji...“*

Sad zazvoniše zvona u svim crkva-ma zagrebačkim, da sav narod doznade da se Hrvatska oslobodila veza s Ugarskom i Austrijom. Na Markovom trgu zavlada neopisiva radost. Narod je u oduševljenju pjevao rodoljubne pjesme i klicao narodnim zastupnicima, a u mnogom oku vidjela se suza radosnica. Svatko je osjećao da su raskinuti lanci, kojima su Beč i Pešta okovali nepo-

bijeđene, ali zato izigrane Hrvate.

Karlu IV. trebalo je oduzeti vrhovnu vlast, koju on vrši kao kralj hrvatski. Zastupnici se sporazumješe o tomu, da od sada ovu vrhovnu vlast mjesto Karla IV. vrši „Narodno vijeće“. Zato je Saboru predložen ovaj prešni prijedlog: „Sabor kao predstavnik kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije – smatra objavu „Narodnog vijeća“ od 19. listopada 1918. za sebe obvezatnom, te izjavljuje, da „Narodnom vijeću priznaje vrhovnu vlast“.

Pošto je tadanji ban očitovao, da cijelu egzekutivu (izvršnu vlast) stavlja na raspolaganje „Narodnom vijeću“, primljen je taj prijedlog jednoglasno. Ovim časom prestade u Hrvatskoj vrhovna vlast kralja Karla IV., koga je zamijenilo „Narodno vijeće“.

Predsjednik prekine ovu sjednicu Hrvatskoga sabora, te pođe s narodnim zastupnicima u crkvu sv. Marka, gdje je odslužen „Te Deum“. Istodobno je narod na Markovu trgu prisezao vjernost **neovisnoj državi Hrvatskoj**. Obrazac prisege izgovarao je jedan sabornik, a narod, je riječ po riječ ponavljao ozbiljno i oduševljeno. Prisegoše i časnici koji izvukoše mačeve iz korica svojih. Iza povratka iz crkve predsjednik sabora reče: „Predlažem da se ova sjednica zaključi, a naredna da se održi u vrijeme, kada to potrebe uzištu“. Pošto je sabor jednoglasno primio i taj prijedlog, zaključena je u 12 sati i 50 časaka ova sjednica sabora hrvatskog, kojemu je to ujedno bila prva i posljedna sjednica.

#### Vlada „Narodnog vijeća“

Narodno je vijeće odmah preuzelo vlast, koju je do tada vršio kralj Karlo IV. Još istoga dana (29. listopada) javilo je „Narodno vijeće“ podmaršalu Metzgeru, koji je zapovijedao hrvatskim četama na talijanskoj fronti, da vijeće obustavlja sva neprijateljstva protiv dosadaš-

njih protivnika.

U svojoj sjednici od 29. listopada 1918. imenovalo je predsjedništvo „Narodnoga vijeća“ novu vladu za t. zv. Hrvatsku i Slavoniju. Banom postade dosadašnji ban Antun pl. Mihalović. Njemu uz bok postavili 11 povjerenika, poimence; Milana Rojca za bogoštovlje i nastavu, dra Aleksandra Badaja za pravosuđe, dra Srđana Budisavljevića za unutarnje poslove, Franju Brauma za financije, Edu Markovića za prehranu, dra Živka Petričića za narodno gospodarstvo, dra Đuru Šurmina za trgovinu, obrt i industriju, Većeslava Wildera za željeznice, Cezara Akačića za poštu, brzoglas, dra Matu Drinkovića za narodnu obranu, a Vilima Bukšega za socijalnu skrb, povjerenikom za Istru imenovalo je „Narodno vijeće“ 31. listopada dra Matka Laginju, odvjetnika u Puli. Vlast pak u Dalmaciji preuzeše odvjetnici: dr. Ivo Krstel i dr Josip Smodlaka.

\* \* \*

Narodno vijeće u Zagrebu na prijedlog glavnog odbora nar. vijeća u Sarajevu 1. studenoga 1918. **imenovalo je narodnu vlast za Bosnu i Hercegovinu.** Predsjednikom vlade postade Atanasije Šola, a povjerenicima dr Josip Sunarić za unutarnje poslove, Danilo Dimović za pravosuđe, dr Mehmed Spaho za obrt i trgovinu, poštu i brzoglas, Savo Jelić za javne radove i željeznice, Vjekoslav Jelavić za poljoprivredu i rudarstvo, dr Uroš Krulj za zdravstvo, dr Tugomir Alaupović za prosvjetu i bogoštovlje, a Stevo Žakula za prehranu, predsjednikom vrhovnog suda imenovan je dr Hali-beg Hrasnica.

### PROPUŠTENA PRILIKA

Kad sam ovo pročitao bio sam iznenađen do zaprepaštenja. Nisam povjesničar, ali znam sve ono najvažnije što se u to vrijeme događalo, ali za ovo, niti pak za dr. Horvata nikad ništa nisam čuo. Stoga sam počeo pitati prijatelje, pa i ove

mlađe profesore povijesti, ali o tomu nitko ništa nije znao. Zatim sam otišao u knjižnicu i prelistavao različite povijesnice. Kad tu nisam mogao pronaći, onda sam na internetu pokušao saznati nešto o onovremenim događanjima, a posebno zaključcima Hrvatskog sabora. Mnogo je toga napisano, a sve se svodi na to da je osnovano Narodno vijeće s funkcijama izvršne vlasti, sva ona petljanija s izvansaborski osnovanim Jugoslavenskim odborom, te lukave igre ministra vanjskih poslova i predsjednika Vlade Kraljevine Srbije, kao i uloga engleske i francuske diplomacije. Sve što sam pronašao svodi se na to da nas je Narodno vijeće uvuklo u sastav novoosnovane Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca – uz napomenu da to Sabor nije potvrdio.

U našoj službenoj historiografiji sve je to navedeno, **sve osim jedne od najvažnijih odluka Hrvatskog sabora: uspostavi Neovisne države Hrvatske.** Istina, u enciklopediji Wikipedija sam pronašao mnogo podataka o dr. Rudolfu Horvatu, uključujući i njegovu biografiju, a budući da ona mnogo toga tumači prilažem je na kraju ovog napisa.

Kada se s talijanske bojišnice skupa sa svojom domobranskom vojskom vratio general Borojević, taj potvrđeno najbolji obrambeni strateg austrougarske vojske, vidjevši zbrku u zemlji i shvativši kamo smjeraju političke odluke, odmah se stavio na rasplaganje Stjepanu Radiću i rekao: „Evo mene i moje domobranske vojske. Hoćeš li ti, Stjepane, da uspostavimo hrvatsku državu?“ Radić mu je odgovorio: „Dragi moj generale, ja ne ću na silu uspostavljati hrvatsku državu. Ja ću je dobiti po točkama američkog predsjednika Wilsona“. Na tu je Radićevu izjavu general Borojević ostao začuden, otišao je u Beč i zatražio mirovinu.

Bilo je to burno razdoblje. Vojnici koji su se vratili s različitih fronta organizirali su se u grupe zelenog

kadra, pljačkali i palili kuće. Dvije najveće političke stranke, Pravaši i Radićevi HPSS-ovci nisu u tim pregovorima igrale nikakvu ulogu. Kao demokrat i vjerujući Wilsonu, inače sposobni političar, Radić je propustio jedinstvenu šansu za uspostavu neovisne hrvatske države. No kad je ipak sve krenulo krivim putem, tad je izgovorio onu poznatu: „Idete kao guske u maglu!“. Na žalost, guske znadu kamo lete kroz maglu, dok oni to nisu znali.

Čak i kada se uzme u obzir samo činjenica da Sabor nije potvrdio odluku o uključivanju Hrvatske u Jugoslaviju, u formalno-pravnom pogledu uspostava te Kraljevine (kasnije nazvanom Jugoslavija) je ništetna, a samim time je ništetna i uspostava njezine slijednice komunističke Jugoslavije. Međutim, kada uzmemo u obzir, da Narodno vijeće nije poštovalo jedan od temeljnih zaključaka Hrvatskog sabora: proglašenje neovisnosti, onda je ta odluka ništetna bez ikakvih ograničenja.

Razumljivo je zašto je su obje Jugoslavije čvrsto skrivale ovaj bitan podatak, ali je potpuno neshvatljivo i neoprostivo zašto su to učinili naši političari prigodom priprema za proglašenje sadašnje neovisnosti. Kad je krajem osamdesetih bilo jasno da mora doći do raspada Jugoslavije, bilo je logično da hrvatski političari kao temeljno polazište razgraničenja uzmu odluku Hrvatskog sabora od 29. listopada 1918. t.j. granicu između Austro-Ugarske i Kraljevine Srbije, a da se republike lijevo i desno od te granice dogovore o svojim razgraničenjima ili spajanjima. Genijalan prijedlog, sa zaista vizionarskom idejom o tomu zastupao je Dobroslav Paraga. On je predlagao da se ustroji **Savezna država Hrvatska i Bosna**, emisari su obilazili Zagreb i Sarajevo, ali su u Zagrebu nailazili na tvrdo odbijanje.

Bila je to jedinstvena šansa, da nakon države kralja Zvonimira i zlostretnog Petra Svačića ponovno stek-

nemo pravu i potpunu neovisnost. na žalost, propustili smo je.

Predsjednik Tuđman, premda je postao ekstremnim nacionalistom, još je bio pod snažnim utjecajem svoga boljševičkog, jugoslavenskog odgoja pa je za osnovu razgraničenja uzeo avnojske granice. Kad su već počeli ozbiljni oružani sukobi, hrvatska vojska još nije bila spremna, pa su dobro organizirane snage HOS-a, Paragine stranačke vojske, uspješno primile četničke vojne udare, a isto to su učinile i kasnije u BiH. Tuđman ga je pozivao da uđe u koaliciju s HDZ-om, a Paraga to pod datim uvjetima nije mogao učiniti, pa su njegove jedinice ratovala kao paravojne oružane snage, stalno osporavane od strane službene politike, a bilo je i ubojstava. Ogroman je doprinos HOS-a u obrani Hrvatske. U vrijeme rata, a i nakon njega, odlikovanja su dijeljena u ogromnim količinama, često i potpuno nezaslужnim osobama, dok Paraga nije dobio ni jedno. To je nastavljeno i poslije rata, pa je nedavno – tko zna na temelju čega – odlikovan čak i Manolić.

### ŽIVOTOPIS Dr. RUDOLFA HORVATA

Završio je osnovnu školu u Koprivnici, a gimnaziju u Varaždinu i Zagrebu. Upisao se na Bogoslovni fakultet u Zagrebu, ali je nakon dvije godine prešao na Filozofski gdje je, 1896. god. diplomirao povijest i zemljopis. Prvi posao dobio je u Osječkoj realnoj gimnaziji. Horvat je bio opredijeljen za opoziciju (protiv Hedervarya) pa dolazi na listu nepoćudnih vladi, te ga premještaju na Realnu gimnaziju u Zemun, gdje je prijateljevao sa Stjepanom Radićem i gdje su zajedno napravili ideju o osnivanju HSS-a. Zatim je premješten na nižu gimnaziju u Petrinji, gdje piše prve velike radove. Nakon sedam molbi za premještaj tek 1907. god. prelazi u Zagreb na Donjogradsku realnu gimnaziju. Njegovo neslaganje s hrvatsko-srpskom koalicijom, koja

je imala vlast, i sve jača orijentacija prema Stjepanu Radiću bili su uzrokom što je ostao bez profesorske službe i bez šansi za zaposlenje u Državnom arhivu u Zagrebu. Sva svoja istraživanja financirao je sam i bez ikakve državne pomoći. Događaji do kojih je došlo poslije atentata na Stjepana Radića stvorili su kod njega uvjerenje u potrebu izgradnje samostalne države Hrvatske, pa se njegovo pisanje u tom vremenu opet okreće politici. Godine 1937. osnovao je povijesno društvo Hrvatski rodoljub. Kad je osnovana NDH, Horvat se uključuje u rad kao zastupnik u Hrvatskom saboru, a 1944. godine imenovan je redovitim profesorom povijesti na Filozofskom fakultetu. Godine 1942. izdao je knjigu „Hrvatska na mučilištu“, posvećenu stradanjima Hrvata u novijoj povijesti, koja ga je dovela poslije 1945. godine na robiju, a odatle i u smrt. Preminuo je u Zagrebu 1947. godine.

### Djelo



Rudolf Horvat

(Koprivnica, 14. ožujka 1873. - Zagreb, 25. svibnja 1947.)  
hrvatski povjesničar, književnik i političar.

Djelujući između povijesti i politike nije iskoristio svoje pune mogućnosti ni na jednom polju, ali je njegov trag neizbrisiv u oba područja. Napisao je više od 50 knjiga o brojnim hrvatskim gradovima (Zagreb, Koprivnica, Varaždin, Petrinja, Virovitica itd.) i regijama (Lika, Krbava, Podravina, Međimurje, Slavonija itd.), ali i nekoliko uspješnih sinteza hrvatske povijesti. Napisao je jedinu sintezu povijesti hrvatskog gospodarstva koja je objavljena tek u samostalnoj hrvatskoj državi (priredila ju je za tisak Mira Kolar - Dimitrijević koja je ujedno objavila Horvatu bibliografiju).

### Politički rad

Jedan od inicijatora osnivanja HPSS-a. Bio je član užeg vodstva HPSS-a odnosno HSS-a te njegov rizničar. Kasnije se razilazi s politikom koju je provodio Stjepan Radić i približava se manje umjerenim hrvatskim političkim opcijama. U više navrata biran je za zastupnika u državnom parlamentu na listi HSS-a, nakon Drugoga svjetskog rata jugoslavenske komunističke vlasti su ga osudile i oduzele mu građanska i politička prava u trajanju od deset godina, ostao je i bez profesorske mirovine, a njegova djela se nisu smjela posve slobodno koristiti čitavo vrijeme kada su na vlasti bili komunisti. Kroz popularizaciju povijesnih rezultata u tiskanim medijima borio se za obnovu hrvatske državnosti. Priredio je više serija izvornih dokumenata iz hrvatske povijesti. Bio je jedan od najvažnijih zalagatelja za stvaranje samostalne Hrvatske. Zbog svoje izrazito hrvatske djelatnosti od državnog je režima bio sustavno omalovažavan i onemogućavan u radu. Napisao je više književnih djela od kojih je dio objavljen u obliku knjiga. U gradovima u kojima je djelovao bio je organizator društvenog i kulturnog života, a napose u radu pjevačkih društava.

## ANALIZA MEĐUNARODNE PRLJAVE POLITIKE PREMA HRVATSKOJ (2)

**Jeffrey T. Kühner**, Washington, polovicom 2005.



"Naša je želja živjeti s drugim Srbima u bivšoj Jugoslaviji", izjavio je on New York Timesu 4. prosinca 1994. "Hrvati nas nikad nisu pitali o odcjepljenju, a činjenica

je da mi ne želimo živjeti s njima zbog našeg sjećanja na genocid tijekom 2. Svjetskog rata. Stoga pustite nas da se odcijepimo od Hrvatske onako kako se Hrvatska odcijepila od Jugoslavije."

Gospodin Gallagher otkrio je da je Štrbac, kao voditelj nevladine organizacije, poznate kao "Veritas", čiji je cilj pomoć raseljenim Srbima iz Hrvatske, neposredno umiješan u haaški progon istaknutih Hrvata. Prema g. Gallagheru, tadašnji zamjenik tužitelja Haaškog suda Graham Blewitt poslao je "preporuku" kao pomoć ovom bivšem dužnosniku RSK-a u namicanju novca za Veritas.

U tom pismu od 2. ožujka 2000. godine stoji da ova organizacija "na čelu s g. Savom Štrbcem" pomaže tužitelju "profesionalno, ozbiljno i odgovorno prikupljajući informacije o nekim događajima koji su se zbili u razdoblju od 1990. do 1995. godine u Hrvatskoj". U pismu se dalje naglašava da Veritas omogućuje "pristup" žrtvama i svjedocima i da bi neki Veritasovi projekti "uz odgovarajuća sredstva" "mogli značajno pomoći nekim važnim tužiteljevima istragama".

Skandalozna je činjenica da se Haaški sud za pomoć u optuživanju hrvatskih generala oslanja na srpskog fašistu i visokog dužnosnika u kriminalnom poduhvatu imenom "Republika Srpska Krajina".

To bi bilo kao da se međunarodni

sud utječe Saddamovim pristalicama u optuživanju američkih vojnika ili nacističkim glavešinama u tužbama protiv istaknutih savezničkih vojnih zapovjednika, recimo, generala Dwigta Eisenhowera. Ovo je izraziti primjer zlouporabe moći, koji traži nezavisnu istragu nad tužiteljstvom Carle del Ponte.

Ako na Capitol Hillu bude službene izjave Kongresa SAD o njenom djelovanju (što se danas čini vjerojatnijim), slučaj Štrbac bit će glavna sastavnica istrage.

Što je još važnije, Štrbac je u intervjuu beogradskom listu Nedeljni Telegraf, objavljenom 15. kolovoza 2001. godine, otvoreno priznao da on forsira optužnicu protiv generala Gotovine, jer je to "izvanredna prilika" za ponovnu uspostavu "Republike Srpske Krajine" "zakonitim sredstvima". Štrbac dalje kaže da je navođenje Tuđmana u optužnici Gotovine "osobito važno radi povijesti, budući da će sve presude Haaškog suda istodobno biti presude protiv Tuđmana. Ovo je osobito važno za našu povijest, ali možda još važnije za našu neposrednu budućnost".

"Optužnica protiv Gotovine redefinira povijest, ili kako Račan voli kazati, 'kriminalizira Domovinski rat' ... Ako Haag dokaže kaznenu odgovornost zapovjednika najvažnije hrvatske vojne operacije, tada će zapovjednik biti ratni zločinac, a akcija koju je vodio bit će zločinački pothvat", kaže Štrbac.

"I konačno, zločinački poduhvat u biti nije 'domovinski rat' ili obrambeni rat, nego zločinački rat i agresija. Stoga i država koja je nastala na ratnim zločinima ne može dalje postojati, već njen ustroj mora biti redefiniran. To nama Srbima pruža mogućnost da legalnim i legitimnim putem ponovno ostvarimo naše pravo na obnovu Republike Srpske Krajine".

### ANTIHRVATSKA STRATEGIJA BEOGRADA

Nije slučajno da je najveća i najpopularnija politička stranka u Srbiji, Radikalna partija, nedavno u parlamentu zatražila kraj hrvatske "desetogodišnje okupacije Republike Srpske Krajine". Takvi revanšistički zahtjevi mogu se pronaći i na službenim stranicama Radikalne partije na internetu u njenom "memorandumu o pravnoj i političkoj nemogućnosti nastavka okupacije Republike Srpske Krajine".

Radikali tvrde u svom memorandumu da je hrvatska država "nastala na zločinu i okupaciji suverenog teritorija slobodnog srpskog naroda", te da ova "okupacija nije zakonita, nego privremena". Memorandum tvrdi da se srpsko nacionalno pitanje i očuvanje Srba na vlastitom teritoriju može ostvariti samo okončanjem ove okupacije jamstvom sigurnosti i slobode odlučivanja svih onih koji su živjeli na tom području prije okupacije Republike Srpske Krajine".

Memorandum nije samo izraz ideološkog fanatizma i nacionalističkog ekstremizma Srpske radikalne partije, već i stajalište mnogih unutar srpske političke klase. Tomislav Nikolić, vođa radikala i sljedbenik zloglasnog srpskog fašiste Vojislava Šešelja, za tek nekoliko postotaka u glasovima nije uspio pobijediti Borisa Tadića na zadnjim srpskim izborima. Ako srpsko gospodarstvo nastavi propadati, vrlo je vjerojatno da će radikali doći na vlast. To će izazvati novu krizu sa susjednom Hrvatskom.

Štoviše, radikali nisu usamljeni u svom antihrvatskom rasizmu. Dobro je imati na umu da je domaća antimiloševićevska oporba tijekom njegovih agresivnih ratova, na čelu s istaknutim vođama - Vojislavom Koštunicom, Vukom Draškovićem, pokojnim premijerom Zoranom

Đinđićem - podupirala beogradske revanšističke ciljeve. Oni se nisu protivili Miloševiću cilju stvaranja velikosrpskog imperija, koji bi se prostirao od Dunava do Jadrana. Oni su se samo protivili načinima postizanja toga cilja. Stoga je vrlo vjerojatno, ako ne i neizbježno, da će Beograd u budućnosti tražiti promjene hrvatskih granica i pripajanje njenih teritorija Srbiji.

Ova antihrvatska strategija zapravo je stup beogradske diplomacije još od stvaranja Jugoslavije 1919. godine. Srpska politička elita, bila desna ili lijeva, trajno je smatrala da je Hrvatska najveća prepreka beogradskoj prevlasti u regiji - osobito jaka i jedinstvena Hrvatska. Stoga je srpska politika tijekom 20. stoljeća bila usmjerena na sprječavanje stvaranja nezavisne i održive Hrvatske. To je vidljivo iz beogradskog okrutnog suzbijanja hrvatskih nacionalnih strjeljenja tijekom dvadesetih i tridesetih godina prošlog stoljeća, masovnih ubojstava i progona Hrvata od ruke rasističkih četnika Draže Mihajlovića, pokolja stotina tisuća hrvatskih protivnika komunizma od strane Titovih partizana i divljačkog progona hrvatske Katoličke crkve, kao i Miloševićeva genocidnog rata radi uništenja mlade hrvatske demokracije.

Shvaćanje aktualne zagrebačke političke elite, da je Beograd napustio svoje višestoljetne ekspanzionističke težnje, naivnost su i tlapnja, koja graniči s povijesnom glupošću. U ovom trenutku Srbi su usredotočeni na unutarnje probleme (konačno rješenje za Kosovo i oživljavanje srpskog slabašnog gospodarstva). Ali to ne će vječno trajati. "Ništa između nas i Hrvata nije riješeno", bijesno je kazao jedan politički savjetnik srpskog premijera Vojislava Koštunice tijekom žestoke rasprave sa mnom. "Ne će nikad biti trajnog mira na Balkanu dok Hrvatska ne vrati srpske teritorije".

Optužnica protiv Gotovine stoga je najvažnije pitanje s kojim se Hrvatska danas suočava. Ono će odrediti kakva će Hrvatska biti država i što je čeka u budućnosti. Ako pošalje

generala Gotovinu u Haag, Zagreb će zapravo spiskati sve što je stekla i za što se žrtvovala tijekom Domovinskog rata. Poraz generala Gotovine značit će jednostranu predaju Bruxellesu, Haagu i, na koncu, Beogradu. Hrvatski rat za nezavisnost bit će kriminaliziran, a Hrvati će se odreći svog nacionalnog suvereniteta.

Država će na svjetskoj pozornici postati nemoćna. Izgubit će ustavni i teritorijalni legitimitet, da bi bila djelotvorna nacija - država. Ponovno će pasti u balkanski bezdan. Bit će dijelom periferne Europe, trajno obilježena etničkim sukobima, promjenljivim nacionalnim granicama, masovnim siromaštvom, neobuzdanom korupcijom, nazočnošću međunarodnih čuvara reda i mira, te ovisnošću o stranoj pomoći. Prepuštanje generala Gotovine smrtonosnom zagrljaju Carle del Ponte ne će osigurati hrvatsku budućnost u Europi, nego, naprotiv, njeno isključenje iz središta europske civilizacije.

### BRITANSKO SUPROSTAVLJANJE HRVATSKOJ

Tvrđnje gospode Sanadera i Mesića da će predaja generala Gotovine otvoriti Hrvatskoj put u EU je, osim toga, utemeljena na krivoj pretpostavci: uzaludnoj nadi da će Britanija odustati od žestokog protivljenja hrvatskoj kandidaturi. Ako general bude izručen Haagu, britanski Foreign Office (Ministarstvo vanjskih poslova) naći će drugi razlog da zaustavi Hrvatsku. Već sada londonske skupine za ljudska prava i nevladine udruge traže da se Zagrebu uskrati članstvo dok ne riješe druga pitanja: povratak izbjeglica, nadoknadu imovine, prava manjina i osudu većeg broja hrvatskih vojnika pred lokalnim sudovima zbog navodnih ratnih zločina.

Britanski Foreign Office neopozivo se protivi ulasku Hrvatske u EU. Njen ulazak prije Srbije potkopao bi trajne ciljeve britanske vanjske po-

litike na Balkanu. Od kraja 19. stoljeća glavni cilj Londona je stvaranje strateškog bedema Njemačkoj i Austriji.

Ovo je za Britaniju značilo snažnu potporu Srbiji, a na račun Hrvatske. Stvaranje autokratske Jugoslavije, pod beogradskom vlašću, bila je prvenstveno britanska inicijativa.

Tijekom Drugog svjetskog rata vlada Winstona Churchilla svom svojom silom stala je iza grabežljivih četnika, a kasnije i iza genocidnih partizana. Neposredno po završetku Drugog svjetskog rata britanska vlada odigrala je ključnu ulogu u slanju 250.000 Hrvata pod nož Titovih komunista na Bleiburgu i u užasnim marševima smrti. Britanski Foreign Office prevodio je europsku oporbu hrvatskoj nezavisnosti 1991. godine. London je bio najvjerniji saveznik bosanskih Srba na Zapadu, koji je stalno priječio svaki pokušaj ukidanja UN-ova embarga na oružje okruženim Muslimanima i Hrvatima u Bosni i Hercegovini. I konačno, upravo Britanci bučno zahtijevaju izručenje generala Gotovine Haagu - do te mjere da su poslali agente MI-6 u Hrvatsku da ga pronađu i uhite.

Britanskom Foreign Officeu nisu pri srcu hrvatski probitci kad ustrajava na tome da se general Gotovina pošalje u Haag. Cilj Londona je učvršćenje srpskih hegemonijskih težnja, uz istodobno slabljenje i potkopavanje Hrvatske. Kad se general Gotovina proglasi krivim, a Domovinski rat diskreditira, Britanija će gotovo sigurno poduprijeti zahtjeve Beograda za novim ustavnim ustrojem i, kasnije, promjenama granica u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Baš kao i 1919. godine, Britanci su postavili zamku: hrvatske političke elite bezglavo srljaju u nju.

### RIZICI ČLANSTVA U EU

U sadašnjim hrvatskim pokušajima ulaska u EU najviše brine to što su gospoda Sanader i Mesić spremni zaključiti ugovor i sa samim đavлом. Oni su, ne samo voljni slijepo odreći se hrvatskog ustavnog suvereniteta,

njenog moralnog i pravnog temelja kao nacije, nego su također spremni i rasprodati njene temeljne gospodarske interese.



Oni su kao pijane guske koje srljaju u maglu: nemaju pojma što rade, ni kamo idu. Baš kao i 1919. godine, te ponovo veliki dio zagrebačke političke klase živi u iluziji kako je dugoročni probitak zemlje ulazak u centraliziranu, višenacionalnu naddržavu, ali kojom će se ovaj put, umjesto iz Beograda, upravljati iz Bruxellesa.

Ali, čak ako Hrvatsku u bliskoj budućnosti nekako i propuste u članstvo EU (što je vrlo dvojbeno), o njenoj kandidaturi trenutno se pregovara pod uvjetima, koji će desetkovati hrvatsku iscijedenu srednju klasu, radnike, seljake i male poduzetnike. Slavonsko poljodjelstvo će zbrisati masovno i obilato subvencionirane njemačke, nizozemske i francuske agrofarme. Dalmatinski ribari će se naći u nesmiljenoj utakmici s mnogo djelotvornijim i većim talijanskim i španjolskim ribaricama. Hrvatska prekrasna djevičanska obala bit će još više izložena pohlepi bogatih britanskih, njemačkih, austrijskih i talijanskih ulagača.

Hrvatsko domaće tržište bit će prep-

lavljeno jeftinijim europskim proizvodima, osobito iz istočne Europe, koji će prouzročiti stečajeve mnogih poduzeća i gubitak radnih mjesta. U situaciji rastuće nezaposlenosti, sužavanja porezne osnove i sve većeg pritiska na javne službe, zbog već vrlo visoke razine hrvatskog duga, samo će rasti.

Hrvatska će se pretvoriti u Puerto Rico jugoistočne Europe, u osiromašenu gospodarsku i političku koloniju Bruxellesa, čija je glavna zadaća da bude turističko odredište europskim gostima. I dok glavnina hrvatskog naroda bude trpjela oskudicu, bivše komunističke i HDZ-ovske elite će prosperirati. Oni će nastaviti titostički sustav protekcije i razuzdane korupcije, koji koči razvitak zemlje. Oni će otkinuti dobar dio usmjerenih potpora EU i strane pomoći da bi očuvali svoje luksuzne limuzine, stanove i privilegirane položaje.

I konačno, Hrvatska trenutno nije spremna za ulazak u EU. Ova tvrdoglava opsesija gospode Sanadera i Mesića, da Hrvatska uđe u EU što je prije moguće i pod svaku cijenu, odraz je, zapravo, njihovog potpunog bankrota kao političkih vođa. Njihova politika "ekspresno u EU" jeftin je surogat onim stvarnim reformama koje Hrvatska mora poduzeti ako hoće postati zdravom, bogatom i poletnom demokracijom. Njene sadašnje vođe su lukavi balkanski varalice, samo maskirani u državnike.

„Civilizacije propadaju samoubojstvom, a ne ratom“, pisao je povjesničar Arnold Toynbee. Hrvatska je na rubu samoubojstva. Samo je jedan čovjek prepreka na ovom putu

propasti: general Ante Gotovina. General drži zadnju crtu obrane od katastrofalne politike popuštanja gospode Sanadera i Mesića, njih obojice. Time što prijeći da bankrotirana zagrebačka vladajuća klasa pretvori zemlju u vazala Haaga i EU-a general Gotovina još jednom spašava Hrvatsku.

On pripada velikoj tradiciji hrvatskih mučenika i državnika – od Stjepana Radića preko kardinala Stepinca do Franje Tuđmana – koji su trpjeli i bili proganjani zbog obrane svoje zemlje, naroda i domovine. General Gotovina je, svojom ustrajnošću, hrabrošću i žrtvom postao zakoniti Tuđmanov sljednik: moralni i politički div, koji je iznad svih drugih. Svakim danom u kojem izmakne uhićenju general Gotovina zabija novi čavao u mrtvački sanduk Carle del Ponte i njenih kvislinga u Zagrebu.



Jeffery T. Kuhner sa Svetim Ocem

On se ne smije nikad predati, jer na svojim leđima nosi sudbinu svoje zemlje.

On je hrvatski heroj.

## JEFFREY KÜHNER

Jeffrey Kühner povjesničar je i vanjski komentator Washington Timesa. Ovaj je esej priređen iz njegove knjige koja uskoro izlazi „SMRTONOSNI ZAGRLJAJ: HRVATSKO-SRPSKI SUKOB U 20. STOLJEĆU“. G. Kühner htio bi se posebno zahvaliti Ivani Arapović za dragocjenu istraživačku pomoć u pisanju ovoga članka.

G. Kühner dostupan je na e-mail adresi: [jkuhner@riponsoc.org](mailto:jkuhner@riponsoc.org)

## POVIJEST BOSNE

**Noel Malcolm** - priredio prof.  
**Hamdo Camo**

### SRBI I VLASI (2)

Ko su bili ti Vlasi, i gdje su ponikli? To je jedno od najspornijih pitanja u historiji Balkana.<sup>16</sup> Vlasi su danas raštrkani po mnogim dijelovima Balkana; najveća je njihova koncentracija u gorju Pindus na sjeveru Grčke, ali ima ih i u Bugarskoj, Makedoniji, Albaniji i Srbiji, a ostataka vlašskog žiteljstva naći ćemo i na Istarskom poluotoku. Po tradiciji su bili stočari i pastiri i moglo bi se reći da su napola bili nomadi jer su gonili stada, katkad i na velike udaljenosti, s redovne ljetne ispaše u planinama na redovitu zimsku ispašu na nekom drugom mjestu. Neki su se od njih obogatili prodajom svojih stočarskih proizvoda: vune, sira i marve. Mnogi su se pročuli u 18. i 19. stoljeću kao trgovci, domaći i međunarodni. Ti se poslovi nisu mnogo mijenjali u toku stoljeća; jedna bizantska pjesma iz 12. stoljeća spominje vlaški sir koji je bio na glasu u Carigradu, i vlašku kabanicu, širok, crn ogrtač bez rukava ili talagan, koji se još može vidjeti na plećima balkanskih čobana. Neki drugi bizantski pisci spominju vlaško tjeranje stoke iz jednog kraja u drugi, a srednjovjekovni srpski dokumenti govore o njima kao o pastirima i kjelatorima - ova je riječ potekla od latinske *calator*, što znači "konjovodac", riječ koja se očuvala i u savremenom vlaškom u obliku *cälător*, što će reći "putnik". Njihovo jedino drugo zanimanje u to doba bilo je vojničko: kao žilavi gorštaci bili su cijenjeni zbog svoje srčanosti, a kao dobavljači konja bili su dobro došli u svakom ratnom pohodu. Čini se da im bizantske vlasti ipak nisu mnogo vjerovale i da su ih obično upotrebljavale kao pomoćne čete, a ponekad su djelovali i kao posve samostalne neregularne jedinice. Ipak, spominje se i cijeli jedan vlaški pješački puk u bizantskoj vojsci na

početku 14. stoljeća. U prvim zapisima Vlasi se često spominju kao prilično prolazna pojava nalik na sjenu. Selili su se iz jednog kraja u drugi, govorili lokalne jezike i stapali se s lokalnim stanovništvom. U dokumentima kasnog Bizanta govori se o "Bugaro-albano-vlasima", pa čak i o "Srbo-albano-bugaro-vlasi-ma".

Među ostalim njihovim imenima spomenimo bizantsko-grčko "Mavrovlachos", što će reći "crni Vlah", iz čega je potekao i naziv "Morlak", pa suvremeno grčko ime "Koutsovlachos" (Kucovlah), što doslovce znači "hromi Vlah", a to je valjda inačica koja je narodnom etimologijom nastala od turskog kiiflik eflak, "malog Vlah". Samo ime "Vlah" potiče od riječi kojom su stari Slaveni nazivali narode što su govorili latinske ili romanske jezike - odatle i "Wallachian", "Walloon" i (tek posrednom primjenom) "Welsh".

Nema pouzdanih historijskih zapisa o Vlasima prije desetog stoljeća. Jedini dokazi o njihovu postojanju prije toga lingvističke su naravi. Vlaški je jezik romanski, vrlo srodan s rumunjskim - lingvisti ga zovu "makedo-rumunjski", a romanski koji se govori u Rumunjskoj "dako-rumunjski". Očito je da je taj jezik produkt starorimske kolonizacije Balkana, da je ondje trajno sačuvan i da su Slaveni naišli na nj kad su došli na Balkan u 6. i 7. stoljeću. Međutim, Rimsko Carstvo obuhvaćalo je na Balkanu golem prostor pa je to dušu dalo savremenim nacionalnim historičarima da tvrde kako Vlasi potiču upravo s njihova područja. Tako, recimo, Grci vjeruju da su Vlasi romanizirani Grci, Bugari kažu da su romanizirani Tračani, a Rumunji inzistiraju da su romanizirani Daci (i/ili potomci rimskih legionara u Daciji - nije važno jesu li potomci jednih ili drugih, glavno je da su bili ondje prije dolaska Mađara).

Kudikamo je najslikovitija - i najbesmislenija - teorija koju je iznio istaknuti hrvatski historičar otac Mandić

koji je, istražujući porijeklo Vlaho-Srba u Bosni, zaključio da oni potiču iz Maroka. Na taj način misli on da je objasnio bizantsko-grčku riječ "Mavrovlachos" ili "crni Vlah" (Karavlah), što upućuje na njihovu tamnu maursku put.

Prema toj njegovoj teoriji, oni su potomci rimskih legionara iz Mauretanije (današnjeg Maroka) koji su bili stacionirani na Balkanu. Istina je da su Rimljani naselili ondje mnogobrojne legionare, ali su to bili, kao što smo vidjeli, ljudi iz cijeloga Carstva. Od jedine dvije vojne kolonije Mauretanaca koje spominje Mandić, jedna se nalazila u Besarabiji nedaleko od Crnoga mora a druga na rijeci Inn, nedaleko od Beča. Teško da je to moglo biti polazište za stvaranje čitavog jednog naroda na jugu Balkana. Iako će se, naravno, današnji anti-srpski nacionalisti u Bosni oduševiti kad saznaju da su bosanski Srbi zapravo Afrikanci (teorija koja svakako opovrgava savremenu srpsku predrasudu prema Albancima kako su oni tobože tamnoputan narod iz Trećeg svijeta), ta teorija nikako ne drži vodu.<sup>20</sup>

Međutim, pravo porijeklo Vlahi može se izvesti iz lingvističke građe. Vlaško-rumunjski jezik (koji je bio jedan jezik dok se dva glavna oblika nisu počela račvati negdje na početku srednjega vijeka) ima velik broj posebnih značajki zajedničkih s albanskim jezikom. Među te značajke spadaju osnovna pravila gramatike i sintakse, određen broj posebnih idioma i jezgra vokabulara vezanog za pastirski život.<sup>21</sup>

Albanski, koji je jedini preživio od jezika ilirskih plemena, sadrži i znatan broj riječi posuđenih iz latinskoga pa upućuje na tijesne veze s romaniziranim stanovništvom za sve vrijeme rimskog razdoblja.<sup>22</sup>

Udružene snage historijske lingvistike, proučavanje imena mjesta i povijest Rimskog Carstva omogućuju nam da izvučemo prilično pouzdan zaključak da je središte u kojem su

se oba ta jezika razvila područje što se proteže od sjeverne Albanije preko Kosova do jugozapadne Srbije, a možda je obuhvaćalo i neke dijelove sjeverne Makedonije i zapadne Bugarske. Veći dio romaniziranog naroda koji govori rumunjskim jezikom na tom području (na čiju je verziju latinskoga utjecao njihov vlastiti stariji jezik, ilirski) raspršile su, uništile ili asimilirale najezde u srednjem vijeku, napose najezde Slavena. Ostatak koji se bavio stočarstvom uspio je preživjeti u gorju nedirnut razvojem slavenske sjedilačke poljoprivrede, a u udaljenijim planinama (posebno na sjeveru Albanije) ostao je u tijesnoj vezi s još starijim ostacima koji su govorili ilirski jezik, doduše verziju ilirskoga duboko prožete latinskim, nakon stoljetnih doticaja. Ovo objašnjenje prihvaćaju gotovo svi objektivni naučnici koji su izučavali to pitanje. Na žalost, u to proučavanje unio je nepotrebnu zbrku neumjesni nacionalni ponos rumunjskih autora koji se ne mogu pomiriti sa činjenicom da su prvi ljudi koji su govorili rumunjski porijeklom južno od Dunava.<sup>23</sup>



Budući da su sjeverna Albanija i južna Srbija bile prvobitno središte Vlaha, nije čudo što su se Vlasi vrlo rano proširili na obližnje gorske krajeve Hercegovine. Odatle su se preselili na sjever, preko brdovitog zaleđa Dalmacije, gdje se već u 12. stoljeću spominje da čuvaju stada (a u zimu ih dovode u primorje). Između 13. i 15. stoljeća o njima je često riječ u hronikama Dubrovnika i

Zadra.<sup>24</sup> Neki od tih vlaških čobana prodrli su i do srednje Bosne, gdje o njihovoj prisutnosti svjedoče srednjovjekovna imena mjesta u krajevima oko Sarajeva i Travnika: Vlahinja, Vlaškovo, Vlašic.<sup>25</sup> I mnoge vlaške riječi iz pastirskog života ušle su u bosanska narječja: na primjer trze, janje koje se vrlo kasno ojanji, u mjesecu srpnju, potiče od vlaške riječi tirdziu, ili zarica, vrsta sira, dolazi od vlaške riječi zara. Ova je potonja riječ zapravo inačica albanske riječi dhalle, što će reći "mlaćenica" -jedan od mnogih detalja koji upućuju na pastirsku simbiozu Vlaha i Albanaca, koja je vrlo dugo trajala.<sup>26</sup>

Čini se da je većina tih prvih dalmatinskih i bosanskih Vlaha živjela mirno i povučeno u gorju.<sup>27</sup> Ali u samoj Hercegovini, gdje se nalazila veća koncentracija Vlaha, razvila se vojna i agresivna tradicija. U dubrovačkim hronikama često se tuže na pljačkaške upade tih obližnjih Vlaha u 14. i 15. stoljeću.<sup>28</sup> Hercegovački Vlasi bili su uzgajivači konja i vodiči karavana, a kad se nisu bavili pljačkom, bogatili bi se trgovanjem između Dubrovnika i bosanskih rudnika. Neki su od njih, kao što smo vidjeli, vjerojatno naručili one impozantne kamene nadgrobne spomenike ili stečke ukrašene isklesanim konjanicima. Zacijelo su, zahvaljujući svojim trgovačkim vezama na istoku, stupili u doticaj s vlaškim stanovništvom u Srbiji i Bugarskoj, koje je imalo dugu tradiciju vojne aktivnosti u službi bizantskih careva i srpskih kraljeva.

Jedna je od još nerazriješenih tajni u ovom slučaju pravo značenje izraza 'Morlak' - ("Mavrovlachos", "Karavlah", "Crni Vlah"), i kako je došlo do njegove upotrebe u Hercegovini i Dalmaciji. Očito je da se prvobitno značenje odnosilo na crne kabanice koje su nosili Vlasi na sre-

dišnjem Balkanu (u Srbiji, Bugarskoj, Makedoniji i sjevernoj Grčkoj). U različitim su razdobljima bili poznati i pod imenom "Karagounides" ili "Crnogunjci".<sup>29</sup>

-----  
<sup>14</sup> Kuripešić, *Itinerarium der Bolschafisreise*, str. 43. Nakon poraza Turaka pod Siskom 1593. godine mnogi su Vlasi prešli na austrijsku stranu (Gušić, "Wer sind die Morlacken", str. 461).

<sup>15</sup> Vidi Rothenberg, *Austrian Military Border*, a koristan sažet tekst nalazi se u njegovoj knjizi *Military Bonier in Croatia*, str. 6-11.

<sup>16</sup> Postoji golem literatur o Vlasi-  
ma, ali uglavnom ne zadovoljava. Opširnu bibliografiju vidi kod Nasturel, ur., *Bibliografie macedo-romana*. Najbolji opći uvodi još su uvijek Weigand, Aromunen, i Wace i Thompson, *Nomads of the Balkans*. Najbolja je savremena studija Winniffrith, *Vlachs*; a vrijedna je i studija Nandris, "Aromani".

<sup>17</sup> Gyóni, "La Transhumance des Vlaques".

<sup>18</sup> Bartusis, *Late Byzantine Army*, str. 216, 256; Nasturel, "Les Valaques baleaniques", str. 110.

<sup>19</sup> D. Radojičić, "Bulgaralbanitoblahos".

<sup>20</sup> Moram priznati da nisam imao prilike pročitati potpuno izlaganje teorije oca Mandića, *Postanak Vlaha*, što je objavljeno u Buenos Airesu; oslonio sam se na sažetak njegova teksta u djelu "Etnička i vjerska povijest Bosne", str. 383-386.

<sup>21</sup> Postoji znatna tehnička literatura o vezama između rumunjskog i albanskog jezika. Vidi posebno Barić, *Lingvističke studije*; dobre savremene sažetke vidi kod Du Nay, *Early History of Rumanian*, i Illyes, *Ethnic Continuity*, str. 191-290.

<sup>22</sup> Vidi Haarmann, *Der lateinische Lehnwortschatz*. Grasa pokazuje da je varijanta kasnolatinskog jezika iz koje se razvio rumunjski bila tijesno povezana s albanskim jezikom, iako neke albanske posuđenice potiču i iz ranijeg latinskog.

<sup>23</sup> Među najistaknutije nezavisne (tj. nealbanske) naučnike spadaju Jireček, Weigand i Stadtmüller. Koristan

pregled (u kojem se, naravno, radi Albanaca naglašava albansko geografsko porijeklo) vidi kod Cabcj, "Problem of Place of Formation". Neki su rumunjski autori pokušali preokrenuti situaciju u svoju korist tvrdnjom da su Albanci došli iz Rumunjske. Najdovrtljiviji rumunjski kompromis djelo je Marienescua, koji je ustvrdio da su ilirske jezične karakteristike najprije bili preuzeli rimski legionari u Makedoniji, koji su se potom premjestili na sjever od Dunava ("Ilirii, macedo-romanii si albanesii", str. 153-154).

<sup>24</sup> Jireček, "Die Romanen in den Städten Dalmatiens", prvi dio, str. 35-40; Gušić, "Wer sind die Morlaken?"; Dragomir, Vlahii si Morlacii, str. 15-52. Vidi također Valentini, "L'elemento vlah nella zona scutarina", o mletačkim zapisima o Vlasima niže u primorju, na jugu Crne Gore i na sjeveru Albanije.

<sup>25</sup> Dragomir, Vlahii din nordul peninsulei balcanice, str. 49-52 i karta 1.

<sup>26</sup> I. Popović, "Valacho-serbica", str. 372-373 (ispravio sam Popovićevo pisanje riječi tirdziu); Huld, Basic Albanian Etymologies, str. 57. U današnjem rumunjskom tirdziu znaci "kasno" a zara- "surutka" ili "kiselo mlijeko". O Albancima kao pastirima u Dalmaciji i u skupinama Vlaha albanskog porijekla u Hercegovini i Srbiji vidi Gušić, "Wer sind die Morlaken?", str. 456; Jireček, "Die Romanen in den Städten Dalmatiens", prvi dio, str. 41-43; M. Filipović, "Struktura i organizacija katuna", str. 50-58.

<sup>27</sup> Njihovi su potomci možda preživjeli kao islamizirani sezonski nomadi i pastiri, tradicionalno poznati pod nazivom balije, u zabačenijim krajevima Bosne: vidi Balagija, Les Musulmans yougoslaves, str. 82-83;

Kulišić, "Razmatranja o porijeklu Muslimana", str. 153. Pokazalo se da je jedna porodica balija koju je proučavao Weigand vjerojatno turkmenskog porijekla ("Rumänen und Aromunen in Bosnien", str. 191-197); ali je očito da većinom potiču s Balkana.

<sup>28</sup> Gušić, "Wer sind die Morlaken?" str. 457. Vidi npr. tužbu iz 1403. godine u Fermendzin, ur., Acta Bosnae, str. 85.

<sup>29</sup> Novakovic (Selo, str. 33) također poistovjećuje Crnogunjce sa Sarakačanima, čime ime možda potiče od turske riječi Karakacan, što znaci "crni odstupnik"; ali Sarakačani, koji očito već poodavno govore grčki, predstavljaju još jedan misterij.

## TRAGIČNA SUDBINA SPOMENIKA UBIJENOJ DJECI SARAJEVA

**Dr. Muhamed Borogovac** - *Bosanski\_Kongres@hdmagazine.com*

Na pres-konferenciji Ivana Mostarac je naglasila da je 1994. godine "Dječiji pokret za mir, ljubav i prijateljstvo", na čijem je ona čelu, inicirao ideju o izgradnji spomenika ubijenoj djeci opkoljenog Sarajeva, ali da nisu zadovoljni sadašnjim izgledom skulpture koja ih podsjeća na muški spolni organ pa kao takva ima vrlo ružnu poruku za roditelje".

Mostarac je reagirala i na mjesto na kojem je predviđeno da budu ispisana imena ubijene djece i naglasila da je "60 do 70 cm odignuto od zemlje neprimjereno za ispisivanje imena ubijene djece".

Mišljenja je i da je trebalo da skulptura bude izrađena od nekog postojanijeg materijala, a ne od stakla.

Mostarac je kazala novinarima da raspolaže s oko 1.300 imena ubijene

djece Sarajeva. Naglasila je da je u toku 2005. do 2007. od roditelja ubijene djece i svih općina u KS-u kao i rodbine ubijene djece dobijala podatke s dokumentacijom o svakom djetetu posebno.

"Originalnu dokumentaciju sa slikama i spisak ubijene djece poredan po abecednom redu predala sam lično prof. dr. Smailu Čekicu (Institut za istraživanje zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava)", kazala je ona.

Današnjoj pres-konferenciji, iako najavljeni, nisu prisustvovali, predstavnici Udruženja roditelja ubijene djece Sarajeva Fikret Grabovica i Bajro Hodžić. (FENA)

Udruženje roditelja ubijene djece opkoljenog Sarajeva 1992.-1995. podržava izgradnju spomen-obilježja djeci ubijenoj tokom rata kao i izgled skulpture koja će u kompleksu tog obilježja biti postavljena u Velikom parku u Sarajevu, saopćeno je

danas iz ove asocijacije.

Udruženje je također saopćilo da u ime 513 roditelja želi odbaciti napade na račun idejnog rješenja koje u posljednje vrijeme u javnosti upućuje koordinatoriica nevladine organizacije „Dječiji pokret za mir, ljubav, prijateljstvo - Djeca Sarajeva" Ivana Mostarac. Ona nije ni član Udruženja niti je roditelj ubijenog djeteta, saopćeno je.

Roditelji ubijenih mališana stalno su bili uključeni u aktivnosti Organizacionog odbora za podizanje spomen-obilježja i žirija za odabir idejnog rješenja te odabranom rješenju akademskog vajara Mensuda Keče izražavaju podršku. (FENA)

### **KOMENTAR:**

Sarajevski četnički jataci sabotiraju taj spomenik od prvog dana. Sve su učinili da mu unište svaki smisao. Prvo, to je apstraktna skulptura, "običnom čovjeku" nerazumljiva,

čak i neukusna. Zatim, napravljena je od stakla, dakle, veoma privremeno-g karaktera.

Ovdje ne možemo svaljivati krivicu na "svijet", Engleze, Ruse, četnike i ostale uobičajene žrtvene janjce. Ovo je najbolji dokaz da su sarajevski četnički jataci u potpunoj kontroli.

A oni su nam jasni. Oni rade isto ono što su uradili npr. Majkama Srebrenice, kada su osnovali režimsku organizaciju sa gotovo identičnim imenom "Majke enklave Srebrenice". Istu stvar su uradili i Bosanskom kongresu, kada su osnovali režimski "Bošnjački kongres".

Ovako je to slikovito objasnio jedan ovdašnji Bošnjak: "Kada poskoku

izvadiš zub, on i dalje izgleda isto, ali nije opasniji od žabe."

Četnički agenti na vlasti u Sarajevu upravo to rade - podmeću nam organizacije koje lice na originale, ali im fali jedan bitan dio, nemaju zuba i ni na koji način ne ugrožavaju četnički projekat, Republiku Srpsku.

Dakle, sada su kreirali i paralelnu organizaciju zaduženu da upropasti spomenik ubijenoj sarajevskoj djeci isto kao što su upropastili Memorijalni centar u Potočarima, degradirali ga u obično mezarje ("tursko groblje"), kao da se ne radi o spomen obilježju genocida.

Jasni su nam motivi četničkih agenata na vlasti u Sarajevu. Ponovimo njihova imena: Silajdžić, Tihić, La-

gumdžija, Izetbegović itd. Veoma poštovanoj gospođi Mostarac poručujemo da uvijek ima na umu da su njeni (i naši) glavni neprijatelji ovi četnički agenti koji su porobili i psihički slomili narod Sarajeva.

Ali nisu nam jasni roditelji ubijene djece. Da li je moguće pasti niže od ovoga. Kako je moguće da roditelji ubijenog djeteta pristaju da se tako poigrava sa uspomenom na njihovu djecu?! Zar se smije izdati svoje ubijeno dijete da bi se ulizalo nekom sarajevskom političaru? Zar ne prestaju sve kalkulacije kada je dijete u pitanju?!

## MOLITVA ALLAHU ZA DOMOVINU MOJU HRVATSKU (2)

*Prof. Zlatko Tomičić*

Danas mu hrvatska vila viš groba jade jadi  
Za suzom suza s oka poput kiše joj kapa -  
I vila skuplja suze, pa ih u tužne kajde,  
u mrtvo opijelo stapa.

Tu sliku u mašti glede i jedno islamsko dijete,  
Štono ga s pjesnikom mrtvim jezik i povijest  
spaja,  
Ko zadnji pozdrav evo mu ovaj vjenčić plete  
Od suza i uzdisanja.

Slava Ti, Silvije dragi! Velikom duhu ti slava,  
koji ti se ko golub sada u carstvu etira vijel!  
Nek tijela trošni ti pepo spokojno slatko spava,  
Njeg zemlja hrvatska krije.

Musa Ćazim Ćatić, 1878-1915: „Silvije Strahimir  
Kranjčević“, pjesma iz godine 1908.

Jer hrvatskog jezika šum  
Može da goji,  
Može da goji,  
Istok i zapad, pjesmu i um.

\* \* \*

Sad opet nježno kao da tuži  
Bulbuče malo na rumen - ruši,  
Jadeći gorko na udes svoj.

Tako se milje  
I sve smilje  
U tebi stapa, jeziče moj!

Safvet Beg Redžepašić-Bašagić, 1870-1934,  
„Čarobne kćeri“

## REIS CERIĆ NAM PONOVO PODVALJUJE ZA BAJRAM

*Bosanski\_Kongres@hdmagazine.com*

Avaz je prenio izjavu reisa Mustafa Cerića na bajramskoj hudbi koji je ismeđu ostalog rekao: "Nije položaj Bošnjaka ni bolji ni gori od ostalih."

Usljedile su mnogobrojne reakcije čitalaca Avaza. Slijedi jedna

od tih reakcija koja u velikoj mjeri sumira smisao i mnogih drugih reakcija:

Reise, napravio si jednu veliku grešku (da li svjesno - rekao bih da) kada si rekao da NIJE POLOŽAJ BOŠNJAKA NI BOLJI NI GORI OD OSTALIH...

Zar tebi nije jasno da smo protjerani, poniženi i sabijeni na sa-

mo 20% BiH? Kako možeš tako govoriti? Prošetaj malo po Višegradu, Bratuncu, Prijedoru, Zvorniku... pa vidi kakav je položaj Bošnjaka. BiH ubrzano nestaje na 80% svoje teritorije jer TAMO NESTAJU BOŠNJACI...

## UVIJEK SU NEKI DRUGI KRIVI (a.k.a. "THE BLAME GAME")

**Sven Rustempašić -**

*Bosanski\_Kongres@hdmagazine.com*

U Sarajevu je održana tribina Kluba 99 – organizacije kojoj je mentor podli neprijatelj Bošnjaka Jakov Finci, a predsjednik brat supruga Alije Izetbegovića, prof. Hidajet Repovac.

Bilo je to sijelo namijenjeno da se „sve“ svali na „Međunarodnu zajednicu“; da se moli za ostanak OHR-a u BiH, da bi, prema riječima glavnog gosta tribine, Sulejmana Tihića, „OHR do kraja implementirao Dejton“. Bilo je tu i Tihićevim skoro plačnim, cvilećim i molećivim glasom izrečenog pravdanja što su se on i GO SDA ovih dana usudili spomenuti Ustav Republike BiH u javnom proglasu.

Kada se ta tribina sagleda, proizlazi da je Sulejman Tihić pozvao profesora sa Pravnog fakulteta u Sarajevu, Ćazima Sadikovića, u pomoć da zajedno unište državu Bosnu i Hercegovinu, u kojemu od 1990. kolaboriraju lideri SDA, optuže famoznu „Međunarodnu

zajednicu“. U toj prevari im je prof. Sadiković uvijek pomagao, pa im je i ovom prilikom rado izašao u susret.

Kako je prenijela TV99, prof. je ugodio Tihiću pozivajući da se prihvati odbačeni (sa opravdanim, pravno i životno utemeljenim razlogom odbrane države – op. NK RBiH) paket ustavnih promjena iz aprila 2006. godine, sa posebnim naglaskom sadržanim u slijedećoj Sadikovićevoj izjavi:

„Dejtonski projekt je dobar, ali su njegovi izvođači iz Međunarodne zajednice uradili loš posao u njegovom implementiranju“.

Po pitanju Dejtonskog projekta, Bosanski kongres još od decembra 1995. godine ima potpuno suprotno mišljenje od prof. Sadikovića. Evo citata iz naše novije elaboracije od maja mjeseca 2005. godine:

„Prva izmišljotina glasi da je 'Dejton' neki izvana nametnuti eksperiment dobronamjernih, ali neupućenih stranaca. Ali, ustvari, 'Dejton' je kumulirani rezultat

dogovornog, umjesto pravnog odlučivanja o jednom pravnom problemu - agresiji i genocidu. On je završni čin kojega je veoma upućeni lord David Owen nazvao 'zbirom dostignutih dogovora o podjeli Bosne'. Kao takav, početak je procesa nestanka Republike Bosne i Hercegovine na jedini mogući prihvatljiv i bezbolan način za internacionalni pravni sistem: da sama žrtva agresije, rata i genocida - građani Republike BiH kao subjekt prava - u toku desetak godina sami dobrovoljno prihvate ciljeve i rezultate rata i genocida, te ih preko svojih predstavnika u Dejtonskim parlamentima ozakone (legaliziraju, ratificiraju) na lokalnom i internacionalnom nivou. Naravno, to se nije moglo ostvariti u pravnom domenu, koji razlikuje krivca i žrtvu, nego u domenu dogovora - u kojem se automatski krivac i žrtva pravno izjednačavaju, odnosno u kojem žrtva samim pristajanjem na dogovor amnestira krivca.“

## STADION JE GRMIO: ZA DOM SPREMNI!

Izvor: „Novi list“, Rijeka, 17. listopada 2008.

Ustaški pozdrav „Za dom spremni“, koji se na prejkjučerašnjoj kvalifikacijskoj utakmici za svjetsko prvenstvo između Hrvatske i Andore orio s navijačkih tribina češće i žešće nego li je to već postalo uobičajeno, za čelnike Hrvatskog nogometnog saveza ne predstavlja problem kojim se treba opterećivati.

„Iskreno, ne znam zašto je taj poklič sada postao tako sporan.

Koliko znam, tvrde neki koji se u to dobro razumiju, on datira još iz Zajčeve opere 'U boj, u boj' i nije isključivo vezan uz ustaški pokret. Taj je poklič sada ušao u



modu kod naših navijača, kao što Nijemci navijaju 'Deutschland, Deutschland über alles'. Oni koji to kliču su mladi dečki, ne znaju oni ni definiciju NDH, ni fašizma ni nacizma i ne vjerujem da to viču iz tih pobuda.

Uostalom, jedna tribina vikne 'Za dom', čitava druga tribina odgovori 'spremni', pa ne ćete valjda reći da su 35 ili 40 tisuća ljudi na stadionu fašisti?“, izjavio je dopredsjednik HNS-a Ivan Brleković.

## HAPSI BANDU

Izvor: [www.javno.com](http://www.javno.com)

Milan Bandić je zbog povika 'Za dom spremni' napustio stadion u Maksimiru. Tom zgodom izjavio je: „Koliko sam zadovoljan pokazanim na terenu, još više sam

zgranut ponašanjem dijela navijača.“

Muči ga malenkost, kako toliki svijet, 40.000 ljudi, odjednom uhititi i staviti iza brave. Čitaj ponovo Staljina zdravodruže, unajmi Sibir.



## ZAKLJUČCI S REDOVNE SJEDNICE HRVATSKOG SVJETSKOG SABORA KOJA JE ODRŽANA 7. RUJNA 2008. GODINE NA BRIJUNIMA

**Niko Šoljak, prof., ing.**  
koordinator

**1.**

Hrvatski Svjetski Sabor prihvaća i podržava zahtjev Hrvata iz iseljeničtva da predlažu, odlučuju i biraju - skupa s Hrvatima iz Hrvatske - predsjednika Republike Hrvatske, koji bi tim aktom postao de facto i de jure predsjednik svih Hrvata u svijetu.

Istovremeno je prihvaćen prijedlog da predsjednik vlade bude iz domovinskih političkih stranaka po volji glasača, jer je svakodnevno upravljanje državom faktor stabilnosti države.

**2.**

Odlučeno je da se za organizaciju i realizaciju ovog prijedloga u svim državama svijeta gdje brojne živi hrvatsko iseljeničtvo iza-

beru odbori koji će trajno raditi na ostvarenju ovog plana.

**3.**

Za realizaciju ovih odluka pozivamo hrvatsko iseljeničtvo da novčano pomogne ovaj program koji bi u velikom postotku pomogao ujedinjenju domovinske i iseljene Hrvatske.

Za novčanu pomoć novčane uplate se šalju na račun HSSD

broj: 2380006-1110011692 – Istarska kreditna banka Umag, Poslovnica Poreč, Devizni račun: 1545060 - Istarska kreditna banka Umag, SWIFT ISKB HR 2X MB - 1545060 s naznakom „Za izbor ni program HSSD“.



*Niko Šoljak*

Na završetku sastanka Predsjednik HSSD i koordinator za američki kontinent Ivo Jolić, dipl.ing. šum. je naglasio:

„Krajnje je vrijeme da se prevladaju svi oblici razdora između domovinske i iseljene Hrvatske, što imaju povijesnu pozadinu, koja je dovela hrvatski narod do nacionalne i pojedinačne katastrofe.

Ostvarenjem slobodne i demokratske Republike Hrvatske hrvatski narod mora biti ravnopravno zastupljen u vlastima naše države.

Otuđivanje naroda izvan domovine Hrvatske kroz zaostale klišeje prošlosti, kao što su razne ideologije vjerska ili regionalna netrpeljivost, su elementi prošlosti, koji su planski decenijima i stoljećima sijali nepovjerenje među hrvatskim narodom, kako bi oslabljen lakše bio plijen nekadašnjih i današnjih neprijatelja.

Povijesno pamćenje nas upućuje na zajedništvo zbog općeg dobra naroda i države.

Hrvatsko iseljeničtvo želi pomoći razvoju demokracije i kvalitete života u Hrvatskoj polazeći od životnog iskustva zapadne civilizacije u kojoj su rođene generacije mladih Hrvata i odgojeni najnoviji iseljenici, živeći svakodnevnim životom.

Ono što Hrvatskoj nudi EU kroz razne oblike prisile i želju za predgojem hrvatskog naroda kroz uništavanje njegove povijesne kulturne baštine i kroz odnarođivanje, a u stvari kroz razvodnjavanje hrvatskih nacionalnih postignuća ili DEHRVATIZACIJU koja se često svodi na uništavanje djela i lika hrvatskih povijesnih osoba kao blažeg oblika širenja krivnje hrvatskog naroda u povijesnim etapama borbe Hrvata za samostalnu, slobodnu i demokratsku državu.

Iz ovih razloga smatramo da namjerno isključivanje hrvatskog iseljeničtva iz aktivnog gospodarskog i političkog života Hrvatske nije slučajno, nego su to još jednom planski postavljane barijere pred iseljeničtvo radi nečasnog odnosa hrvatske birokracije prema njemu.

Postoje dokazi o nebrojenim zlim namjerama birokracije prema iseljenicima, koji su htjeli osigurati povratak u domovinu ili ući u poslovni odnos sa svojim znanjem i kapitalom, ali su poslije „pravni“ vrtuljaka i poznatih



*Iz rada Hrvatskog svjetskog sabora*

„vremenskih“ odlaganja napustili plemenite ideje i vratili se u svijet gdje nema podobnih i rodbinskih ili stranačkih privilegija.

Pošteni ljudi su uvijek smetali lopovima, radni ljudi su svagda bili nepoželjni lijenčinama i korumpiranim skorojevićima, a time želimo reći da će ona klasa ljudi koja se je obogatila na nečastan način svim sredstvima raditi na tome da se pošteni ljudi ne vrate u Domovinu, jer lakše manipuliraju s birokracijom koja je ostala iz propalog režima i države Jugoslavije, a ideološki prikriivena danas na vladajućim položajima, osporava, zaustavlja i paklenim se smijehom smije naporima onih koji kroz državne strukture želi provesti reforme.

Hrvatska država šalje Hrvatskom iseljeničtvo neprihvatljive osobe za konzule, veleposlnike i zaraženu birokraciju, te teško opterećuje državni proračun plaćajući poslovanje tih službi. Istovremeno nikada se nije zapitalo Hrvate u iseljeničtvo prihvaćaju li se pojedinci od Hrvata kojima bi ta administracija trebala služiti.

Hrvati u iseljeničtvo su se mnogo puta stidjeli naših nazovi „diplomatskih predstavnika“ o kojima kao nepoželjnim piše strani tisak. Koliko bivših jugodiplomata ponovno služi u hrvatskim misijama? Isti ti su bili doušnici one propale države, one ideologije, a danas ih narod gleda s gnušanjem.

O ovim problemima bi državna administracija trebala voditi računa.

Mnogo toga se može reći gdje postoji raskorak između državne birokracije i naroda u domovini i iseljeničtvo.

## MA, TKO BI REKAO

Izvor: „**Novi list**“, Rijeka, 17. listopada 2008.

### „Linić: Agrokor je monopolist.“

Konačno smo i to saznali. Što li je pak pogodilo presvetlog Linića da se javno požalio na Ivicu Todorića još uvijek je tajna. Možemo samo nagađati. Ta, dosad su zajednički išli „u lov“!

„Saborski zastupnik SDP-a Slavko Linić oštro je jučer kritizirao monopolno ponašanje Agrokora na tržištu hrane zbog čega su živežne namirnice u Hrvatskoj skuplje nego u zemljama u okruženju.

'Proizvođači hrane moraju plaćati enormne dodatne popuste i posebne ugovorne obveze kako bi došli u domaće trgovine. Naročito je neprihvat-



Ivica i Ante Todorić u Srbiji su Miškovića zamijenili novim partnerom, tajkunom Dragoljubom Draškovićem

ljivo što su rokovi plaćanja proizvođačima ekonomski neodrživi.'

Zastupnik SDP-a napomenuo je i da proizvođači često od istih trgovaca

kupuju poluproizvode za svoju proizvodnju, ali 'tada nema nikakvih dodatnih popusta, plaća se trenutno'.

Agencija nije smjela dati dozvolu trgovcima da svoju djelatnost šire i na medijski prostor 'što je vrlo rizično'. Novinarima je Linić kasnije objasnio da je mislio na Ivicu Todorića i njegov Agrokor.

'Kad vidimo tko koncentrira, primjerice, isporuku ulja ili šećera, dolazimo do Todorića, koji se prema ostalim proizvođačima hrane monopolno ponaša i postavlja nemoguće uvjete.'

U Saboru Liniću nitko nije oponirao."

## GODIŠNJI SUSRET PASTORALNIH RADNIKA SJEVERNOAMERIČKOG KONTINENTA

**Pater Juro Marčinković, Zlatko Jelinić, Vancouver, Kanada**

contact@radiovrh.ca,  
www.radiovrh.ca

Ovogodišnji pastoralni seminar svećenika i časnih sestara koji djeluju u Kanadi i Americi održan je u Victoriji, BC u Kanadi od 13. do 16. listopada 2008. Domaćin skupa bio je župnik hrvatske župe sv. Leopolda Mandića, fra Juro Marčinković.

Tema susreta bila je: "Pavao misionar koji i danas nadahnjuje i privlači." Budući da je ovo godina sv. Pavla ovaj pastoralni seminar posvećen je sv. Pavlu neumornom najestitelju Radosne Vijesti.

Voditelj i predavač na ovome seminaru bio je dubrovački biskup dr. Želimir Puljić koji je ujedno i predsjednik Vijeća za inozemnu pastvu Hrvatske Biskupske Konferencije i Biskupske Konferencije Bosne i Hercegovine. Biskup Želimir je zadužen za 187 hrvatskih župa i misija diljem svijeta. On je već puna tri tjedna u obilasku hrvatskih župa i misija u Americi i Kanadi. Želio se pobliže informirati o

stanju naših župa i pastoralnog osoblja na ovom kontinentu. Rado je prihvatio da bude glavni predavač na ovome seminaru i da predvodi liturgijsko slavlje. Na ovaj seminar odazvao se lijepi broj svećenika i časnih sestara koji djeluju u Americi i Kanadi, uglavnom svi koji su mogli doći. Neki su bili spriječeni zbog bolesti, a drugi su bili



dežurni za nekoliko župa u slučaju sprovoda ili pohoda bolesnicima.

Otvaranje seminara bilo je u ponedjeljak, 13. listopada pozdravnim riječima domaćina fra Jure Marčinkovića i delegate za Kanadu mons. Ivana Vukšića.

Nakon toga, biskup Želimir Puljić se zahvalio na dobrodošlici te je održao uvodno predavanje: "Oholi i prkosni Taržanin (Sv. Pavao) u školi poniznosti." Nakon ovoga predavanja slijedila je sveta misa u župnoj crkvi sv. Leopolda Mandića, koju je predvodio biskup Želimir u koncelebraciji sa svim prisutnim svećenicima, časnim sestrama i pristiglim vjernicima. U zanosnoj pozdravnoj riječi župnik fra Jure je istaknuo da ova mala župa nikada nije doživjela da vidi ovoliko broj svećenika i časnih sestara koji zajedno slave svetu misu s biskupom. A biskup Želimir u svojoj propovijedi je posebno ohrabrio i pohvalio sve župljane koji se brinu za svoju župu i pomažu župniku.

Hrvatskoj katoličkoj zajednici u Victoriji pripada čitav Otok Vancouver. Svake nedjelje se slave svete mise u Viktoriji i Nanaimu, posljednje nedjelje u mjesecu i u Port Alberni, a u Campbell River za Božić, Uskrs i u posebnim prigodama. Otok je po svojoj površini veći od naše Hrvatske i ima oko 600.000 stanovnika, a dugačak je oko 700 km. Samo je 10 % katolika, a na njemu živi oko

250 hrvatskih obitelji. U samoj Victoriji živi oko 150 hrvatskih obitelji, a stotinjak obitelji su aktivni sudionici u svim djelatnostima župne zajednice.

Hrvati i njihovi prijatelji ove male hrvatske župe u Viktoriji, pod vodstvom župnika fra Jure, izgradili su nedavno novu župnu kuću i veoma lijepu župnu dvoranu koja će uskoro biti posve završena.

S tim su pokazali volju i želju za očuvanjem svog hrvatskog i kršćanskog identiteta. Dolazak biskupa Puljića i tolikih svećenika, redovnika i redovnica doživjeli su kao izraz podrške svim Hrvatima koji žive na ovim prostorima.

Nakon svete mise bilo je druženje sa župljanima i večera u župnoj dvorani. Drugi dan susreta započeo je jutarnjom molitvom i predavanjem biskupa: "Pavlov križni put." A to su njegova misijska putovanja širom svijeta. Slijedila je plodna diskusija i odmor. Nakon odmora slijedilo je novo biskupovo predavanje: "Bolan razlaz koji je otkrio Europu." U ovom predavanju biskup je posebno istaknuo sve Pavlove suradnike i misionarski rad među poganima. Nakon ovoga predavanja i diskusije slijedio je zajednički ručak i kratki odmor. Iz odmora biskup je imao izlaganje "Pokorničko bogoslužje

i prigoda za pojedinačnu svetu ispovijed." Nakon ispovijedi slijedilo je novo predavanje: "Pavlovo divno svjedocanstvo i očinski savjeti."

Nakon raspravljenih i drugih pitanja slijedila je sveta misa koju je predvodio i propovijedao otac biskup. Nakon mise bila je zajednička večera u župnoj dvorani i večernja rekreacija.

Treći dan našega susreta posvetili smo zajedničkom izletu po Victoriji koja ima najljepši botanički vrt na svijetu te mnoge druge znamenitosti koje se isplatilo vidjeti na ovom prekrasnom otoku i dušu i oči odmoriti.

Za ovu večer župnik fra Jure Marčinković je pozvao sve župljane da dođu na sv. misu i zajedničku večeru. Iako je padala kiša, na svetu misu okupilo sve što je moglo doći. Svečanu pjevanu svetu misu i ove večeri predvodio je biskup Želimir i u propovijedi posebno istaknuo potresni rastanak sv. Pavla sa svojim suradnicima i odlasku u Rim gdje ga čekalo mučeništvo. Na koncu sv. mise fra Juro je naglasio da je zadnje vrijeme Hrvatska katolička župa u Victoriji četiri godine bila bez svećenika. Kroz to vrijeme vjernici su se sastajali i molili krunicu da im Bog pošalje pastira kako se oni ne bi izgubili i zalutali. Njihove molitve su bile uslišane i bosanski Provincijal fra Mijo

Đolan im je poslao prije nepune dvije godine fra Juru Marčinkovića koji je bio domaćin ovog susreta. On je naglasio iznimnu važnost međuljudskih susreta, pogotovo ovakvih susreta koji su potrebni i korisni i koji u našim ljudima izazivaju osjećaje sreće i zadovoljstva što nisu ostavljeni ni zabo-

ravljeni. Stoga se fra Juro svima srdačno zahvalio za ovaj susret, vjerujući da su svi bili zadovoljni. Uz to fra Juro ističe da samo zajedništvo spašava hrvatski narod, ali ne bez biskupa, svećenika, redovnika i redovnica što dobro znaju Hrvati u najzapadnijem dijelu Canade, u župi Svetog Leopolda Mandića u Victoriji. Oni su zahvalni župniku fra Juri što je s njima, što daleko od domovine Hrvatske s njima dijeli njihovu sudbinu i što im je omogućio da dožive ovaj susret pastoralnih radnika sjevernoameričkog kontinenta.

Nakon svete mise u novoizgrađenoj župnoj dvorani bila je zajednička večera za sve vjernike i sudionike ovoga seminara. Bio je to dirljivi susret. Našla se i harmonika i gitara, a gdje je pjesma i veselje tu je fra Ilija Petković u glavnoj ulozi i svojim pjevanjem i šaljivim doskočicama oduševio sve prisutne.

Službeni sastanak završio je u četvrtak svetom misom koju je predvodio biskup Želimir. Nakon mise delegate za Kanadu vlč. Ivan Vukšić zahvalio se domaćinu fra Juri na gostoprimstvu i svim njegovim župljanima koji su nam ovih dana bili stalno na raspolaganju, te biskupu Želimiru na krasnim predavanjima, kao i svim sudionicima ovoga seminara.

Iduće godine domaćin seminara bit će fra Pavao Maslač, župnik hrvatske župe Srca Isusova u Milwaukee u Americi od 12. do 15. listopada 2009.

Ovi seminari su velika duhovna i tjelesna okrepa za sve pastoralne djelatnike kao i za župu u kojoj se održavaju. Župljani ove male hrvatske zajednice u Victoriji rekoše nam na odlasku da će se ovoga susreta sjećati dok su živi i osjetili su da nisu zaboravljeni. A oni su se pokazali pravi domaćini koji vole svoju domovinu i svoje duhovne pastire.



## POGRIJEŠILI SMO

Izvor: „**Novi list**“, Rijeka, 18. listopada 2008.

Pokajao se i Peter Galbraith.

„Amerika je trebala dopustiti Hrvatima da 1995. godine poraze bosanske

Srbe i zauzmu Banja Luku. Ondašnje vodstvo bosanskih Srba bilo je genocidno i fašistoidno i možda bi bilo bolje, zbog stabilnosti regije, da smo dopustili da Srbi budu potpuno poraženi, umjesto što smo se odlučili na kompromis.

Da je Banja Luka uzeta, imali bismo na koridoru u Posavini najmanje 300, 400 tisuća srpskih izbjeglica i vrlo tešku situaciju. To bi, zajedno s već postojećim izbjeglicama iz Krajine, dovelo do humanitarne katastrofe.“

# PRIJEDLOG ZA GODIŠNJU NAGRADU INA-e ZA PROMICANJE HRVATSKE KULTURE U SVIJETU ZA 2008. ILI NEKU OD NAREDNIH GODINA

**Đivo Bašić**, Dubrovnik

Dubrovnik, 11. 10. 2008.

Pošt.  
INA-Industrija nafte d.d.  
(n/r dr. Tomislav Dragičević)  
Av. V. Holjevca 10  
10000 Zagreb  
e-mail: PR@ina.hr,  
web-redakcija@ina.hr

Hrvatski kulturni klub  
(n/r g. Šime Šimatović)  
Trg maršala Tita 10  
10000 Zagreb

Poštovani,

Nedavno sam pročitao da INA Industrija nafte d. d. i Hrvatski kulturni klub dodjeljuju godišnje Nagrade INA-e za promicanje hrvatske kulture u svijetu. Ako to već nije učinjeno, što bi (po meni) bila prava sramota, trebalo bi na engleski i druge strane jezike prevesti knjige čuvenog hrvatskog arheologa:

- - Mate Suić, Antički grad na istočnom Jadranu, Sveučilišna naklada Liber, Zagreb, 1976, 328 str. (Pretisak: Golden marketing, Zagreb, 2003, 528 str.).
- - Mate Suić, Odabrani radovi iz stare povijesti Hrvatske, (Opera selecta), Ogranak Matice hrvatske u Zadru
- - Arheološki muzej Zadar, Zadar, 1996, 928 str.

Naime, mislim da je bolje donositi u prijevodu knjige koje će u većoj mjeri također služiti i akademskoj (znanstvenoj) zajednici, nego što bi to općenito ikad mogli malo bolji "vodiči", kako je netko rekao.

Nadalje, nije mi poznato da li su te nagrade novčane, ali svakako bi trebalo posmrtno nagraditi Matu Suića (tj. nagradu uručiti njegovoj obitelji). Nisam siguran da je to ikad učinjeno s Vaše strane, a ako jest, unaprijed se ispričavam.

Bilježim se sa štovanjem (energije sunca, vjetra, akumulatora, te budućeg iskorišćivanja razlika zemljanog i atmosferskog potencijala, kada će ekonomija zasnovana na nafti biti prošlost).

*Đivo Bašić, Gornji Kono 5A, 20000 Dubrovnik*

(Nekadašnji zadarski student kojemu Mate Suić nije predavao, ali jesu drugi dragi profesori - njegovi učenici i nasljednici - koji su me naučili misliti, te ukazati na vrijednost istraženog, pročitano i zapisano)

## ZLOUPOTREBA VLASTI U BJELOVARU

**Ante Pezer**, Bjelovar

Korupcija je malo po malo postala najvažnije djelo lokalne vlasti. Bivši ravnatelj Opće bolnice u Bjelovaru Miroslav Čačija (HSS) sa svojom skupinom pokrao je milijune i milijune kuna, osiromašili zdravlje. Čačija je za nagradu postao, iako je bivši komunist, saborski zastupnik, a na kraju i župan Bjelovarsko-bilogorske županije. Lokalni HDZ-e na čelu sa Karmelom Caparin dopeljao je Čačiju na čelo svih tih funkcija. Župan proglašava elementarne nepogode, a Drago Caparin, direktor Croatia-osiguranja isplaćuje državni novac za Čačijine seljake... Korupcija politike dosegla je vrhunac. Mi svijesni građani nismo valjda glupi i zaostali da ne vidimo što oni rade.

Zato na idućim izborima građani trebaju glasati za NEZAVISNU DRŽAVU HRVATSKU na taj način da glasuju za NEZAVISNE KANDIDATE, a ne političke stranke. Dok se u Hrvatskoj budu birali ljudi, a ne stranke, onda će nam biti bolje. Jer stranke su zluporabile vlast i svoj položaj. Pogledajte, na primjer, niz naizgled različitih pojedinaца na različitim položajima, ne samo u Bjelovarsko-bilogorskoj županiji, nego u cijeloj Hrvatskoj.

U Bjelovaru na čelu policijske Uprave je Hamdija Mašinović, musliman, sin Muharema, koji ima dvojno državljanstvo. Došao je 90-tih godina iz BiH-a i radio je kao milicajac u Velikom Grđavcu za vrijeme bivše Jugoslavije. Ne samo što je ta osoba korumpirana, nego od samog početka rata, njemu je glavno sastajalište i njegovim ljudima Zdenku Radiću, Zoranu Marasu i Ivanu Orloviću (koji su počinili ratne zločine) u "Pizzeriji Palma", vlasnika Ismaela Nuhija. Za vrijeme ratnih događanja tu u pizzeriji se je pilo i pucalo po obližnjim zgradama. Danas to su "pajdaši" od gradonačelnika Antuna Korušca, Stjepana Čekovića, zamjenika gradonačelnika, Đurđe Adlešić, i ostalih. Glavna Gradska uprava postala je "Pizzeria Palma".

Tu na terasi su se mogli vidjeti i državni odvjetnici Ksenija Pavić i Teodor Osmokrović, pa čak i neki sudci. Oni dolaze u "Pizzeriju Palma" k Ismaelu Nuhiju na čašicu, činjenica je i na konzultacije. Jer Nuhi je sa još trojicom Albanaca vijećnik u Gradskoj upravi. Možete zaključiti gdje je područje glavne politike grada Bjelovara. Gradonačelnika i zamjenike, kao i druge vijećnike često se je znalo zateći u pijanom stanju. Vlast smatra da je to najbolji lokal u gradu, tu se prehranjuju kruhobrižnici... No, tu su političari, policajci, odvjetnici i su-

ci, oni stoje u dugačkom redu i čekaju na svoj dio plijena. Čak i novinari i televizijski snimatelji, tu dolaze na pijanke. Tabu teme su kriminalni u županiji i Gradu. Gradonačelnik je iz okruge prevaranata. U "Pizzeriji Pal-

ma" često se je mogao vidjeti i Mato Šiprak, zapovjednik 55. samostalnog bataljuna čiji ljudi su poginuli bez veze na ratištu, a on se kasnije pokazao kao ratni profiter. Kod Nuhija oni (vlast) se prodaju za pizzu i vino. Te su pod utjecajem bande koja se tu skuplja. Pozivaju se "svi poštteni građani" da se okupe na masovni sastanak i pripreme za djelovanje – na IZBORIMA.

Siromaštvo, nezaposlenost i polurobovski sustav – u što su vas pretvorili? Hrvatska zastava obješena je naopačke – a vi to ne vidite!? Hrvati zaključite i sami: zastupaju li oni istu politiku? Te interesne grupe samo donose nesreću i rade štetu. Hamdija Mašinović zloupotrebljava svakodnevno svoj posao i ovlasti. Njegova nevjenčana supruga Renata Sever ima butik u zgradi gdje su deložirali ljude. U tom butiku se prodaje talijanska roba, ne Hrvatska. Hamdijina specijalna policija izbacivala je ljude iz stanova. Za zaslugu je dobio poslovni prostor. Dobio je stan od policije koji nije zaslužio.

Njihov plan je da vas građane ponižavaju: mentalno, emocionalno, duhovno i fizički utamniče. Nije rijetko da nekoga policija ubije, pretuče ili mu namjesti montirane procese. Eto to je ta slobodna Hrvatska. Ja odmah nakon što sam poslije "Domovinskog rata" (1991. - 1995.), počeo javno iznositi svoje mišljenje i ideje, postao sam predmetom neviđenog podsmijeha. Postao sam kontraverzan čovjek, jer direktno počeo sam govoriti istinu. O Hrvatskoj i Hrvatima, naravno drugi ljudi su ravnodušno sve to promatrali. Zbog straha zauzeli ste pasivni stav.

**IZBRIŠI ISTINU I BOG ĆE TEBE IZBRISATI...**



## DRUGOVI HRVATI

**Diana Majhen**, Zagreb

O kakvim je to ljudima zapravo riječ kada se govori o Hrvatima koji su se pokajali, preobratili, izašli iz svojih zabluda i danas se dobar dio njih nalazi u hrvatskoj Vladi ili na mnogim odgovornim mjestima, ključnim za hrvatsko gospodarstvo, pravosuđe i Hrvatsku općenito?

Lako je za shvatiti da svaki čovjek može pogriješiti. Još je lakše za shvatiti da čovjek može biti doveden u zabludu, da može povjerovati u laži koje mu se kontinuirano serviraju i kojima ga se uči od rođenja pa nadalje.

Duboko vjerujem da postoje takvi ljudi, koji su, zadojeni bratstvom i jedinstvom i ideologijom zločinca Tita jednom vjerovali da je komunizam nešto dobro.

Ali...

Ti ljudi su samo pogriješili u svojim ideološkim opredjeljenjima. Oni nisu okrvarili svoje ruke, niti su svoje sunarodnjake slali u zatvore i progonstva.

Nisu radili kao javni tužitelji koji su gradili karijere na kostima svojih neistomišljenika, niti su slali u zatvore one koji su se zalagali za hrvatski jezik. Nisu imali ovlasti da Udbi naređuju kada kojeg hrvatskog emigranta treba likvidirati, niti su privodili ljude na tzv. obavijesne razgovore na kojima su ih mučili, često do smrti.

Jer, tu više nije riječ o njihovim

vjerovanjima. To je čisto pitanje dobra i zla.

I tu prestaje biti bitno je li neki komunistički zločinac bio Hrvat, Srbin ili nešto treće. Komunistički zločinac je bio i ostao, samo komunistički zločinac.

One koji su sve to gledali i šutjeli, a u tome nisu sudjelovali, može se optužiti za bezosjećajnost, sebičnost, kukavičluk, kako god. I to je sve.

No, onima koji su izdavali naredbe i koji su direktno ili indirektno odgovorni za tolike patnje hrvatskog naroda, kroz tako dugo vremensko razdoblje, nikakva preobraćenja ne trebaju i ne smiju pomoći.

Neosporna je istina da su Jugoslavijom drмали Srbi. Bili su na skoro svim ključnim položajima,



njihovo je pravo glasa uvijek vrijedilo deset puta više nego pravo glasa nekog Hrvata.

No, nemojmo se zavaravati i lagati sami sebi da nije bilo puno Hrvata koji su radili isto to što i Srbi. Ne vidim po čemu su oni

bolji od ovih prvih. Dapače, puno su gori, jer su to sve radili svom narodu, ne tuđem.

Mi danas imamo neovisnu slobodnu Hrvatsku. Na papiru. Ali, puno onih koji su je branili nalazi se po hrvatskim i haaškim tamnicama, kako bi platili cijenu koju nam je nametnula EU.

U toj slobodnoj i neovisnoj Hrvatskoj, imamo hrpe nekažnjenih partizanskih i komunističkih zločinaca, a to „hrvatsko“ pravosuđe isto je tako slijepo i gluho na njihove zločine kao što je bilo i jugoslavensko komunističko.

Činjenica je da EU nije sklona komunistima. U puno zemalja te EU provedena je lustracija, koja ne oduzima moć komunistima općenito, nego onima koji su kršili ljudska prava. Pa tko to onda i dalje u Hrvatskoj štiti te zločince, ako ne stara komunistička garda, HRVATSKA komunistička garda, koja stavlja ruku na srce dok se pjeva hrvatska himna i odlazi u crkvu, dok je prije samo petnaestak godina radi istih tih stvari zatvarala i ubijala Hrvate.

Da bi išli dalje, u budućnost, stvari se moraju postaviti na svoje mjesto. A to ne možemo uraditi ako stavimo ružičaste naočale, nego ako osudimo sve koji su činili zločine, te neopterećeni prošlošću uđemo u tu budućnost.

Sve drugo, samo su loši temelji koji neće izdržati niti jednu jedinu zgradu koja se pokušava izgraditi.

# NEPRIHVATLJIVA PREDsjedNIKOVA POTPORA BIVŠOJ PREMIJERKI SFR JUGOSLAVIJE MILKI PLANINC I KAZNENO PRIJAVLJENIM PARTIZANIMA

**Goran Jurišić**, Zagreb

Autor je voditelj Hrvatskog centra za istraživanje zločina komunizma iz Zagreba

Za informaciju predsjedniku Mesiću, Oktobarska revolucija doživjela je povijesni slom i završila u masovnim zločinima, tako i jugoslavenska Socijalistička revolucija. Stoga je neprihvatljivo da Mesić na čelu institucije šefa države daje podršku obljetnicama partizanskih jedinica, Komunističkoj partiji Jugoslaviji i „drugu“ Titu, jer se komunistička partija u Drugom svjetskom ratu na području Hrvatske nije borila za slobodu nego za revoluciju i nasilni dolazak na vlast, nije zastupala antifašističke vrijednosti, jer je bila protiv demokracije, a neko vrijeme su boljševici (titoisti) bili i u savezništvu s njemačkim nacistima (od 23. kolovoza 1939. do 22. lipnja 1941. godine).

Partizani su bili produžena ruka jugoslavenskih boljševika, i s povijesnog aspekta ne može se govoriti o „Narodno-oslobodilačkoj borbi“ (NOB) niti o „Narodno-oslobodilačkom ratu“ (NOR), jer za takvu tvrdnju nedostaju dokazi, ali zato je dokazano da su „Narodno-oslobodilački odbori“ (NOO) bili revolucionarna tijela pod kontrolom komunističke partije za obračun s političkim neistomišljenicima. Određene partizanske borbene jedinice su pored totalitarnih vojno-policijskih organizacija poput protunarodnog „Odjela za zaštitu

naroda“ ili „Korpusa narodne obrane Jugoslavije“ i „Saveza komunističke omladine Jugoslavije“ (SKOJ), služile za izvršenje terorističkih akata i ratnih zločina i genocida. Stoga je sa aspekta demokracije i načela pravne države nedopustiva proslava obljetnica partizanskih jedinica, i to još uz podršku institucije predsjednika Republike i pojedinih vladinih dužnosnika, kao na pr. na proslavi čak četničkog ustanka od 27. srpnja 1941. odžanoj ove godine u Srbu, pod krinkom partizanskog ustanka, kada je vladu predstavljao njen potpredsjednik Slobodan Uzelac.

Sramota je također što je na nedavnoj proslavi „VIII. dalmatinskog korpusa“ Jugoslavenke armije, u Splitu, 11. listopada 2008., sudjelovala Milka Planinc koju je Hrvatski centar za istraživanje zločina komunizma godine

2006. kazneno prijavio državnom odvjetništvu i osnovano osumnjičio, pored petnaestak drugih partizana i oficira Jugoslavenske armije maršala Tita, za sudjelovanje u ratnom zločinu i genocidu na Kočevskom rogu 1945. godine. Šteta što se mediji daju manipulirati, pa prenose takve skupove na kojima se veliča zločinac Tito i partizanske jedinice, koje su sudjelovale u ratnom zločinu, iako je Parlamentarna skupština Vijeća Europe u posljednjih 12 godina dva puta osudila zločine totalitarnog režima komunističke partije, a osudi se pridružio i Hrvatski sabor.

Predsjednik Mesić kao glasnogovornik jugo-komunističkih partizana zahtijeva reviziju povijesnih školskih udžbenika, povratak naziva ulica iz socijalističkog totalitarnog doba i partizanskih spomenika, što je također neprihvatljivo, jer bi to značilo mijenjanje društvenog poretka i protuustavni akt, a s obzirom da se hrvatski Ustav temelji na demokraciji, ne i na socijalizmu, kao i na antifašističkim vrijednostima, a ne na boljševizmu kakav je postojao u Titovoj SFRJ. Partizanski spomenici koji su srušeni od 1990. do danas mogu se postaviti u Memorijalni muzej zločina i žrtava komunizma u Zagrebu, za koji je potpredsjednica vlade RH, g-đa Jadranka Kosor, obećala u dopisu našem Centru, da će vlada na svojoj sjednici ozbiljno razmotriti utemeljenje takve jedne vrijedne institucije za obrazovanje i prosvjećivanje novih generacija o



*Pravo društvo – Ha, ha, ha*

opasnosti totalitarizma, što je HR Centar predložio vladi Republike Hrvatske.

Kao podnositelji kaznene prijave protiv Milke Planinc zgroženi smo njenim javnim pojavljivanjem, kao i prijašnjim intervjuima za tisak, jer ju odjel krim-policije za ratne zločine zbog političkog pritiska još nije ni kriminalistički obradio ni ispitao, dok je pred-

sjednik Mesić javno obznanio da se partizanima ne smije suditi, jer su tobože antifašisti. Pa da i jesu, hipotetski antifašisti, to ne bi značilo da su svete indijske krave, jer i general Ante Gotovina je antifašist i svejedno mu se sudi, tako da ni Milka Planinc ne može i ne smije biti iznimka, jer inače predsjednikovo pozivanje da pravna država mora funkcionirati nije vjerodostojna, budući

očito nisu svi jednaki pred zakonom. Ovom prilikom pozivamo predsjednika Vlade Republike Hrvatske da razbije partizansku udbo-mafiju koja koči profunkcioniranje pravne države i da DORH dokaže svoju dosljednost optuživanjem i procesuiranjem i partizanskih ratnih zločina.

## DEPOLITIZACIJA POLICIJE U MILICIJU

**Diana Majhen**, Zagreb

Kada je na prošlom natječaju za ravnatelja policije izabran Marijan Benko, a nije prošao SOA-in čovjek Dubravko Derk, samo su naivni mogli vjerovati da će se SOA tako lako odreći svog utjecaja u djelovanju policije.

Doista, nije prošlo dugo vremena, a ubojstvo Ivane Hodak pokrenulo je lavinu koja je samo čekala povoljan trenutak da provali iz vulkana koji nije prestao raditi još od dana partizana i komunista, a čiji plamen čuva već godina predsjednik Mesić.

Trenutak je bio izuzetno povoljan. Nakon cijelog niza neriješenih ubojstava, ovaj put se radilo o mladoj, nevinoj ženi, što je diglo na noge hrvatsku javnost kao kap koja je prelila čašu.

Usljedile su munjevitke smjene u Vladi, pa nam je tako na mjesto ministra unutarnjih poslova došao Tomislav Karamarko, prvi čovjek SOA-e i dugogodišnji saveznik i suradnik predsjednika Mesića. Na mjesto ravnatelja policije postavljen je Vladimir Fa-

ber, pretpostavljam kao nagradu za to što je smještao Branimiru Glavašu, gdje god je stigao i mogao. Nitko nije uzeo u obzir kako cjelokupno Faberovo ponašanje u slučaju Glavaš, tako ni činjenicu da je isti pokušao ucjenjivati sestru Gordane Getoš i to još u svom slobodnom vremenu, za što postoji uredno pohranjena snimka razgovora.

čaj. Dan kasnije javnosti je priopćeno kako će Faber obnašati dužnost vd ravnatelja policije, dok taj natječaj, kojeg su se napokon sjetili, ne bude završen.

Tako su se Mesić i Sanader, kao nebrojeno puta do sada, uredno dogovorili i na ključna mjesta postavili svoje ljude od povjerenja. Time su osigurali vjernost tih ljudi, kao i potpunu kontrolu nad službama o kojima je riječ, a indirektno i nad hrvatskim narodom.

Prvo što smo čuli od ministra unutarnjih poslova bilo je da će se poraditi na depolitizaciji policije. Doista, čak i da nismo znali da je to Mesićev čovjek, nakon ove izjave bi nam bilo jasno. Sjetimo se samo Mesićeve depolitizacije vojske, koja je završila masovnim otpuštanjima hrvatskih branitelja i njihovim prisilnim umirovljenjima. Ljudima koji su mogli još tako puno toga dati za Hrvatsku i čije bi iskustvo u bitkama bilo od neprocjenjive vrijednosti za mlade naraštaje. No, takvi ljudi sigurno nisu podobni za predsjednika Mesića.

Ono što je Mesić uradio sa voj-



Čini se da ovakvo Faberovo ponašanje, koje bi se moglo nazvati svakako, ali sigurno ne moralnim, ni malo nije smetalo Sanaderu da ga postavi na mjesto ravnatelja policije i to u takvoj žurbi, da je smeo s uma da se za to mjesto mora raspisati natje-

skom, njegov čovjek od povjerenja najavljuje za policiju. Pa tako vjerujem da možemo očekivati da iz policije izlete svi prohrvatski orijentirani ljudi, kojima je Hrvatska ispred Mesića, Sanadera, Karamarka & co.

Nadalje, na sve se strane najavljuje donošenje nekog antimafijaškog zakona. Pa o kakvom bi to zakonu trebalo uopće biti riječi, ako se uzmu u obzir ovlasti koje je SOA dobila još za vrijeme Karamarka?

Podsjetimo se, nas se može mirne duše, bez sudskog naloga, snimati, prislušivati nam telefone i mobitele, čitati poštu, presretati e-maile i još se sve to skupa može iskoristiti na sudu. U civiliziranim zemljama za tako nešto potreban je sudski nalog, inače isto nije važeće na sudu. Ali ne i u Hrvatskoj.

Kakve bi to još ovlasti trebale biti dane, kada su ovima već ljudska prava bačena u blato, a režim podsjeća na neku južnoameričku državu za vrijeme policijske diktature? Slušajući Šeksa kako govori o tome da će nove mjere utjecati na ljudska prava, čovjek

ne može a da se ne upita koja su nam to ljudska prava još ostala, pa će nam ih oti? Ako se pod tim podrazumijeva uzimanje DNK, onda je žalosno da do dana današnjega u našoj policiji ništa nije urađeno u tom pitanju, dok se u svim razvijenijim zemljama time služe već dobar niz godina. Sve ostalo, samo je dimna zavjesa, jer s ovlaštenjima koja već postoje, mogli bi strpati u zatvor deset Al Caponea.

Naravno, to u slučaju da je cilj doista obračun sa mafijom, a ne stavljanje pod kontrolu nepodobnih i nepoćudnih.

Meni osobno doista zvuči nevjerojatno da bi u ovoj aferi Petrač-Zagorec, u ovako osjetljivim trenucima, Hrvoje Petrač dao nalog za ubojstvo Ivane Hodak. To bi mu nekako došlo kao zabijanje čavla u vlastiti lijes, a Petrač ne bi do sada preživio da je toliki idiot.

Također, možda da se upitamo gdje je nestala ona Susanne Bunjevac skupa s dokumentima koje je nosila, a koju su zatvorili čim je kročila u Hrvatsku?

Ili da se upitamo hoće li predsjednik Mesić ikada ostati bez svog imuniteta i tako biti u prilici da odgovori na hrpe sudskih tužbi koje ga povezuju s nestalim novcima iz iznozemstva i Hrvatske?

Nema tog čovjeka koji će jače od lopova vikati upravo: "Držite lopova".

A mogli bi se upitati i zašto je u slučaju ubojstva Ivane Hodak nekoliko stotina ljudi stavljeno na poligraf i ispitano, a to se isto nije učinilo sa Sašom Perkovićem i predsjednikom Mesićem, koji su također bili uključeni u aferu Zagorec, a danas ih nitko više i ne spominje u tom pitanju?

Sve u svemu, ova smjena ključnih ljudi pokazala je Sanaderovu slabost da se suoči s problemima koji se u biti nisu nikada riješavali, nego se samo gomilali, uključujući nacionalna pitanja kao i sve veće zaduženje države, te strah od dolazećih socijalnih nemira.

A ceh će, kao i uvijek, platiti hrvatski građani.

## DAJ BAR JEDNU BANKU, LEBA TI ...

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Nakon povijesnih sukoba među nomadima i ukorjenjenim narodima, među nacionalistima i imperijalistima, među religijama i ideologijama, u dvadesetom stoljeću je usavršena industrija smrti i to, na žalost, ne samo na jednoj strani ni u odnosu najjače sile i međunarodne zajednice nejačih, pa ni solidarnih.

Jedva je ljudska vrsta nadživjela

najgrozniji od svih ratova - 'hladni rat' u kojem je ukupnost ljudskog roda proživljavala jezoviti niz od pet decenija tzv. 'hladnog rata'. Ljudski razum je nadišao jezu nagona i zdrav razum je stvorio uvjete za mir i suradnju. Što se tiče oružja. Kakvog oružja?

No, osim vatrenih i psiholoških ratova, otkrivamo u svojoj živoj stvarnosti da postoji i dalje pošast grozomorne grabežne manije koja nas je podsjetila da je uvijek i dalje: 'homo homini lupus'.

Nakon osvajačkih ratova (oružjem, psihološkim ucjenama i osobito informacijama), otkrivamo da je moguće voditi rat i sredstvima za golo preživljavanje u prenapućenom svijetu u kojem je odista postalo očito temeljno pravilo nagona sa samoodržanje: Kad se radi o pitanju biti ili ne biti, sve je dopušteno, osim - samoubojstva. A kad nema šta jesti? Nitko više nikog ne pozna - zaokupljen sobom, jednako osjeća i prijatelja i neprijatelja. Opredivelit će se za onog tko mu da

zalogaj kruha.

Konkretniji odgovor na to pitanje bio bi smislen ako bismo uzeli u obzir najstariji način borbe za goli opstanak - pohode nomada i pljačkaša ne zemlje i gradove u kojima ima hrane.

Sjedilački od 'osvita povijesti' (kako to zapisa hrvatski paleo-arheolog Dr Sime Batović), naš narod je bio i ostao primjerna civilizacija koja se je radom i s tovarima najrazličitijih sredstava za preživljavanje razilazila svijetom, ali nikad nije bila osvajačka horda koja je pljačkala tuđe zemlje i uništavala druge narode, jer je znala u svim uvjetima svojim radom proizvoditi sredstva za fizičko samoodržanje koje uključuje i usavršava kulturu i u prvotnom i u širem značenju. Gdje god je dospjela, donijela je red i organizirala rad.

Na našem lijepom tlu trebalo je mnogo raditi da bismo opstali. No, jer smo svojim radom stvorili uvjete postojane kulture, imali smo tisućljećima nemilosrdne najezde pljačkaša od kojih su najgori bili ovi zadnji - koji su nas planirali iskorjeniti ili navesti na samouništenje kako bi zaposjeli našu zemlju i postali gospodari naše sudbine. Zalud! Naša vitalnost se ojača svaki put kad se pojave novi nasrtaji. Ma kako bili različitog mišljenja, kad se skupno nađemo u situaciji ugroženosti, mi sobom stvorimo blok i odbijemo sve nasrtaje snagom duha, uma i oružja.

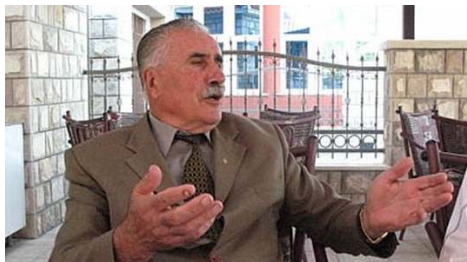
No, po onoj narodnoj: Tko za tuđim runom pođe, sam ostrizen kući dođe, ovih zadnjih dana imamo klasičan primjer kako se ponaša i operušani 'sakupljač perja' - kamiondžija iz Trebinja, kao zadnje pošće nepoštenja.

Trebinjski hajduk je jednom rukom držao volan svog kamiona, a drugom strojnicu. I tako je gazio

sve pred sobom dok mu sve četiri gume nisu probušene, a on ispuhan. I sad pomaže, jada se, traži milost: gleda smoga sebe u ogledalu i ponavlja onu brahmansku jogi-meštriju: Ja je - jedan drugi.

Šta mi sve nismo doživjeli i proživjeli s neumjerenim ljudima koji 'ne umeju da rade, ali umeju da se biju'!? U Boju na Kosovu 1389 svi njihovi zapadni susjedi su bili sučelice prema Turcima - sa Srbijancima. Nakon poraza Vuk Branković je svoju kćer Maru darovao Sultanu za Harem na Veličanstvenoj Porti. A u drugom Boju na Kosovu, 1448 isti Srbiji zapadni susjedi su bili opet sučeljeni s Turcima, osim Srba. Oni su bili već sedamdeset godina turski vazali. Nakon tog poraza, Srbijanci su uhapsili Sibirjanin Janka i bacili ga u tamnicu u Smederevu, čekajući da im se isplati velika suma novca za njegovo oslobođenje - bilo od Turaka bilo iz Ugarske.

Dezorjentirani u svijetu koji je sa



*Božidar Vučurević, ratni gradonačelnik Trebinja*

svih strana među sobom ratovao, a preko naših leđa, živjeli smo u posvemašnjoj dezorjentiranosti, ne znajući tko ti je veći dušman - prijatelj ili neprijatelj.

Fatalno je u tom (ne)snalaženju bilo naše utočište u crne rupe iluzija u znaku slova B: Budim, Beč, Beograd i evo - Bruxelles. Tamo blizu Den Haaga, gdje opet čami naš novi Sibirjanjin Janko (Gotovina), ali s tucetom voždova koji se pred sucima pojavljuju kao

žrtve samih sebe. Samo što nemaju čime razbiti ogledalo. Budući da ima na milijune i milijune TV ekrana na kojima Šešelj sucima i poroti psuje 'mater i sestru'.

Naš stari imotski boem, svjetski čovjek i vlasnik velikog broja buha u kožuhu, Tin Ujević je mislio da se iz takvog 'bespuća povijestne (ne)ozbiljnosti' može nekamo - odletjeti: "Borci viču: konja!. A mornari: Jedra!. A ja opet glasom pomorkinja vila žudim samo plavet. Vasiono njedra. I ja vičem: Krila - krila, krila".

A iz ove se kože ne može nikud. Svi smo mi na neki način dospjeli u Sheveningen i to preko Shengenskih granica...

Ima li izlaza, pitamo se, poput Nazora: 'O za ovu patnju, nema, nema jamba'. Odgovor je bosanski: 'Jam, ba, šta će zdravu ihšanu lijek? Nitko tebi ne može ništa ako si zdrav u svojoj glavi! A najvažnije zdravlje koje sve ozdravljuje je - sloboda savjesti!

Jer, bez slobode savjesti nema istine. Bez istine nema demokracije. Bez demokracije nema samoodređenja naroda. Bez samoodređenja naroda nema slobode! A sloboda je opći uvjet u kojemu svatko u sebi, sobom i po sebi nalazi spas:

Suzbijanje slobode savjesti je najopasnije od svih ikad postojećih i zamislivih oružja, zidova, brava i eksploziva! Zabrana čovjeku da živi po svojoj savjesti je najefikasniji način, ne samo zarobljenja osobe i porobljenja naroda, nego li i raščovječenja ljudske osobe - nasilnog stvaranja uvjeta za život po nagonu - povratak u faunu. Poput ovih postmarksističkih Tarzana koji se deru po šumama i gorama i prijete se logorima i tamnicama. Pa ponizno mole: 'Daj bar jednu banku, leba ti...'

## HRVATSKI PRAVOPIS - PRAVILA (2)

*Obradio Ured za hrvatski jezik, Zagreb, 1944.*

Ovu su knjigu sastavili uz suradnju članova Ureda za hrvatski jezik članovi ureda Franjo Cipra, profesor učiteljske škole u m., i dr. A. B. Klaić, profesor Visoke pedagoške škole u Zagrebu

### HRVATSKA ABECE- DA (2)

D o d a t a k. U svim slučajevima navedenim pod 4 izgovaraju se ili čitaju pojedinačna slova onako, kako im je ime u obćoj latinskoj abecedi, t. j. suglasnicima se dodaju određeni samoglasnici: be, ef, ha i t. d.; na pr. vitamin C (čitaj: vitamin ce), šesterokut ABCDEF (čit. šesterokut a be ce de e ef), T-željezo (čit. Te-željezo), Slikokaz A.B.C. (čit. slikokaz abece), H<sub>2</sub>O (čit. ha dva o).

I hrvatska slova s diakritičkim znakom ili složena dobivaju pri pojedinačnom izgovaranju u kraticama samoglasnik: če, će, prema ce; dže, đe,

prema de; že prema ze; elj, enj, eš prema en, el, es; na pr. HDŽ (čit. ha de že, v. 26), Ć. Midžić (čit. će Midžić), šifra Lj. Š. (čit. Elj, eš). V. i 661.

Ali takav izgovor pojedinačnih suglasnika ne primjenjuje se na slučaj po 4, t. j.

ako je napisano:	to se ne čita:	nego:
I. b razr.	prvi b' razred	prvi be razred
§ 5. d-f	paragraf peti d' do f'	paragraf peti de do
N. N.	n' n'	en en
Ilija P. Marković	Ilija p' Marković	Ilija pe Marković

Pojedinačni suglasnici mogu se u govoru navoditi i tako, da se izgovaraju sami, bez dodavanja samoglasnika, ili zapravo: s dodavanjem kratkog poluglasa (onog istog, koji se oduljen čuje ispred r, kad se na pr. rieč grm vrlo polagano izgovara ili na dugu notu pjeva), dakle: b', c', č', ć', d' ... (apostrof tu označuje poluglas). Tako se suglasnici izgovaraju u slovničkim i sličnim tumačenjima, na pr. „č stoji prema ć, kao što stoji dž prema đ“ (čit. č', ć', dž', đ', a ne če, će, dže, đe), „u rieči mastno glas t u govoru izpada“, „samoglasno r“.

Imena slova hrvatske abecede jesu: a be ce će će de dže đe e ef ge ha i je ka el elj em en enj o pe er es eš te u ve ze že.

Uz to dolaze još i tuđa slova (§ 2): q (kve), w (dvostruko ve), x (iks), y (ipsilon).

Imena slova srednjega su roda (iks i ipsilon mužkog).

# RAZLIKOVNI RJEČNIK IZMEĐU HRVATSKOG JEZIKA I SRPSKOG JEZIKA (16. dio)

## HRVATSKI JEZIK

## SRPSKI JEZIK

<i>papir: Vrijednosni papiri...</i>	<i>hartija, papir: Hartije od vrednosti...</i>
<i>kemija, lučba</i>	<i>hemija</i>
<i>kemikalija</i>	<i>hemikalija</i>
<i>tisuća (od staroslovenskog tisonšta)</i>	<i>hiljada</i>
<i>mušica, hir</i>	<i>hir, kapric</i>
<i>kirurg</i>	<i>hirurg</i>
<i>hladnjak</i>	<i>hladnjak, frižider</i>
<i>studeno</i>	<i>hladno</i>
<i>hlad</i>	<i>hladovina, hlad</i>
<i>kruh</i>	<i>hleb, kruh:</i> <i>"Sirotuje sirota devojka: kade ruča, ona ne večera; kad sastavi ručak i večeru, onda joj je rua nedostalo;"</i>
<i>klor, klorirana voda</i>	<i>hlor, hlorisana voda</i>
<i>predvorje</i>	<i>hol, predsoblje</i>
<i>kolesterol</i>	<i>holesterol</i>
<i>kolin, kolinergični, acetilholin</i>	<i>holin, holinergijski, acetilholin</i>
<i>homologni, -na,-no</i>	<i>homolog(i), homologa, homologo (pridev)</i>
<i>zbor, kor</i>	<i>hor</i>
<i>vidokrug, obzor, obzorje</i>	<i>horizont</i>
<i>obzor, obzorje, vidokrug</i>	<i>horizont</i>
<i>zborna glazba</i>	<i>horska muzika</i>
<i>papica</i>	<i>hrana (od mila); njupa; papica</i>
<i>kršćanstvo</i>	<i>hrišćanstvo</i>
<i>Krist (od lat. Christus)</i>	<i>Hrist, Hristos</i> <i>(od grč. hristos = prorok, mesija)</i>
<i>krizantema</i>	<i>hrizantema, jesenka, mitronka, zimsko ruža</i>
<i>loviti</i>	<i>hvatati</i>

# MOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

**Zvonko B. Ranogajec**, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: [ZRanogajec@sbcglobal.net](mailto:ZRanogajec@sbcglobal.net)

## POZDRAVNI GOVOR

Evanston Community Media Center u Evanstonu (predgrađe Chicaga) i njegov glavni TV studio bili su u petak navečer, 27. lipnja 2008. godine središte svečanosti obilježavanja moje 25. obljetnice produciranja TV emisije: "Christian Perspective" i moje 15. obljetnice produciranja TV emisije: "The Croatian Perspective" u iseljenoj Hrvatskoj, kao i premijernog prikazivanja TV emisije: "Sjećanje", koja je uvodni dio u moju TV seriju: Iseljena Hrvatska - "Taj Živi Dio Hrvatskoga Naroda" i TV emisije: "Posljednji oproštaj i sjećanje na fra Marka".

Mojim životom i vjerom u Isusa Krista svjedočim život čovjeka putem filmske i televizijske kamere.

Usprkos višemjesečnoj kvalitetnoj promičbi u iseljenoj i domovinskoj Hrvatskoj putem elektronskih i tiskovnih medija kao i slanjem velikog broja osobnih poziva putem elektronskih pisma i obavijesti da će ECTC Evanston Community Media Center channel 6 u živo snimati ovaj vrijedan od jedinstvene važnosti događaj, te večeri okupilo se skromnih 10-15 zainteresiranih Hrvata!!! Nažalost, velika većina pozvanih ignorirala je moja pisma, a samo dragi Bog i oni znaju za razloge njihova ignoriranja.

Činjenica je, a to je davno dobro poznata stvar, da velika većina Hrvata nema običaj i naviku da napišu povratni odgovor po primitku pisma, iako svako pismo zaslužuje i odgovor. Mentalitet neetičnosti je i dalje na djelu među mnogim Hrvatima! Bože, oprosti im, jer zaista ne znaju što čine! Bez obzira što sam u ovih 25 godina imao mnogo veoma sličnih situacija u iseljenoj Hrvatskoj, moram kazati da sam i ovaj puta bio prilično razočaran, tužan i boljelo me srce radi ovog nerazumijevanja, nezainteresiranosti i ignoriranja mojih iseljenih Hrvata!

U početku svečanosti Steve Bartlebaugh, Executive Director ECMC-a Evanston Community Media Centera je upoznao prisutne (putem video snimke na engleskom jeziku) s radom ove televizijske ustanove i s radom gospodina Zvonka B. Ranogajca. Ovdje donosim skraćeni prijevod na hrvatskom jeziku.



"ECMC-Evanston Community Media center otvoren je 1983. godine. Danas je jedan od najmodernijih i najproduktivnijih televizijskih centara lokalnih zajednica Amerike s uporabom digitalne video tehnike. Zvonko Ranogajec jedan je od najaktivnijih i ujedno s najdužim producerskim iskus-

tvom ovdje. Od 1983. godine do danas proizveo je iznimno veliki broj veoma kvalitetnih kršćanskih i hrvatskih TV emisija, priloga i TV intervjua na engleskom i hrvatskom jeziku. Zahvaljujući Zvonku Ranogajcu Hrvati danas posjeduju veliki broj veoma kvalitetnih i iznimno vrijednih dokumentarnih TV emisija. Čestitam mome kolegi Zvonku Ranogajcu na ovim veoma značajnim obljetnicima!"

Kazao je to Steve Bartlebaugh.

## TELEVIZIJSKI RAZGOVOR (TV talk- show)

Svečanost je nastavljena u veoma osvijetljenom ECTC televizijskom studiju. Po prvi puta u iseljeništvu vodio sam televizijski razgovor, TV talk- show u živo pred televizijskim kamerama! Mnogo, mnogo godina čekao sam na prigodu da razgovaram pred televizijskim kamerama s poznatim i cijenjenim ljudima iz iseljene Hrvatske o mojoj vjeri, Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu i Njegovoj milosti i bezuvjetnoj i neizmjerne ljubavi, i koji je uvijek i u svemu na prvom mjestu u mome životu! O svojoj obitelji. O svojoj iskrenoj ljubavi prema mome hrvatskom narodu, koja je plod istinske vjere u Boga, našega Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista i koja me je motivirala i motivira me i danas da bez novčanih naknada, priznanja i sponzora uporno i disciplinirano u suradnji sa suprugom Jagicom tri desetljeća svjedočim filmskom i televizijskom kamerom život iseljene Hrvatske, i što

to znači za nas, iseljene i domovinske Hrvate!

Moji gosti u TV studiju bili su: fra Ljubo Krašić, dugogodišnji i veoma cijenjeni ravnatelj Hrvatskog etničkog instituta u Chicagu i Fra Jozo Grbeš, župnik Hrvatske župe Sv. Jeronima u Chicagu. Fra Jozo Grbeš jedan je od rijetkih Hrvata koji je od njegovog dolaska u Chicago imao mnogo razumijevanja za vrijednost i značaj moga rada na hrvatskim dokumentarnim filmovima i TV emisijama! Na nekoliko TV emisija radili smo veoma uspješno zajedno. Ovdje donosim, izvađeno iz konteksta razgovora, nekoliko dijelova TV emisije.



Hrvatski etnički institut - Chicago

Zvonko B. Ranogajec:

"Fra Ljubo, vi ste upoznati s mojim filmskim i televizijskim radom u ovih posljednjih 25 godina. Molim vas recite nam što su ti mnogi moji dokumentarno-povijesni filmovi značili i znače danas za nas Hrvate kao dokumentacija jednoga naroda, jednog vremena?"

Fra Ljubo Krašić:

"Puno su značili i znače danas, osobito u vrijeme kada je malo

toga bilo na filmovima i na televiziji. Zvonko je bio zapravo začetnik mnogo toga u zajednici, i zato smo mu neizmjerljivo zahvalni. Ja pozdravljam ovdje Zvonka i Jagicu koji su u tome zajedno radili, i koji su svojom marljivošću, kršćanski orijentiranim programima, hrvatski usmjerenim, obiteljskim usmjerenim nudili zajednici ono što nisu mogli na engleskim govornim kanalima vidjeti, čuti i dobiti. I zato smo neizmjerljivo zahvalni, osobito povodom ovih velikih, velikih godišnjica 25-te i 15-te!"

Fra Jozo Grbeš:

"Zvonko, od tih 25 godina ja sam u njih skoro pola zajedno s vama ovdje. Ali prije nego što spomenemo sve to što vi radite, jedno kratko pitanje za vas. Vi se bavite kamerom, filmom, bilježite događaje, zašto?"

Zbog čega ste se počeli baviti s tim? Zašto zapisujete nešto na jedan vrlo konkretan način, drugačije nego inače?"

Zvonko B. Ranogajec:

"Prvo, ja sam vjernik, kršćanske vjeroispovijedi. Meni je Bog sve. On je Alfa i Omega u mom životu! I kao takvog, ta ljubav, koja je plod Božje ljubavi, je i ljubav prema mom narodu. I to je vrlo jednostavno. Ja sam Hrvat i radim za svoje. Da sam bilo koje nacionalnosti, ja bi radio

istu stvar za tu nacionalnost. To je Božja ljubav!"

Fra Jozo Grbeš:

"Sve iz ljubavi!"

Zvonko B. Ranogajec:

"Sve iz ljubavi. Apsolutno sve. Jer ja sam to radio bez novčanih naknada, sponzora ili nekih većih priznanja cijelo vrijeme. I to je bilo moguće samo s vjerom u Boga, koji je Isus Krist za mene!"

Fra Jozo Grbeš:

„Postavljam to pitanje i mislim da to onda i objašnjava vaš rad. Mislim da to i objašnjava zašto ste se vi pojavili na gotovo svakom hrvatskom događaju, zašto ste se pojavili u svakoj crkvi, na svakom banketu, na svakom susretu, na svim razgovorima, kad je god bio netko gost iz Domovine ili odakle drugdje, vi ste bili tu. Zabilježili ste taj događaj, ili te događaje. Dok govorimo o tome, pada mi na pamet jedan čovjek kojeg sam ja pratio kroz mnogih godina od kada sam u Americi. Nedavno je preminuo i veliko je ime američkih medija, Tim Russel, koji je rekao kad su ga pitali zašto se bavi s tim poslom, on je rekao iz dva razloga. Razgovaram s ljudima, jer želim iz njih izvući samo istinu. I drugo, jer želim učiniti obitelj, društvo i svoju zemlju boljima, nego što sam ih ja zatekao! Pa negdje u tome kontekstu čini mi se da se nalazi i vaš život, zar ne?"

Zvonko B. Ranogajec:

"Za mene kao vjernika kršćanske vjeroispovijesti, kojemu je Isus Krist uvijek i u svako vrijeme na prvom mjestu u svemu, a onda dolazi moja obitelj, pa onda moj narod, bilo je logično da nastavim taj posao bez obzira na prepreke i poteškoće!"

Fra Jozo Grbeš:

"Točno. Ja mislim da fra Ljubo poznaje to dobro. Bavi se u Hrvatskom institutu stvarima koje su prošle, da bi ih sačuvao. Arhivima posebice. Mislim da je njemu posebice blisko što to znači bilježiti za povijest. Evo, posebice kamerom."

Fra Ljubo Krašić:

"Pa još čekamo kompletne Zvonkine proizvode, odnosno ono što je dijelio sa zajednicom u Institutu, jer Institut je ipak najveća banka podataka o Hrvatima izvan domovine, koliko ja znam. Zvonko odavna priprema svoj rad, svoje proizvode. 250 programa, 250 filmova, 250 uradaka koji traže dane i dane, noći i noći sređivanja! Međutim ja bih želio podijeliti s publikom, sa slušateljima, s onima koji prate ovaj program nešto što mi je Zvonko pisao ovih dana, a govori o onome što je fra Jozo ovdje izrekao. Pronaći ono najbolje u društvu i omogućiti da u obitelji, zajednici prisutnost znači prijateljstvo, razumijevanje, pomoć, ono što ti radiš cijelim svojim bićem cijeli život. U svome e-mailu, koji mi je poslao ovih dana, Zvonko mi piše slijedeće:

*Dragi fra Ljubo! Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu zahvaljujem za neograničenu ljubav, milost i talenat koji mi je dao svih ovih mojih godina i kada sam u suradnji sa suprugom Jagicom proizveo više od 250 dokumentarno-povijesnih filmova, TV emisija,*

*priloga i TV intervjuja na hrvatskom i engleskom jeziku u hrvatskim zajednicama diljem Amerike i Kanade! I oni ostaju za povijest! Ostaju video zapisani. Vrijedno ih je spomenuti i sjećati se tih događaja i to su jedini događaji koji su profesionalno i veoma kvalitetno zabilježeni filmskom i TV kamerom u riječi i slici u iseljenoj Hrvatskoj o iseljenoj Hrvatskoj! Iskreno se molim i nadam od svega srca da domovinski i iseljeni Hrvati pokažu više zanimanja, pozornosti i spoznaja o ovim dokumentarnopovijesnim filmovima i TV emisijama, priložima i TV intervjuima, jer oni govore o nama iseljenim Hrvatima. Kako smo živjeli? Zaš-*



*Crkva Sv. Jeronima - Chicago*

*to tako puno volimo Hrvatsku? Zašto smo tako nesebično radili, nesebično od sebe davali, nikada nismo tražili ništa za uzvrat!*

*Stvarali smo za domovinu, ostavljali tragove, prenosili generacijama koje dolaze iz nas! Znali smo vjerovati da takve stvarnosti zaista nikada ne mogu propasti, one možda mogu kasniti, ali ne mogu propasti, jer stvarnosti u kojima snaga duha i snaga ljubavi koja nije sebična, jesu zajedno, one zaista ostaju zauvijek!*

*S poštovanjem, Zvonko Ranogajec*

Fra Jozo Grbeš:

"Jedinstveni događaji, jedinstveni čovjek! Zvonko, ja bih u tom kontekstu nešto kratko spomenuo. Godinama sam razmišljao o jednoj rečenici Ive Andrića koji kaže: 'da ono što nije zapisano, nije se ni dogodilo!' Ima to svoju težinu. Mislim da je to osnovno u životu tako, i da je posebice tako u životu jednog naroda, jedne zajednice! Ako nešto nije stavljeno na papir, nije zapisano kamerom, možda stvarno nije se ni dogodilo!

I zato je tim više ovo vaše djelo vrednije. I buduće da je to zapis prošlosti, vjerojatno će, što godine odmiču dalje, imati veću cijenu! Ali ako vas mogu upitati. Od tih 250 filmova, od tih silnih događaja različitih karakterata, možete li izdvojiti nekoliko. Ili dva, ili tri, ili pet koji vam se čine najvažnijima, ili najutjecajnijima, ili da ste jako sretni da ste bili tu što ste zabilježili baš njih!"

Zvonko B. Ranogajec:

"Ne mogu. Meni je svaki film drag, radio sam ga od srca. Svaki mi je poseban. Svaki ima svoj značaj i vrijednost, koji će ocije-

niti oni koji će ih gledati. Tako će biti i s ovim filmovima koje ću sada prikazati. Jednostavno ne mogu izdvojiti ni jedan film da mogu kazati 'evo, ovo je taj!' Tu su ljudi, tu su moja braća Hrvati i Hrvatice. Mnogih nema više, ali ćemo ih opet vidjeti na mojim filmovima!"

#### Fra Jozo Grbeš:

„Ja se nadam da će s vašom suradnjom s Hrvatskom televizijom iz Zagreba sve to što vi imate i što ste učinili dobiti opet na jednoj većoj skali vrijednosti!"

#### Zvonko B. Ranogajec:

"Ja sam već šest mjeseci u pregovorima sa sadašnjom glavnom urednicom satelitskog programa HRT-a 'Slika Hrvatske' gospođom Karolinom Vidović Krišto. Gospođa Krišto dolazi sredinom mjeseca kolovoza ove 2008. godine u posjet hrvatskim zajednicama Chicaga i New Yorka, te ću tada imati prigodu razgovarati s njom u svezi mojih mnogobrojnih filmova, TV emisija, priloga i TV intervjuja. Postoji mogućnost da se moji filmovi i TV emisije prikazuju na 'Slici Hrvatske' kao TV serija pod naslovom: 'Iseljena Hrvatska - Taj živi dio Hrvatskoga Naroda'. Ja se molim

i nadam da se to i ostvari!"

#### Fra Jozo Grbeš:

"Znate da li je u Americi u Kanadi i Australiji, da ne idemo u Europu, još netko bilježio događaje zajednice tamo gdje žive, kao što ste vi u Chicagu?"

#### Zvonko B. Ranogajec:

"Ja vjerujem da je netko bilježio amaterskom video kamerom, ali ne mogu kazati, i neznam je li netko to činio na profesionalan način. Iako sam godinama želio stupiti u kontakt i surađivati s Hrvatima koji se bave s time, ali do danas nisam saznao za njih! HTV dolazi u iseljeništvo i snima priloge i oni su izvrsni, ali to nije ono što ja kao dugogodišnji iseljenik snimam o hrvatskom iseljeništvu!"

#### Fra Jozo Grbeš:

"Vjerojatno je pučanstvu poznata jedna osoba, gospođa Lončar. Ona je u arhivima svog oca našla zapise kamerom iz pedesetih godina kada je on odlazio doma. To su snimci Dalmacije i Hercegovine najviše. To su nedavno prikazali na HTV. To je nevjerojatno vrijedno. Nitko u to vrijeme ništa nije nikada zabilježio kamerom!"

#### Fra Ljubo Krašić:

"Na neki način što je starije, postaje vrijednije! Recimo kao što mi imamo u Institutu filmova iz 1926-tih godina. To su neizmjereno vrijedni filmovi, ali sada treba naći vremena, načina i osoba da se to učini dostupno široj publici, osobito onima kojih se to direktno tiče. Kao što je gospođa Lončar, koja je otkrila u amaterskim osam milimetarskim filmovima svoga oca, takvih filmova i zapisa ima još, i u tom kontekstu mislim ovo što je Zvonko radio i radi, ima i imat će još veću, što si ti rekao fra Jozo, još veću vrijednost. Jer što je god zapisano, zabilježeno, što je starije postaje na nekin način vrijednije!"

## SJEĆANJA NA FRA MARKA

Nakon što sam završio TV razgovor s fra Ljubo Krašićem i fra Jozo Grbešom, a televizijske su kamere prestale snimati u studiju, započeo sam s premijernim prikazivanjem TV emisija: "Sjećanje" i "Posljednji oproštaj i sjećanje na fra Marka".

Knjigu Saše Radovića: **TKO JE JAMIO, JAMIO!** možete naručiti preko internetske knjižare



**HRVATSKA KNJIŽARA**  
knjizara.hrvatskauljudba.hr

Cijena: 30,00 kuna + poštarina

## IN THE NAME OF INDEPENDENCE: THE UNMAKING OF TITO'S YUGOSLAVIA - U IME NEOVISNOSTI: RASPAD TITOVE JUGOSLAVIJE (2)

**Branko Belan**, Toronto, Kanada

Autor je rođen u Torontu od roditelja s Korduna, oca rođenog u Slunju, a majke rođene u Lađevcu

### U IME NEOVISNOSTI: NESTANAK TITOVE JUGOSLAVIJE (1)

U pripremi je nova knjiga Branka Belana pod engleskim nazivom *In the Name of Independence: The Unmaking of Tito's Yugoslavia*. Knjiga obrađuje razne teme glede nestanka bivše Jugoslavije, kao što su želje tzv. jugoslavenskih naroda za slobodom, prvenstveno Hrvata i Slovenaca, ali i drugih; politička, povijesna i gospodarska pitanja u svezi s time; te i analizira trenutnog stanja u regiji, pa pokušava prosuditi što se može očekivati u budućnosti. Sve u svemu, knjiga otkriva pravu istinu o mnogim pojavama koje su do danas krivo prikazivane na raznim stranama svijeta, a sve s ciljem da bi ljudi već jednom stavili prošlost tamo gdje joj je i mjesto.

### UVOD

Jugoslavenski Ustav iz 1974. godine, njegov doseg i posljedice za nestanak SFRJ u usporedbi s Titovom umanjenom ulogom u javnoj politici.

Mnogi domaći i strani analitičari tvrde kako je jugoslavenski Ustav iz 1974. godine bio glavni

razlog za raspad bivše Jugoslavije zbog toga što su sve republike dobile status države u državi, te su imale pravo na svoj gospodarski ustroj. Više od toga, svoju samostalnost, tražili su osobito Hrvati, no i Slovence. Bile su to dvije jugoslavenske republike koje su mogle u to vrijeme gospodarski same sebe izdržavati. Još važnija činjenica od toga, proizlazi iz okolnosti da su one ostvarivale i veću političku slobodu, već tri godina nakon sloma Hrvatskog proljeća. Nekima je već to bio znak da je na vidiku raspad Jugoslavije.

Tito nije slučajno dao izraditi Ustav iz 1974. godine. Učinio je to, jer je već znao da će njegova ljubljena država samu sebe uništiti, s čim se on - vjerojatno - nikako nije mogao pomiriti. Tada se je povukao i iz javne politike, pa se može reći da više nije bilo u pitanju hoće li ta država nestati, nego kada će se to dogoditi. Bilo je to otvaranje konkretnih pitanja u s vezi s raspadom Titove Jugoslavije. A što je bilo poslije toga, danas je već dobro poznato.

### SUPARNIČKI NACIONALIZMI: HRVATI I SRBI

#### 1. SLUČAJ TUĐMAN

I. Slobodni izbori 1990. godine, HDZ dolazi na vlast

II. Velika Hrvatska, Karađorđevo 1991. godine, predložena podjela Bosne

III. Tuđman i Paraga, HDZ protiv HSP, pitanja demokracije u suvremenoj Hrvatskoj

IV. Raskol 1994. godine, Tuđman i Šušak protiv Mesića i Manolića

V. Tuđmanova rasprava, demokracija ili vlast

VI. Tuđmanova baština

Jest, Franjo Tuđman osigurao je Hrvatskoj neovisnost i vodio ju je u ratu za oslobođenje iz zločinačke tvorevine zvane Jugoslavija, ali ima i dosta dokaza da je Tuđman vladao u svoju korist, što pokazuju njegovi razgovori o podjelu Bosne s Miloševićem u Karađorđevu 1991. godine, te sukob s Dobroslavom Paragom i HSP-om, što neki i dalje smatraju kako je to bilo neophodno kako bi isključivo HDZ ostao na državnom vrhu. Danas mnogi zaboravljaju da je HSP najstarija stranka u hrvatskoj povijesti, a ipak se ime dr. Ante Starčevića više uopće ne spominje.

Tu dolazi i pitanje, je li Tuđman zaista želio stvarati demokratsku Hrvatsku? Očigledno je da njegova Hrvatska nije ni bila blizu toga, kad se gledaju činjenice poput "prodaje" Vukovara, kako neki ističu, pa namještanje izbora 1997. godine. kako bi on ostao na vlasti da bi nadzirao rezultate Erdutskog Sporazuma.

Je li Tuđman jedan od najvećih vođa u hrvatskoj povijesti? Sigurno, čovjek bi morao reći da je, jer donio je slobodu hrvatskom narodu i uspostavio hrvatsku neovisnost, što mu nitko ne može preoteti. Tuđmanovo naslijeđe, ipak, mora biti otvoreno za raspravu u svakom pogledu, pri čemu nitko

ne može zaboraviti na njegov doprinos slobodi hrvatskog naroda. Ako on nije taj koji je u to doba donio Hrvatima slobodu, kad su se Hrvati spremali za ogorčenu obranu, moramo se onda danas zapitali, tko bi mogao biti taj čovjek koji ju nam je podario.

Rasprava o Drugom svjetskom ratu, NDH i njeno mjesto u hrvatskoj historiografiji

I. Pavelić i Stepinac, njihove pogrešno tumačene?

II. Brojevi, Koliko je zapravo mrtvih?

III. Skidanje ljage s hrvatskog naroda

IV. Sporazum Cvetković-Maček 1939. godine, kontekst

V. Hrvatska pravoslavna crkva i njeno osnivanje 1942. godine

VI. Bleiburg 1945. godine, slovenske masovne grobnice i Titovi marševi smrti

### **MASPOK 1971. godine i njegov značaj za utemeljenje suvremene Hrvatske**

Tisućljetni san o hrvatskoj samostalnosti, koja je ostvarena 1991. godine, imao je teške posljedice, što je vidljivo i danas. Problem je u tome što povijest desetljećima nije govorila istinu. Zato i dan danas neki na vlasti u Hrvatskoj smatraju, da ako netko voli svoju zemlju i to vjerojatno pokazuje, on mora biti neki veliki fašist, a što uopće nije točno.

Ovaj dio knjige govori o svemu što se tiče Ustaškog pokreta i režima Ante Pavelića, zapravo kakva je bila NDH, kakvi su bili odnosi između Pavelića i kardinala Stepinca, kako bi ljudi već jednom spoznali istinu o ustašama i zbog čega su se oni borili. Istraživanje pak pokazuje da su se oni isključivo borili za slobodnu Hrvatsku. Korišteni su razni tekstovi, koji

dokazuju da NDH nije bila toliko netolerantna država, kako to neki sve do danas smatraju. Ovo je jako važan dio knjige, jer iznosi i potvrđuje pravu istinu o tom razdoblju hrvatskoj prošlosti, njenom dijelu za koji neki danas tvrde da bi ga trebalo potpuno zaboraviti. Međutim, kad ne bismo raspravljali o tome, onda bi bilo nemoguće izvući pouke iz te povijesti. Ne bi se onda moglo završiti s tim i krenuti već jednom punom snagom prema naprijed. Ne bismo bez toga mogli izbjeći ocjene poput onih kojima se osporava naša Hrvatska država, i danas i kroz povijest, a samim tim i naš narod, također.

Događanja na Bleiburgu, pa i tijekom Hrvatskog proljeća 1971. godine, imaju svoje važno mjesto u analizi, zahvaljujući raznim tekstovima poput "Blajburškog pokolja" grofa Nikolaya Tolstoy-a. ali i drugih. Pa neka bude već jednom svima jasno da nismo uzalud sanjali slobodu ili proljevali našu krv kako bismo stekli svoju državnu ravnopravnost u međunarodnoj zajednici, što na žalost i dan danas zahtijeva veliku cijenu.

## **2. SLUČAJ MILOŠEVIĆ**

I. SANU Memorandum 1986. godine, "Svi Srbi zajedno u jednoj državi"

II. Gazimestan 1987. godine, "Nitko neće da vas bije"

III. Jogurt Revolucija 1989. godine, opozvana autonomija Kosova i Vojvodine

IV. Gazimestan 1989. godine, 600. godišnjica poraza na Kosovu Polju, Potvrđivanje političkih ciljeva Srbije

V. "Balvan Revolucija" u kolovozu 1990. godine, SAO Krajina

VI. Proglašenje Republike Srpske 1992. godine, uloga Karadžića i

Mladića

VII. Efekt trokuta Beograd-Sarajevo-Zagreb protiv sveze Beograd-Knin - Pale

VIII. Milošević i propaganda, studentski protesti u Beogradu 1992. godine

IX. Slučaj Milana Panića 1992. godine

X. Milošević zadržava vlast 1997. godine

XI. Miloševićeva baština

Milošević je ključni igrač u svim aktivnostima vezanim za raspad Jugoslavije, pa i s vođenjem četiri rata, koja je izgubio, a ipak ostao u svijesti srpskog naroda kao jedan od najvećih vođa u srpskoj povijesti.

Ne može se zaboraviti da je u svom okružju imao mnoge ljude poput Radovana Karadžića, Ratka Mladića i sl. Zato i jeste danas vrlo važno shvatiti, iako je bio pred Haaškim sudom, a umro prije kraja suđenja, da nikada nije niti će biti osuđen za kriminalna djela, kao što su planiranje kaosa na području bivše Jugoslavije. Sve to unatoč tomu, što je povukao svoju potporu bosanskim i hrvatskim Srbima, kako bi ga svijet pamtio kao čovjek koji je zajedno s Tuđmanom i Izetbegovićem donio prekid rata u Bosni.

U analizu je uključeno cijelo razdoblje od vremena kad je došao na vlasti, pa sve do njegovog pada, uključujući u analizu i slučaj Milana Panića na izborima 1992. godine kad je Milošević namjestio izbore kako bi omogućio svoj ostanak na vlasti u Srbiji. Sagledano sa svijeta strana, Milošević će biti upamćen kao jedan od najvećih neprijatelja čovječanstva, koji se je ikada pojavio kroz povijesti, a to je jedino i zaslužio.

## SREBRENICA: PLANIRANI HAOS (8)

Poslano sa:

[srpskemucentice@yahoo.co.uk](mailto:srpskemucentice@yahoo.co.uk)

### NAPAD NA KRAVICU

NA zgradi opštine u Srebrenici osvanuo je natpis: Preki vojni sud! Među sudijama i Zulfo Tur-sunović. Za ovog Naserovog zamenika Ibran Mustafić kaže: "Zulfo je nepismen, a 1970. i neke u Kojinoj kafani u Srebrenici počinio je dvostruko ubistvo. Bio je najpre osuđen na smrt, pa mu je kazna zamenjena za 20 godina, a odležao je 14 godina robije."

Naser Orić je Zulfu predložio za odlikovanje "zlatni ljiljan". U obrazloženju je napisao da je Zulfi nadimak Bato i da je uzorni srebrenički domaćin. Evo još nekoliko podataka o ovom sudiji prekog vojnog suda. Rođen je u Sućeski, opština Srebrenica. Jedan je od komandanata muslimanskih bandi ovog kraja, kriminalac osuđivan više puta za ubistvo. Bio je organizator i predvodnik mnogih napada na srpska sela. Pored ostalih, napao je i spalio Osredak, 14. maja 1992, Zagone 5. jula 1992. i Kravicu na Božić, 7. januara 1993. godine.

Surovo je zlostavljao civile u srebreničkom zatvoru. Posle jedne Zulfine torture Ljubica Gagić izvršila je samoubistvo, popila je kameni sodu. Zulfo je opljačkao imovinu mnogih Srba.

U to vreme, prema tvrđenju Mustafića, vodi se opšta hajka prema nekim Muslimanima koji nisu bili po volji Naseru Oriću. U prostorijama Vojne policije njima "prebiraju rebra". "Srebrenica je dobila Velikog gazdu i male, 'gazdiće', do rata ubogu fukaru", kaže Mustafić i dodaje:

"Dok po Srebrenici glad i smrt haraju, Naser uživa na sve načine. Tako smo jednom došli kod njega u stan u Lemelama na Panađurištu, gde su bile Šehida, udovica ubijenog Jakuba, i njena kći Zijada... Gazda je u susednu sobu zovnuo Zijadu da ga, kako reče, malo izmasira. Odgegao se Naser i Zijada je krenula sa masažom. Imala je već petnaestak godina, tako da je već bila upotrebljiva za masažu, ali je prob-



Kravicu

lem što se jadna zaljubila u gazdu... Saznanja da su neki 'jahali' devojčice za kilogram brašna, kojima po godinama mogu biti dedovi, učinila su me jačim u stavu da nikada nisam kročio na bilo kakvo okupljalište..."

Opisujući patnje muslimanskog

stanovništva srebreničke opštine, Mustafić kaže: "Ko je šta imao od stoke, klao je i menjao za brašno. Kilogram mesa je u početku bio kilogram kukuruza, ali je cena mesu padala. Kilo mesa za pola kila kukuruza. Ne da niko kukuruz za meso. Sto kila pšenice došlo do 2.000 DM... Dok je narod gladovao, drugi su se bogatili. Za pojedine komandante je radila vršalica, tako da je cena žita bila bolja nego ikada... Pojedini mlinari su počeli da nosaju zlatno prstenje i zlatne lančice. Na Osmačama su žene davale prstenje za pregršt krompira."

"Kako je vreme više odmicalo, piše Mustafić, sve sam više sretao žive mrtvace. Za to vreme Gazdi je med bio omiljena hrana. Ponekad je i kilogram bilo njegovo dnevno trebovanje... Došlo je vreme da skapavamo od gladi. Nikada sebi ne mogu odgovoriti na pitanje da li je to našoj hunti bilo stalo da skapavamo od gladi? Večito me mučila dilema, da li je njihova logika bila da trebaju unovčiti svoje novostvorene zalihe ili da glad nema očiju, pa da je gladnog lakše motivisati za nova osvajanja."

Mustafić ovako opisuje muslimanski pohod na Kravicu: "Bio je 6. januar 1993. Badnje večer uoči pravoslavnog Božića. Ujutro sam saznao da je ranom zorom krenula akcija, na Kravicu. Sa rođakom Kemom krenuo sam i ja

prema Kravici. Na isturenom komandnom mestu na Jagliču nismo našli nikoga. Kada sam pogledao prema Kravici, talas dima kretao se prema Bratuncu. Bilo mi je krivo što nisam znao za akciju. Sa Jagliča sam jurnuo prema Kravici, iz koje je narod već kuljao kao da se vraćao sa vašara."

"Niko, kaže Mustafić, nije išao prazan, kolona od nekoliko kilometara je iza sebe vukla sve šta je stigla. Najveći sretnici bili su oni koji su doprli do belog brašna, pšenice i soli... Kako je padao sneg, a noću su bili jaki mrazovi, glavno sredstvo prevoza bili su kapci od šporeta na drva 'smederevaca'. Kada sam video da jedan čovek iz Kravice, uzbrdo, po snegu vozi bicikl, odlučio sam da se vratim. Mogu da zamislim da je neko poneo deterđent, rakiju, pa i suđe, ali mi ni do danas nije jasno da 7. januara iz Kravice po dubokom snegu uzbrdo vozi bicikl."

Mustafić kaže da su posle pada Kravice, konvoji sa hranom ispred njegove kuće prema Srebrenici defilovali neprestano tričetiri dana.

"Kravica očito nije ni očekivala napad, nego lagodan doček pravoslavnog Božića. Zanimljivo, tada je u akciji na Kravicu bio

ranjen Veiz Šabić, koji je komandovao jedinicama iz Konjević Polja. Nije čudo što je ranjen, ali je jako čudno što je ranjen s leđa!?"

Mustafić zapisuje i ovo: "Na putu iz Jezeštice sretoh jednog momka iz Šušnjara sa volovskom zapregom. Kola su bila puna dasaka



Bratunac

od razvaljene kace i još ponekih potreština. Vidim, za neke je pljačka postala hobi. Produžih dalje prema centru Kajića. Jedan iznad ceste, drugi ispod, ležala su već prilično opuzla dva tela srpskih boraca. Nisu bila ni ukopana. Nastavismo dalje. Kravica je delimično izgorela i devastirana, Sandići porušeni, Lolići devastirani, Pervani izgranatirani, Hrnčići u malo boljem stanju..."

Autor "Planiranog haosa" priznaje da se i on prihvatio nekoliko kutija praška za pranje rublja i još nekih artikala. "Na ulazu u samu Kravicu piše Mustafić, sus-

tigao nas je kombi, koji je išao iz Konjević Polja. Kombi je bio pun, tako da smo se jedva ugurali. Kada smo stigli na Avdaginu nji-vu, kombi stade, jer se dalje moralo pešice. Sa nama je izašlo i troje zarobljenika, koje je trebalo prebaciti u zatvor u Srebrenicu. Do sada su bili u pritvoru u Konjević Polju. Bila su dva muškarca i jedna ženska osoba. Jedan Žučo, kojeg su naši borci tako i nazivali, bio je u malo boljem stanju, starosti oko 25 godina, a drugi muškarac po izgledu je bio tek možda punoletan, kao i devojka. Njih dvoje su bili u katastrofalnom stanju. Kod ovog drugog muškarca je vrat bio kao u tukavca (ćurana), valjda od gladi. Kod devojke su noge bila kao čačkalice."

"Krenula je kolona pešice po kajlugi, koja je i sposobnom bila teško savladiva prepreka, kaže Mustafić. Na nogama devojke bile su neke potpečene cipele, koje je jedva vukla za sobom. Očito da se neko namirio na bolje. Posle skoro dva meseca pitam šta je bilo sa ovo troje sprovedenih. Ne znam pravu istinu, ali izgleda da su pobijeni - reče mi Hamidović Salih Sado."

## TKO JE JAMIO, JAMIO!

**Saša Radović**, ulomci iz knjige, Poslovna savjetovanja Dragun d.o.o., Udbina/Zagreb, 2008.

### HRVATSKA POVIJESNA ZBILJNOST (2)

*I kad se ni sunce ni zvijezde  
za mnogo dana*

*ne pokazaše i bura nemala  
navalila,*

*bijaše propala sva nada da  
ćemo se spasiti.*

DJELA APOSTOLA, GL. 26./20.

Prvi pisani začetak, još neiskristaliziran i neuglađen - dogodio se objavom u Narodnim novinama travnja 1991. godine Zove se, Zakon o pretvorbi društvenih poduzeća (NN 19/91.), a nedugo zatim objavljene su i upute o provedbi.

Temeljem tog skupa akata pljačkalno se hrvatski narod i branitelji, još dok su krvarili i gubili svoje živote na bojišnicama. I kasnije! I danas!

Slijede bezbrojne izmjene i dopune tog Zakona, pa izmjene i dopune pojedinih stavaka i članaka, sve do kraja 2003. Mijenjalo se i dopunjavalo onako kako je to pojedincima ili grupama odgovaralo da bi učinak bio što bolji (što jeftinija ili čak fiktivna kupnja skupih nekretnina) i da se zemlja što prije ogoli. Na sve to, naš Sabor ili Hrvatski sabor, davao je svoj blagoslov.

Početak devedesetih godina prošlog stoljeća otvaraju se tajni računi u Austriji, Njemačkoj, Švi-

carskoj, Africi, SAD... Doniranim novcem dijaspore (ukupno preko 2 milijarde dolara) i kapitalom stambenog fonda stvarno i fiktivno kupuju se velike količine oružja. Stvarno plaćene, skromne količine tog oružja zaista stižu na naše bojišnice, ali dobar dio najskupljeg naoružanja kupljen je fiktivno i nije ni postojao. Marke, dolari i ostale tvrde valute odlaze na osobne ili šifrirane račune, za koje znaju samo povlašteni. Naši čelnici kupuju vile, nekretnine, poduzeća, banke i sl., i osiguravaju svojim potomcima bogatu i sretnu budućnost.

Dok pošteni dragovoljci i branitelji krvare i ginu za domovinu, masovno se proizvode „papirnati“ generali koji nikada nisu vidjeli bojišnice. Neki od njih također postaju milijunaši.

Pretvorba koja slijedi stvara hrvatske tajkune i vrijednosti opljačkanih hrvatskih resursa više se ne mjere u milijunima nego u stotinama milijuna.

Treba napomenuti da je i okupirani dio Hrvatske bio zaražen istim sindromom. U takozvanoj SAO Krajini događalo se slično. Milan Babić i kninska kompanija kupovali su kuće, ordinacije i nekretnine u Srbiji i drugdje. Ali, na njihovu žalost, vrijeme im nije potrajalo, pa nisu uspjeli razviti učinkovitiji model pljačke.

Najveća hrvatska sramota od stoljeća sedmog do danas, dva su zakona: rasni zakon objavljen u Narodnim novinama 4. lipnja 1941. godine s punim tekstom "Zakonske odredbe o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskog naroda", i spomenuti Zakon o

pretvorbi... sa svim izmjenama i dopunama, objavljivan od 1991. do 2003. godine.

Danas znamo da više od 50 posto imovine tvrtki koje su prodavane nije bilo evidentirano u elaboratima o pretvorbi, što znači da je polovina nekretnina u rukama nekih pojedinaca bez pravne osnove! To također znači da je tih 50 posto prodano u bescjene. Milijunske nekretnine prodavane su manipulacijama, kreditima s fiktivnim pokrićima i t.d. Kada se i plaćalo novcem, to je u golemom postotku prodavano za desetinu ili petinu stvarne vrijednosti nekretnine.

A, što mislite dragi čitatelji, kome?

Odgovor je vrlo lagan, političkoj eliti i njihovim satelitskim partnerima. Vjerojatno nema ni jedne masno isplative pretvorbe u koju nije direktno ili indirektno uvučen u igru – dio političke elite.

Rat je odavno završen, ali pad moralnih normi još nije. Zapravo, stvorene su nove norme koje civilizirani svijet ne može prihvatiti. Nažalost, iscrpljeni, osiromašeni i pasivizirani hrvatski građani – prihvaćaju ih. Naši današnji političari svoje nezajažljivo i neetično punjenje džepova smatraju spretnošću i poduzetništvom. Tko uzme više – bolje kotira! A, tko je jamio – jamio<sup>1</sup>, nema zakona koji će mu stati na put. Nema ih zato što ih oni ne žele stvoriti, niti bilo što promijeniti i zatvoriti vrata kriminalu.

Svjetlija perspektiva pred nama jedino je moguća radikalnim zaokretom, povratkom tradicionalnih moralnih vrijednosti. No, to će

<sup>1</sup> Jamiti – seoski izraz, zimnicu staviti u jamu, jer nije bilo frižidera (krumpir ili jabuke).

potrajati, bit će kasno za mnoge: veliki dio najzaslužnijih ljudi za stvaranje Hrvatske, a to su dragovoljci i branitelji – svoje aktivne godine života završit će nezadovoljni državom koju su stvorili. Onaj milijun hrvatskih umirovljenika - pomrijet će u teškom siromaštvu i bijedi. Ali, novi naraštaji moraju naprijed. Za to je potrebno pronaći uzroke zbog čega Hrvatska zaostaje iza donedavno najzaostalijih zemalja Europe. Treba pronaći početke tih uzroka, definirati ih u potpunosti – i konačno odbaciti.

Krilatica „da treba prošlost zaboraviti i rješavati nove probleme“, koju lansiraju neki velikodostojnici i oni koji su „jamili“ - perfidno je zavaravanje javnosti. Bez detektiranja uzroka osiromašenja Hrvatske i etičke kataklizme, nije moguće ponovno uspostaviti tisućljetne civilizacijske

norme. Dok su milijunske krađe prihvaćeni model ponašanja – ne možemo naprijed. U tom kontekstu, ne mogu se prihvatiti neka opravdanja, na primjer; izjava biskupa Mile Bogovića, „da stablo nije usahlo ako ima jednu suhu granu“. Na hrvatskom stablu premnogo je suhih grana. Hrvatsko stablo raslo je na ovom tlu tisuću i tristo godina (od stoljeća sedmog!), ali neće preživjeti i usahnut će ako ne pronađemo uzroke našeg moralnog pada. Samo nojevi guraju glavu u pijesak i misle da su riješili prob-

lem.

Naš problem je kristalno jasan; Politička elita još i danas pljačka hrvatski narod!

Razlog izdavanja ove knjige, traženje je početka skretanja Hrvatske u bespuće uz diferencijaciju zasluga i devijantnog puta onih ljudi koji su stvarali Hrvatsku. Zasluge onih koji to zaslužuju treba podići na pijedestal, ali i valorizirati sve ono loše što se dogodilo u tom stvaranju. Zasluge i devijacije upisane su u povijest upravo tekstovima koji su



*Znade li on tko je sve jamio?*

pred vama. To su činjenice, koje nitko ne može osporiti. Svi podatci u tekstovima ove knjige; datumi, sati i imena svih nazočnih ljudi u tom segmentu kritičnih trenutaka naše prošlosti autentični su, ali zbog opsežnog povijesnog materijala kraćeni su po autorovoj prosudbi. Tekstovi su jednostavni i lako ih je razumjeti i slijediti.

Ono što je teže pronaći, to je točno vrijeme nastajanja spomenutih klica zla (sustavne pljačke hrvatskog naroda do današnjeg

dana) koje su niknule u najkritičnijem razdoblju stvaranja Hrvatske. Ti začetcici, klice, su tu u ovim pisanim redovima, čine se možda nevažnim, ali lako su prepoznatljive - naći će ih lako onaj koji traži.

Većina hrvatskih građana ne traži i u svojoj apatiji ne vidi temeljne razloge svog stanja i nezadovoljstva. To su prije svega iskrivljene, necivilizacijske, moralne norme, a zatim pregolem, preskup i korumpiran sustav vlasti, utemeljen na iskrivljenim etičkim postulatima.

Istraživanja po Programu UN-a za razvoj (UNPD), Instituta za javne financije i Instituta Ivo Pilar, iskazuju da preko 60% građana vjeruje kako je u današnjoj situaciji potrebno raditi stvari koje nisu k o r e k t n e (nezakonitost, kriminal), ako se želi napredovati u životu. Uz taj pora-

žavajući postotak, samo jedna petina građana vjeruje u bolja vremena.

Povijesne činjenice i akti na kojima se temelje tekstovi ove knjige, po elementarnom ljudskom pravu, ne smiju biti samo tajne povlaštenih – nego su prirodno i neotuđivo vlasništvo hrvatskog naroda koji je svojom krvlju izborio svoju državu.

## TRI ŠESTICE I DVA POPA (2)

**Vjekoslav Škreblin**, Zagreb

U POSRANČEVIM novinama također piše:

"Tako je poticao ne samo društvene promjene, drukčiji odnos prema demokraciji i ljudskim pravima, nego i političke promjene, a posebno je ponosan na ono što je postigao u Slovačkoj, Hrvatskoj i bivšoj SRJ, gdje je izravno pomogao da se svrgnu autoritarni režimi"...

Doslovce shvaćeno sa ove vremenske distance je kako je STARI PRDONJA GEORGE SOROS izravno na čelo Republike Hrvatske POSTAVLJAO SERONJE. Prijetnje upućivane od strane umreženih kriminalaca poput GEORGEA SOROSA odavno su dijagnosticirane. U svojim polutajnim i polulegalnim laboratorijima, sumnjivci smisle neku DOSJETKU s kojom izlaze pred svjetinu, kako bi kasnije opravdali ili pokušali prikriti protuzakonite radnje.

Prisjetimo se događaja uoči protuzakonite prodaje naše INA-e.

Nad JASENOVAČKE KOSTI se tada sjatila najmoćnija logistika u svrhu ispiranja mozga i podsjećanja Hrvata na njihovu genetsku genocidnost... kako bi nekoliko dana nakon "ispiranja" što tiše "prodali" INA-u mađarskom MOL-u. Kriminalci nisu tada bili svjesni kako su upali u klopku pripremljenu od međunarodne sigurnosne zajednice.

U nju su ništa ne sluteći uletjeli

poput kriminalaca MARINIĆA i FALAČECA.

Čak su i BG Srbi te zagrebački ŽIDOV I sudjelovali u postavljanju ovakve zamke. Nakon što su ILUMINATI "zagrizli", počela je faza otkrivanja pojedinaca pozicioniranih u samim vrhovima administracija pojedinih zemalja.

Primjerice, jedan od "prosvijećenih" iz Jasenovca je kasnije usred Njemačke bulazio kako



*Vjekoslav Škreblin*

IZRAEL POSJEDUJE ATOMSKO NAORUŽANJE. Drugi je "prosvjetitelj" otišao u Rusiju prijetiti, pa ga je spržila ruska zima, te nije stigao do Jasenovca. Dotični je poziciju premijera zamijenio pozicijom prvog čobana vlastitog stada koza.

Treći se pak ILUMINATI pokušavaju skrasiti u protuzakonito osnovanoj vjeskoj zajednici iz koje siju prijetnje kako će postati vlasnici ŽIDOVSKOJ OPCINE ZAGREB. Jedini naš ARAPAPAGAJA danas izjavljuje, gle djelovanja

"mesije", kako nipošto ne smijemo prodavati ZLATNU KOKU INA-u... A četvrti, nasljednik PRCKA, hodočasti u TEZNO i BLEIBURG kao što "kum" MILAN hrlu u MARIJU BISTRICU.

TRI ŠESTICE odavna su se nadvile i nad HRVATSKU UDRUGU POSLODAVACA. Još od vremena kada su "poslovnjaci" 3. svibnja 2002. godine u mafijaškom GLOBUSU obznaneli bezrezervnu podršku svom "kompiću" iz AGRO-CROATIJE u knjigovodstveno-fiktivnoj pljački proračuna Republike Hrvatske. Stoga ne čudi kako su HUP-ovi kriminalci neki dan zahtijevali da radnici ubuduće plaćaju i toalet papir i puštenu vodu iz kotlića nakon "kakanja"...

I na globalnoj sceni vidljivo je kako su se TRI ŠESTICE počele gušiti u OPĆEM POTOPU. Nevjerojatno ali istinito, kao i "SLUČAJ ŠKREBLIN", ILUMINATI su mjesto kandidata za predsjedničke izbore u SAD-u prepustili "CRNČUGI". Javno ga podupiru, dočim polovica stičenika TRIJU ŠESTICA s njime ne bi popila šalicu čaja.



## IZLAZAK IZ KRIZALIDE

Akademik **Mirko Vidović**,  
Zagreb

Cjelovit čovjek je slobodan u svojoj savjesti, suvereni gospodar svoje volje i graditelj svoje sudbine u zajedništvu i za opće dobro.

To bi bila fikcija kad ne bismo imali brojne primjere graditelja ljudske povijesti koji su dali sobom kako je smisao ljudskog postojanja sloboda a najveće bogatstvo poznavanje istine.

Čovječnost se ne mjeri ni zlatom ni snagom mača. Tiranin nije cjelovit čovjek jer se ponaša kao gospodar boljih od sebe. Od tirana su gori samo slijepi i servilni poslušnici. Korumpirani vazali tirana su najveće prokletstvo povijesti jer bez njih ni jedan tiranin ne bi bio opasni psihopat - što su vazali tiranina poslušnici to tirane potiče da budu još blesaviji. Glasnogovornici tirana uspoređivi su s ribom grdobinom: što su grdobini veća usta veći je i otpadak od upotrebljivog dijela ribe.

Glagoljaši, kao odlični ribari, su narod pomoraca - dospiju na sve strane svijeta zajedničkim vodenim poljima i pomorskim putevima, nauče svakojake jezike, ali se dobro i ugodno osjećaju samo u svom domu i jeziku. Pomorski narodi su neiskorjenjivi.

No, ako netko posjeduje svoju kuću na tuđem (privremeno napuštenom ili otetom) tlu i ako je taj isti prebivao i radio u tuđim kućama i u njima stekao velika bogatstva koja ne može donijeti u svoju kuću na tuđem tlu, je li taj bogat ili siromašan čovjek? Tko može na to pitanje dati neosporan odgovor?

U to ime, da bi odgovor na to pitanje bio moguć, mora biti - logičan. Najprije treba uzeti u obzir da svaki od nas vrijedi samo onoliko koliko pridonese općem boljitku. Sve ostalo je svojstveno i svim drugim vrstama faune. Jer naš doprinos općem

dobru utoliko je veći ukoliko ga, i poslije naše smrti, budu širili i umnažali ljudski dobrotvori. Jer, sve što itko uoči, otkrije ili stvori sobom u korist općeg dobra nadživi stvaratelja i postaje vlasništvom ljudskog roda. Za najveći broj pojmova sadržanih u nekoj enciklopediji ne zna se tko ih je prvi uočio, otkrio i uveo u skupno pamćenje i učinio korisnima. Izumitelji i dobrotvori žive po svojim djelima. Takva djela su materijalizirana istina koja ljudsku vrstu čini sve slobodnijom i tirane sve nemoćnijima.

Naš suvremenik, američki informatičar Bill Gates, postao je najbogatiji čovjek na svijetu, što svojim znanjem, što sposobnošću da preuzima tuđe izume i uvodi ih u sustav svog 'mikrosfta'. Njegovo bogatstvo ga je učinilo poznatim u svijetu, ali ni moć ni slava nisu u njegovom ponašanju i izrazu lica ukazali da u njegovoj duši vlada mir i sreća. Naprotiv, što je bio bogatiji, sve više je umnažao ljubomorne, nasrtljive, klevetnike pa i sudske parničare oko sebe. Ali, kad je od svog velikog bogatstva izdvojio velike sume dolara i stavio ih na raspolaganje nemoćnima i bolesnima, oko njegova imena stvorena je aureola poštovanja i zahvalnosti, a na njegovom licu se je ukazao smiješak ponosa što je mogao pridonijeti općem dobru. Taj primjer potakao je i druge bogataše da od sebe daju još i više i tako je divlji kapitalizam postao izvorom ljudske plemenitosti. Bez prevrata, bez krvoprolića, bez pljačkaskih pohoda i provala.

Od vlasnika velikih bogatstava koji vode brigu samo o tome da budu još bogatiji, još goropadniji su oni koji se javno ponašaju kao - vlasnici gospodina boga. I u to ime siju oko sebe podozrivost, mržnju i slične pošasti iz kojih nastaju civilizacijska regresija i ratovi. U svojatanju prerogativa Svemogućega najbolje se očituju suvremeni pogani. Kad god se volja nekog gurua nametne savjesti normalnih ljudi, osim što je

pogani, tiranin nad ljudskim savjestima se time očituje i kao poticatelj na lažno pretvaranje i prinudom prihvaćanja svoje volje kao ljudske sudbine takav blasfemator se očituje i kao krivac zbog civilizacijske regresije.

Che Guevarra je dijalektikom svoje ideologije mržnje i poticanja na zločine i ubijanje 'klasni neprijatelja' smatrao da tako ostvaruje uvjete za nastanak 'raja na zemlji' i sam je završio u paklu - natjecanjem u mržnji i ubijanju. No, šta reći za jednog svećenika, Camillo Toresa, propovjednika che-guevarizma pod isprikom ostvarivanja 'kraljevstva nebeskog' na zemlji?

Ekskremacija i kremacija su dvije etape u ponašanju naopakih ljudi koje je Erich Fromm ispravno nazvao - nekrofilstvom.

Da ljubav prema istini nije jedini dokaz djelatne ljudske savjesti ne bi se moglo govoriti o pravoj vjeri kao plodu ljudske duše koji se ne može ubrati ni na kakvom stablu niti pronaći u ljudskom, bilo svom bilo tuđem rukotvoru. I iz 'Knjige stvaranja' i iz 'Knjige mudrosti' možemo naučiti kako se treba ponašati da bismo bili smireni u sebi i izmireni među sobom. No, ponašanje po naučenim načelima nije i izvor žive vjere, jer je živa vjera onaj cvijet ljudske duše, koji proizide iz probuđene savjesti, kad se posve otvori i upije sve sokove našeg bića da bi bila trajno plodonosna. Kao i prilikom rađanja tijela, i otvaranju savjesti u ranim godinama ljudskog života potrebni su - akušeri: ginekozi i vjeroučitelji.

Način postojanja savjesnih ljudi je neiscrpna knjiga ljudske dobrote koja svijetli u noći ljudskog neznanja i ukazuje na potrebu da položimo svoju nadu u veličanstvo slobode u punini duhovnog svjetla kojeg ni smrt ne može ugasiti. Blago onome tko se svane u takvoj svjetlosti i u tu svjetlost uvede i one koji nisu

imali sreću da u sebi osjete i razviju živi žižak vlastite savjesti. Za put u budućnost koja ispunjava ljudsku nadu u slobodu, dovoljno je i samo jedan žižak na gori koju treba prijeći da bismo izišli iz ljudske krizalide i - očovječili se u punini savjesti.

Nekad progonitelj prvih kršćana i nemilosrdni farizej Pavao iz Tarsa, kad je padom u zemaljsko blato osjetio u sebi žižak probuđene savjesti, shvatio je u čemu se nalazi izvor spasa za svu ljudsku zloću, pa je u to ime zapisao: 'Zašto bi savjest nekog drugoga ograničavala moju slobodu? A to ujedno znači da svako ograničavanje prava na istinu nije proizvod ničije savjesti i - ma od koga ono potjecalo - nego sasvim obratno - dokazom poganskog sljepila u kojem je vanjska svjetlost dovoljna da prosvijetli čovjeka iznutra. Budeći savjest u svijesti duhovnih sljepaca kršćanstvo i danas obavlja svoj izvorni apostolat. I kad svatko istinu objelodanjuje na svom jeziku, on smislom tako izrečene prosudbe ukazuje na jedinstvo svih ljudi i naroda u - duhu istine.

Glagoljaški narod nikad nije prihvatio da u istini danuje ponavljajući riječi nerazumljivog i to poganskog jezika. Sva naša povijest od prvog žiška kršćanstva koji su, prema 'Evandjelju' u naše krajeve - Dalmaciju i sav Ilirik - donijeli misionari za živih apostola, ispunjena je latinašima i batinašima, a to pendrečenje se u toku oba milenija može nazvati - furba latina, a ne latinica kao abeceda za obznanu smisla proizišlog iz zdrava razuma na materinskom jeziku. Jer, mi ostajemo glagoljaši i kad pišemo latinskim slovima. Treba se podsjetiti da naš arhaični izraz 'glagol' (u smislu glagoljati) potječe iz istog korjena kao i starogrčka riječ 'logos'. I jedna i druga riječ su daleko starije od latinskog jezika.

Savjesni i predani istraživači, oni koji su do istine o nama, mogli doći proučavajući arhive stranih učilišta na kojima su u starini djelovali - naši! učeni ljudi, iznijeli su na svjetlo dana dokaz da je sveti Jere u četvrtom stoljeću preveo Psaltir i na svoj ma-

terinski, dakle ilirski jezik i to slovima kojima je mogao ispisati svaki glas. To je danas glavni argumenat i za kontinuitet ilirskog pisma i našeg jezika, koji bar Katolička crkva već dvije tisuće godina naziva - lingua illyrica.

No, na domaćim učilištima i drugim istraživačkim institucijama i dalje se ponavljaju jalove priče o panslavizmu, uz nijekanje naše izvornosti, posebnosti i istinske prošlosti. Za volju stranih tirana koji su nam pokušavali izbrisati skupno pamćenje - pa i nastojali da nas 'raspamete' eksplozivnim napravama (kao Ratko Mladić u zadnjoj opsadi Sarajeva), ali su se svi tavi pokušaji pokazali i dokazali kao puko ludilo zaludivača koji bi cijelom svijetu svoju mitomaniju htjeli silom i ucjenama podvaliti kao - naučni pogled na svijet.

Ti zaludeni zaludivači pod skupnim nazivom 'naučni radnici', ustvari ideološko-politički pogodni komesari pokopane ali i povampirene komunističke ideologije više se ni ne kriju iza autoriteta svoje partije - oni se sad služe uzurpiranim sredstvima za javno priopćavanje da opet! posiju i uzgoje otrov mržnje, da proizvedu animozitet među građanima naše samoodređene nacije, da stvore uvjete građanskih nemira i sukoba, kako bi - opet! - u to ime učvrstili svoj dominantni položaj bezobrazne mafije lažova, pljačkaša i meštara udruženih u novu internacionalu kriminala i terora. Uzalud im muka!

Riječi ušućenih disidenata - a to su oni čini se zaboravili - daleko više imaju odjeka u savjesti slobodnih ljudi od njihovih bezobraznih latinaša i batinaša u kmici i u licemjernoj 'latinici'.

I oni među dioničarima vlasničkih korporacija 'boga i batine', koji su se s njima udružili još u propalom režimu 'dijamata' i 'histomata', zaboravljaju da je zdrav razum sve uočljiviji na obzorju budućnosti u koju idemo vođeni ljubavlju prema istini - oni još nisu shvatili da nema istine izvan Boga i nema Boga izvan istine. Koliko nam još treba vremena i strplje-

nja da ti slijepci progledaju usred bijela dana?

Tko u Boga vjeruje, taj se Bogu raduje. Svaki dan koji prolazi u našoj vjeri u istinu skraćuje naš put k apsolutnoj slobodi - k izvoru svjetlosti, u koju ulazimo kad završimo svoju misiju prolaska s jedne strane na drugu stranu svih efemernih struktura materije, a ne samo našeg organizma. Jer - 'Duh je taj koji je izvor života, a tijelo ne vrijedi ništa'.

Dokaz je nevjere povjerovati ljudima koji kažu da ni u šta ne vjeruju. Njih ne možemo promijeniti na bolje ni prezirom ni mržnjom, a najmanje silom. Ljubav prema takvim nesretnicima ih ne će, možda, učiniti blaženima, ali će u njihovoj svijesti ublažiti sklonost k tiraniziranju onih koji odbijaju biti njima poslušni.

Javno svjedočenje istine prisilit će mitomane da traže argumente za njezino nijekanje. I kad shvate da se protiv istine ne može ništa razumom postići, doći će i sami do otkrića snage zdrava razuma.

Lijepo je, pa i epizodno, pratiti rad Svetog sinoda koji je početkom ove jeseni sazvaio papa Benedikt XVI. Plemenita je njegova želja da dođe do zbliženja odavno razdvojenih pa i zavađenih kršćanskih crkava, kao i svih bar jednobožačkih vjera.

Bog sam zna da li će sinodskim ocima sinuti u svijesti činjenica da je nemoguće da dođe do 'sukobljavanja egzegeta' koji u duhu istine pokušavaju shvatiti Isusov nauk kakav je do nas došao posredstvom 'Evandjelja'. I da su sva razmimoilaženja, međusobne optužbe i sukobi pa i vojni pohodi proizišli - ne iz duha istine - nego iz ostataka poganskih vjerovanja od kojih se kršćanstvo ni nakon dvije tisuće godina naučavanja i poučavanja nije uspjelo pročistiti i osloboditi. Gdje naći hrabrosti da to i javno priznamo, ako ne u - zajedničkoj molitvi?

Svaka istina u ljudskoj savjesti je - zajednička molitva.

# OPET OBEZGLAVLJIVANJE HRVATSKOG NARODA ADEKVATNIM STILOM ZA OVO VRIJEME (1)

**dr. sc. Ilija Barjašić**, Zadar

Profesori, studenti, kao i ostali intelektualci, više puta kroz hrvatsku povijest bili su označavani raznim etiketama u mračnim radionicama prije linča, a sve s ciljem ništenja hrvatskog naroda. Adekvatne bi zatvarali i ubijali što bi izazvalo nesigurnost i iseljavanje ostalih. Zato imamo više Hrvata u emigraciji nego u Hrvatskoj i pored izvanredno povoljnih uvjeta za preko trideset milijuna stanovnika. Nema trideset milijuna Hrvata baš zato što su obezglavljeni, nije ih imao tko poticati u pravcu života. Svi radnici, zemljoradnici i studenti stradavali su zbog profesora, a svi profesori stradavali su zbog radnika i studenata. Dakle, cilj je uništiti najprije profesore, generale a ostale dok traju eksploatirati kao robove, jer robovi smiju imati ruke a ne i glavu. Sjetimo se 1971. godine i posljedica od kojih se još hrvatska zajednica nije oporavila. Nakon tortura nad pojedincima u Hrvatskoj hrvatski narod silno se iselio što je i bio cilj neprijatelju okupatoru. Čudno, ali umjesto da se iseljeni Hrvati vrate u Hrvatsku ponovo obezglavljanje i egzodus. Što je sada? Povijest u Hrvatskoj pisali su pobjednici zbog svojih ciljeva i tendencija. Stvoreni su razlozi za urušavanje Hrvatske, obezglavljeni Hrvati nisu mogli vidjeti što stranac sve želi dok osvaja Hrvatsku. Ako je danas opet obezglavljanje

hrvatskog naroda na djelu, onda su stvoreni za to uvjeti, ako se Hrvati iseljavaju što je odraz stvarnih razloga, što se pokazuje na prostorima Hrvatske. Hrvati da bi mogli što poduzeti trebaju osvijetliti stvorene razloge zbog kojih posrću, a pri otklanjanju problema potrebno je zauzeti samokritički stav, što mogu samo oni koji više znaju.

Kada je riječ o duhovnom i svjetovnom, u hrvatskom narodu uloge čuvara nažalost unaprijed su bez kriterija dijeljene, uglavnom glumcima – lakrdijašima, kao čuvarima hrvatskog naroda.

Iako se zna da zajednicu trebaju zastupati najbolji pojedinci iz vlastite zajednice, jer kroz povijest svi veliki ljudi žrtvovali su se u ime života, po čemu su i uzori, oni koji su opomena žrtvovali su život i živote za mrvicu i kao onesviješteni su zastupnici mraka.



Čuvari naroda su onda dok potiču i dok se žrtvuju za narod, ukoliko je u Hrvatskoj veći mortalitet od nataliteta vlada zlo, dakle, onesviješćeni čuvari su u funkciji zla.

Isto vrijedi i za institucije koje su uspostavljene kao čuvari duha, tj. života čovjeka. Ako duhovni život u Hrvata slabi ili su loše izabrani duhovni vođe i institucije, ili duhovne vođe i institucije su tu kao nesvjesni diverzanti nad duhovnim životom Hrvata. Dušobrižnici - čuvari krivci su broj jedan u odnosu na svjetovne čuvaru Hrvata, jer fizičko obezglavljanje Hrvata odraz je duhovnih posrnuća pa i nije teško takve ništiti na razne načine. Evo čuvarima duhovnim i svjetovnim hrvatskim da vide i da se suoče sa preuzetim dužnostima i koliko su za te dužnosti odgovorni, ako sebe smatraju da su zdrava ljudska bića. Kako hrvatskim intelektualcima tako i zastupnicima katoličke crkve u Hrvatskoj nedostaje samokritičko ponašanje dok „potiču“ radnike kao polje za obrađivanje, i to baš radnike što po kretanju jesu i znače život, jer samo je radnik skladno ljudsko biće koje vjeruje da je stvorenje kao odraz Stvoritelja. Čovjek je tako živio kroz vrijeme sve dok duhovni i svjetovni čuvari radnika nisu počeli pritiskati dušu radnika, pa ovi nestajali, a čuvari postali prokleti nakon što su tražili kruha pored pogače pa tako propali skupa, kada su im dopustili radnici. Radnici su vjernici, a čuvari su neradnici i kvazi intelektualci uvijek kada zatiru život, kada svojim ponašanjem, kao u Hrvatskoj danas, nametnu nered i naviknu narod na nerad i nevjeru, što je uvjet za smrt.

## NOVA (ILI NEKA STARA) VELIKA EKONOMSKA KRIZA?

**Divo Bašić**, Dubrovnik

Danas svijetom kruži 4 milijuna falsificiranih dolara u različitim apoenima, a bankovni aparati za provjeru "pravih" novčanica ne mogu ih kvalificirati lažnim! Anthony Sampson govoreći o bankarima i uskovitlanom svijetu spominje Weimarsku Njemačku koja je europskim pobjednicima iz I. svjetskog rata plaćala ogromne reparacije - iznose koje su te zemlje potom slale SAD-u otplaćujući Amerikancima zajmove zaključene poradi financiranja britanskih i francuskih nabavki vojne opreme, hrane i odjeće. Nijemci su, logično, podigli zajam na Wall Street-u kako bi "na vrijeme" isplatili reparacije.

Sve strane su bile zadovoljne dok su lakovjerni Amerikanci kupovali nove emisije njemačkih vrijednosnih papira i reparacije bile plaćane na vrijeme, a njihovi primatelji isplaćivali kamate i glavnicu na novac koji su, po riječima američkog predsjednika Calvina Coolidgea, iznajmili. Nesigruni Amerikanci su krajem 20-ih godina XX. stoljeća zaključili da se mogu brže obogatiti špekuliranjem običnim akcijama i nekretninama u Floridi. Kad je odjedanput njihov apetit za davanje novih zajmova strancima oslabio, Nijemci su prestali da odgovaraju obvezama, a ubrzo su i Europljani obustavili svoja plaćanja SAD-u.

Nakon optuživanja, prijetnji i konkurentskih carina, oslobođen je put Velikoj ekonomskoj krizi (1929.-1933.). "Nacističko" zlato primala je čak i Amerika, koja je prije II. svjetskog rata prodavala

naftu nacističkom režimu i naplaćivala ga (opljačkanim) zlatom. U krvi protkanoj "igrom razmjene" (ili bolje pljačkom) je i 5,5 tona zlata što su ga saveznici (prvenstveno Velika Britanija i SAD) odnijeli iz okupirane Njemačke nakon završetka tog rata. Današnji slomovi burza ("ratovi"?) su mogući u pitanjima računalne industrije (ubrzano i konstantno padanje cijena) koji mogu najviše pogoditi dalekoistočna azijska tržišta, gdje jeftinije postaje još jeftinijim, a drugim riječima to znači: glad i siromaštvo.

Govori se da svijetu predstoji još jedna "nova" velika ekonomska kriza. Opet je to primjer SAD-a gdje počimlju propadati banke. Ovaj put se (paro)brodovi ne lože kafom koja se tijekom velike ekonomske krize bacala s brodova u more da se spriječi pad cijena. Mislim da će se kriza razriješiti tek onda kad ekonomija bazirana na nafti i naftnoj industriji u većoj (ili svekolikoj mjeri) padne u zaborav, jer uvijek imate kriza koje se javno ne obznanjuju i stihijski odjenjuju svijet u još veću laž i prijetvor, u prvi mah neprimjetan na globalnom planu.

Svijet razlika je očit u tome da se za jedan pravno "dobijeni" (i za svijet izgubljeni) slučaj u visokorazvijenim zemljama anglosaksonskog prava, odvjetnički gledano, isplaćuju ogromne odštete koje se jednostavno ne mogu usporediti sa zemljama koje svojom nerazvijenošću, glađu i u poslijetku svakodnevnom učestalom smrtnošću remete taj "demokratski" red i (ne)mir svjetske fasade, iako su im "veleposjednici" i državnici kasta

nemoralaca i kapital-hipervjernika koja "svoje" nemale "rezerve" pohranjuje na stranim bankama. Moramo znati da ulogu SAD-a kao svjetskog policajca i vojne velesile u modernom svijetu financiraju upravo banke, podržavaju je "demokratski" izabrane vlasti (senatori, članovi kongresa), kao što su to sve vlasti oduvijek činile u povijesti profilom i sustavom različitih država.

Pravnici diktature, demokracije ili bilo koje lažokracije, kao po nekom nepisanom pravilu, uvijek brane postojeći sustav. Banke i financijske ustanove svoje postanje temelje na umiješ(a)nosti da se zapravo prikažu kao neizostavan posrednik u napretku svijeta. Pa zašto onda propadaju, ili možda svijet ne napreduje u svojoj sveukupnosti? Možda je tim sredstvima začinjen samo dio osiguranog svijeta, pa nema za svakoga? Vjerojatno zbog špekulacija koje se ne bi trebale nikada dogoditi jer posuđivati putem papira više nego što imaš uvijek je zadano vremenom kojeg treba "izbjegavati" na način da se danas događa sutra.

Burze postoje i usmjeravane su napretku (u najvećoj mjeri) razvijenog svijeta, a taj na ovoj zemlji nije "u većini", iako je prolazan kao i ovaj drugi. Zašto burza ne bi postojala npr. blizu kakvog sela u Etiopiji, Nigeriji ili Bangladešu, pa da ekonomski živnu i ti predjeli svijeta? Možda će se kakav bogati idiot sjetiti da se takvo što i učini, ali to bi bilo stoga da ekipa nadljudi može poći na safari. Institucije (razvijenih) država postoje da dodatno osiromaše ionako siromašne države. Za šlag (visoko)

razvijenih zemalja i bogatog svijeta potrebni su kaljuža i fundaç onog siromašnog.

Za povjesničara je zanimljiva ta "pretvorba" iz siromaštva u još siromašnije stanje. Što je s državama koje uopće nemaju "institucije"? Ili se ono što imaju ne može baš nazvati prav(n)om državom. Po ne-znam-koji-put kažem da svijet ne valja, a da kojim slučajem svaki stanovnik svijeta može ostvariti dano mu pravo glasa, vjerojatno bi glasovao za napredak vlastite zemlje koji, u toplonadajućoj većini slučajeva, ne bi bio financijsko koristoljubljivi napredak pojedinaca koje zovemo "demokratski" izabranim kandidatima. Jer da su kojim slučajem konji i volovi pošteni ljudi, parlamenti svijeta trebale bi biti prave ergele

i staje. Ovako su, riječima jednog bivšeg saborskog zastupnika, mjesta "bande" ili "hrpe ološa". Čast časnim iznimkama koji se, usput rečeno, baš i ne odupiru takvoj "bandi", možda zato jer je "demokratski" izabrana, pa je to (ne)volja naroda.

Neki su se ljudi smijali što sam im rekao da bi trebalo štedjeti u australskim dolarima, ali to je donekle zavaravanje, te nije odgovor na (ne)postavljeno pitanje koje se utapa u tvrdnji da prolazni ljudi štede u prolaznom vremenu, te u tom smislu ne postoji dugoročno "vječno" vrijeme u kojem ćete uživati "stare dane" jer mu pripadate i gubite se u njegovoj upornoj postojanosti. Vidjet ćemo još hoće li taj australski kontinent - "veliki otok na kraju svijeta" - biti pošteđen od ratova, te ekonom-

skih i ekoloških kriza.

Zamislite kada bi o trošenju uštedevine-crkavice u "starim danima" govorili prijatelju neposredno prije nego što će upasti u klopku ("zadnjih" dana rata 1995.), te poginuti izrešetan četničkim rafalima. Još se sjećam kako se samo radovao što će jednog dana mladim ljudima predavati povijest u školi, a nekidan sam čuo da to četnicima nije bilo dovoljno, pa su ih masakrirali (otkinuli im uši i dr.). Valjda da tim "ušima", za svaki slučaj, ne čuju spomen i opomenu krvave povijesti. E, da se bar samo radi o povijesnim "kriznim" i "mirnodopskim" razdobljima, ili onim što - smiješno kao u magli nekog sjećanja - neutješno nazivamo poraćem.

## HELEN CRLENKOVICH (1)

### Slavna američka skakačica u vodu s daske - nesuđene zlatne medalje

**Ante Čuvalo**, Chicago

Ovoljetnošnje Olimpijske igre svi smo rado gledali. Divili smo se čarobnim izvedbama kod otvaranja i zatvaranja igara u Pekingu. Nešto takvo može se dogoditi samo u zemlji s toliko milijuna ljudi i gdje vlada politički sustav po kojem svi moraju „plesati“ kako vrh dirigera! Ali pravo naše divljenje ide športašima koji su godinama, iz dana u dan, uvježbavali svoje vještine i dospjeli do svjetskih vrhunaca.



MISS HELEN CRLENKOVICH

Hrvati, ne samo u domovini, nego i u svijetu dosežali su i dosežu među najbolje u športu. Više puta su zapisani pod imenima drugih država i političkih tvorevina, ali su ipak Hrvati, a njihovi uspjesi idu na čast narodu iz kojeg potječu.

Tako je jedna od najuspješnijih u Americi i u svijetu u skakanju u vodu s 3-metarske daske i 10 metara visoke skakaonice bila američka Hrvatica Helen Crlenkovich, od milja zvana "Klinky". O njoj, vjerujem, dosad niste čuli (ili vrlo

malo), pa evo nekoliko crtica o toj slavnoj američkoj športašici hrvatskog podrijetla i njezinoj obitelji. Helen je rođena 14. lipnja 1921. u Columbusu, Ohio, od oca Adama Crljenkovića i majke Anke Tomin. Adam je rođen u Banićevcu, a stigao je na Ellis Island 18. rujna 1912., kad mu je bilo 17 godina. Njezina majka, Anka Tomin iz Petrijevacu, doplovila je na Ellis Island 27. kolovoza 1913., kad joj je bilo 16 godina. Anka je došla u Ameriku sa svojim ocem Josipom (tada je imao 43 godine). Je li joj je otac bio udovac ili ne, već je zaboravljeno, ali znamo da je Ankin brat ostao u rodnom mjestu i ona ga je posjetila 1960-tih godina.

Početak 1930-tih, u vrijeme Velike depresije, obitelj je neko vrijeme živjela u državi New York. Ne zna se točno što se dogodilo, ali Anka i njezine dvije kćerke (Katharine/Kay i Helen) dolaze u Cold Springs pokraj Syracuse. Tu je Anka imala tzv. „boarding house“, kuće u kojima je živjelo i hranilo se po više ljudi, uglavnom radnika samaca.



Mlada kćerku, Helen, od djetinjstva je vukla želja postati plivačica, što joj je postalo ideal.

Majka Anka je to ne samo prihvatila, nego je bila spremna na sve žrtve da bi kćerkici ispunila snove. Tako Anka sa svojom dvanaestogodišnjom Helen seli u San Francisco da bi joj priuštila potrebne vježbe u tad najpoznatijem plivačkom bazenu u Americi, „Fairmont Plunge“ koji se nalazio u isto tako famoznom Fairmont hotelu.

Helen je trenirao veliki stručnjak tog vremena, Phil Patterson. Anka je čak stariju kćerku Kay nekoliko godina ostavila u „boarding school“ (škola sa dječjim domom) u državi New York, kako bi se što bolje mogla posvetiti mlađoj Helen. Usput, Kay je kasnije došla za majkom i sestrom u Kalforniju i udala se za Dona Petersona, poznatog igrača vaterpola. Ankine odluke i naponi nisu bili laki, ali se sve, ipak, okrenulo na dobro.

Po ućlanjenju u „Fairmont Plunge“ Helen je počela trenirati plivanje, ali je trener ubrzo prepoznao da je njezin pravi talenat skakanje u vodu i na njegov nagovor počinje trenirati skakanje. Uz svakod-

nevne naporne treninge, Helen također završava srednju školu u Mission High School-u, San Francisco, te pohađa City College u istom gradu. Školovanje je nastavila na University of California u Berkeley-u. Uz sve to, da bi se živjelo i preživjelo, morala je raditi. U ta vremena športaši su bili pravi amateri te nisu dobivali nikava prihoda od športa ili imali sponzore. Helen je uglavnom radila na recepciji hotela Fairmont te se bavila fotografiranjem i tako sastavljala kraj s krajem. Uz sve napore Helen je bila odličan đak i student. Njezini životni ciljevi bili su visoki, volja za ostvarenjem tih ciljeva je bila veoma jaka, a uspjesi nisu izostali.

Da bismo mogli predočiti pravu sliku ove mlade djevojke, treba napomenuti da je, uz trening, studije i posao, Helen krčila nove putove ženskom rodu. Naime, dok je pohađala City College, prijavila se u pilotsku školu, a državna agencija za civilno zrakoplovstvo primila je ovu mladu i odvažnu djevojku za pilotskog pripravnika. Bila je jedina žena u skupini studenata. S podukom je počela koncem 1939., a pilotska dozvola joj je izdana 17. siječnja 1941.

Svi koji su poznavali Helen opisuju je kao ljubeznu i poniznu djevojku i ženu, ali punu života, samopouzdanja i optimizma. Očito, bila je sposobna i hrabra cura koja je vjerovala da žene mogu postići sve kao i muškarci ako im se dadne prigoda. Ali Helen nije čekala da joj se prigode dadnu, nego ih je sama stvarala, te je sama zacrtavala i ostvarivala, uz naporan rad, svoje životne ciljeve.

Od 1935. pa nadalje Helen je sudjelovala na mnogim natjecanjima u plivanju i skakanju u vodu. Stalno se nalazila među pobjednicima, a ponajviše na prvom mjestu, posebice u skakanju.

Njezine najbolje godine u skakanju u vodu otpočele su koncem 1930-tih. Postala je najbolja, ne samo američka, nego i svjetska skakačica. Bila je prva žena skakačica koja je izvodila jedan i pol preokret u skoku (a full-twisting 1 1/2 somersault) i nekoliko drugih tzv. muških skokova. Bila je odabrana u američki olimpijski tim za 12. Olimpijske igre 1940. i računalo se da će zasigurno osvojiti barem dvije zlatne medalje. No, zbog rata, Olimpijada nije održana. Radi istog razloga preskočena je i Olimpijada 1944. i, nažalost, Helen je ostala bez zlatnih medalja. Unatoč tome, bila je proslavljena kraljica skakanja u vodu tog vremena. Rat je potisnuo u stranu sve športske djelatnosti, pa se i Helen dala na domoljubne aktivnosti. Nekako u to vrijeme udala se za časnika američke mornarice Roberta (Boba) Drew Morgana, rodnom iz okolice Chicaga. Ali 1945. se ponovo vraća omiljenom športu i osvaja prvo mjesto u



Americi u skakanju u vodu s 3 i 10 metara visine.

Poslije tih pobjeda Helen je postala profesionalka. Između ostalog, radila je i za poznatu filmsku tvrtku „Metro-Goldwyn-Mayer studio“ i pojavljivala se u mnogim filmovima, posebice onima s Esther Williams. Njezin suprug Bob se

također pojavljivao u raznim filmovima ili kao kaskader/stuntman ili glumac s manjim ulogama. Helenini športski uspjesi donijeli su joj velika priznanja, uključujući i mjesto u Međunarodnoj kući slavnih u plivanju (The International Swimming Hall of Fame) u Fort Lauderdale u Floridi, kao i u Helms Foundation Diving Hall of Fame u Kaliforniji. U rujnu ove godine (2008.) Svjetski akrobatski kongres na svom godišnjem kongresu u Las Vegasu dodijelio joj je posmrtno priznanje za životne uspjehe.

Zanimljivo je da je poznati umjetnik Diego Rivera u kompoziciju svoje freske "Panameričko jedinstvo" u San Franciscu na dva mjesta uvrstio i Helen Crlenkovich. Oslikao ju je u skoku u vodu, kao metaforu između vremena i prostora.

Nažalost, Helen se morala prerasusresti sa smrću. Umrla je 19.



srpnja 1955. u Burbanku, Kalifornija, od bolesti raka. Imala je samo 34 godine.

Helen i suprug Bob imali su jedno dijete, kćerku Bari. Kćerka je od-

rasla s ocem i maćehom, poznatom glumicom Yvonne DeCarlo. Diplomirala je kazališne umjetnosti i dramu na sveučilištu San Jose State University. Slijedeći majčin primjer, ona se također natjecala u skokovima u vodu, ali joj to nije bio pravi poziv u životu. Ipak je naslijedila majčinu ljubav za fotografiju te je postigla

zavidan uspjeh na tom polju. Bari je danas poznata fotografkinja, direktorica i koreografkinja „Santa Cruz Follies“, te uspješna supruga, majka i baka. Njezin muž, Jerry Miller, piše programe za računalna, ali kad dođe do tehnologije, on je njezina desna ruka u produkciji „Santa Cruz Fallies.“

Zamijetiti je da je Helenin trener, Phil Patterson, uporno nagovarao ovu mladu američku Hrvaticu da promijeni prezime u neko milozvučnije za američko uho, jer da s tako „čudnim“ prezimenom kao Crlenkovich ne će postići željene uspjehe. (Usput, njegovo originalno prezime je bilo nešto drugo!) Ali Helen je još upornije odbijala taj prijedlog jer je bila ponosna na svoje hrvatsko podrijetlo. I ta činjenica nam svjedoči o njezinu



čvrstu karakteru.

Helen Crlenkovich (Crljenković) spada među zvijezde američkog i svjetskog športa, kao i u zvijezde povijesti Hrvata u Americi. Njezin život nije bio lak ni dug, ali je zasjala kao zvijezda repatica čiji se tragovi vide i danas. I nedavno joj odano priznanje u Las Vegasu je znak da je i danas uzor. Svojim discipliniranim radom i životom, čvrstim karakterom i idealima danas je inspiracija za mlade koji streme prema visinama. Ona može posebno biti nadahnuće mladim Hrvatcima i Hrvatima u Americi, kao i u Hrvatskoj, da treba ne samo sanjati ili čak sanjariti o sreći, nego uporno, radišno, strpljivo, poštenim radom uzdizati se prema ljudskim visinama na dobro sebi i drugima.

Zahvaljujem Heleninoj kćerki Bari za pomoć u prikupljanju podataka o njezinoj majci. Veseli me što čuva uspomene na svoju majku, koju je izgubila u ranom djetinjstvu, i na svoje hrvatsko podrijetlo.

## HTV - ŠKOLA SVAKOVRŠNE MANIPULACIJE (8)

**Prof. Dubravko Heinrich,**  
Karlovac

### INTERMEZZO, BIT ĆE BOLJE?

*Potpisivanje izjava pod materijalnom odgovornošću čista je cenzura gosta, upozorava Denis Latin. Na*

Uvaženi čitatelji, u prošlom broju GLASNIKA stavili smo vam na uvid izvatke iz NOVOG LISTA s jadikovkama g. LATINA, jer se konačno i na HTV izgleda uvodi red. Stoga dozvolite kratki komentar.

Podimo redom:

ZAMISLITE: Od sada gost više neće moći s ekrana HTV HTVrdati laprdati bilo što, što je po volji njemu i uredniku, na pr. popljuvati nekoga zauvijek (najbolje Tuđmana!), već će potpisati izjavu i za istinitost svoje izjave morati odgovarati. Sa svog uzvišenog položaja g. LATIN upozorava, ili možda prijeti? Novi posao za policiju?

Ali ova bijedna izjava pokazuje koliko g. LATINU smeta odgovornost i potvrđuje dosadašnju silnu količinu laži, koju se konačno na HTV želi u budućnosti spriječiti.

Druga izjava g. LATINA govori o tome, kako on nema pojma o sta-

tistici, ili on svjesno obmanjuje.

Naime, on ne vodi računa o tome da tu emisiju gledaju samo ljudi, kojima se ona ne gadi. A takvih bi, po broju poziva moglo biti minornih do 25.000.

Ti su već odavno izmanipulirani i predstavljaju reprezentativan uzorak izmanipuliranih gledatelja, a ne hrvatskog gledateljstva, koje plaća pretplatu.

Uostalom, i na referendumu SVOJIIH gledatelja LATIN ne postiže većinu za svoje ciljeve, pa mu je tako bolje, da se dalje ne sramoti.

Ja LATINICU gledam iz cirkusa i znatiželje u pitanju, koliko li će u manipulacije i pokvarenosti biti prezentirano. Mislim, da g.LATIN svojim mecenama postaje štetan u svojoj zagriženosti i ludom hazardiranju. Posljednje vidim u tome što se on usuđuje spominjati "ERU NAJCRNJEG TUĐMANIZMA". U toj eri on je bio najcrnji novinar: vodio je DNEVNIK i širio međunarodnu mržnju govoreći o nekakvim srbočetnicima i srbokomunistima, koji su navodno napali Hrvatsku, vodio je emisiju SLIKOM NA SLIKU, koju sam ja smislio, u kojoj je zastupao najcrnije interese, koji su doprinosili pobjedi Hrvatske, a išao je i na bojišnicu, da tamo uživa u ubijanju ljudi i to još k tome i Srba.

Sada to okajava emisijama protiv predsjednika Tuđmana, da ne bi i sam dospio u Haag, a mi tu lakrdiju plaćamo. Isn\*t it chraisy?

### RIMSKO I LATINIČNO PRAVO, 2. dio

Možda ste čekali odgovor na pitanje, koji je interes u Britaniji pobijedio: britanski politogospodarstveni, ili interes o svemu nezavisnog sudstva. Takovu dilemu može imati samo onaj, koji ne poznaje britanski osjećaj za praktični odabir, vezan za ogromnu dozu patriotizma svih, pa i britanskih novinara..

Odgovor je posredan: na nečiji mig, britanski su mediji naglo izgubili interes za to pitanje smatrajući da su državni interesi Britanije važniji od medijske hajke, koja im je obećavala obilje zanimljivosti, pikanterija, dakle i novca. Tek, Francuzi nisu prodavali "Mirage"-e Saudijcima...

Za razliku od Britanaca, Hrvatska ima tek u tragovima hrvatskih novinara, iako ima veliki broj novinara na radu u Hrvatskoj i okolici, koji odrađuju svoj posao u medijima, koji nisu hrvatski - u oba smisla . Ti Hrvatima i Hrvatskoj kroje kapu, po najnovijim europskim krojevima propisanim za zemlje poput Hrvatske. Takve su i Makedonija i Crna Gora, pa su na mig morale hitno priznati Kosovo, kako bi Srbijancima pokvarili veselje zbog uspjeha u Generalnoj skupćini u otvaranju parnice, protiv država, koje su priznale Kosovo. Sada medijima nije bila važna posljednja "destabilizacija" regije, posebno Crne Gore, ali i BiH...

Gospodin LATIN i njegovi LATINI

sjajan su primjer za postupanje novinara u Hrvatskoj. Nema teme, za koju se ne osjećaju dovoljno kompetetni, oni su i više nego agresivni skrivajući se iza stajališta, koja "nemaju alternative", pa i ne trebaju proći demokratsku proceduru. Posljednje teme "Treba li Thomsonu zabraniti nastupe" i "Suci i društvena odgovornost" ja vidim usko povezane, pa stoga ovaj moj jedinstven osvrt na njih.

Kada se već navodi "društvena odgovornost", onda se postavlja pitanje, prema kojem to društvu hrvatski suci trebaju biti odgovorni, prema hrvatskom, ili tamo nekom dalekom.

Ja moram istaći, da se pravosuđe brine o sprovođenju zakona, a da su zakoni sredstva, kojima se štite moralne vrijednosti nekog društva u nekom vremenu. Dakle, zakoni u Rimu za Cezara i Berlusconi su isti, ali su jednako legitimni, svaki u svom vremenu, jer ih u oba slučaja donosi talijanski Senat. Nacionalna svijest Talijana nije dopustila da Senat pod pritiskom zapadnog Zapada izglasa zakone, koji bi na pr. srijekali, da u Italiji djeluje najbrojnija komunistička partija tada, i da proviruju fašisti i iredentisti sada. I to ne samo u obliku nekakvih kapa na nekakvom koncertu....

I tu sada nastaje kratki spoj u hrvatskom sudstvu, a LATINI imaju potpuno pravo, kada ističu, da je za to kriva umješnost politike u sudstvo. Ta umješnost je bila nužna, jer su u Domovinskom

ratu pobijedili neželjeni, naime - Hrvati.

LATINI su ispravno spomenuli obrat Klausewitz, ali ne njegovim nedužnim Tuđmanovim nastavkom u nogometu, već njegovim nastavkom na polju pravde, i što je još gore, pravosuđa. Dozvoljena je umješnost, ali tuđe politike.

Sjećamo se, kako su pobjedu Tu-

čovjeku moramo na svemu ispričati, jer nije pobio dovoljno Hrvata, da bi uživao blagodati hrvatskog zatvora. Gospodina Ernesta ne zanima pitanje prema kome li je hrvatsko pravosuđe trebalo imati odgovornost, već hoće li mu odgovorno platiti odštetu zbog tog prisilnog izleta u Hrvatsku.

I upravo tada, LATINI se usuđuju otvarati pitanje "umješnosti politike" u pravosuđe, dakako u iskrivljenom svjetlu miješajući uzroke i posljedice. To je zaista hrabrost!

Hrvatski suci dužni su suditi po zakonima s nametnutim tuđinskim nazorima, koji ne odražavaju niti moral, niti naci-

onalne interese Hrvatske, već upravo suprotno, programirano i teledirigirano gaze nacionalnu svijest Hrvata. To u narodu ruši autoritet vladajućih. Sjajan komentator financijske krize na Zapadu kaže: kriza nije izazvana ekonomskom situacijom, firma u roku od 12 sati jednako uspješno posluje, ali se vrijednost dionice u tom vremenu četiri puta promjeila. To znači, da su velikim dijelom uzroci krize u psihologiji građana, koji nemaju povjerenje u današnje bezlične političare, koji igraju neke mutne igre...

U emisiju odabrani suci nisu imali petlju latinskim novinarima na HRT, koje ja plaćam pretplatom, to u emisiji javno reći, već su nalazili uzroke u nedorečenim zakonima ( koji su iz istih razloga nedorečeni ) u nedostatku sudaca ( s možda istim uzrokom). Stoga

može ništa zabranjivati. No, dodaje kako je Vijeće u travnju donijelo zaključak da umjesto referenduma koji stvara pogrešnu sliku u javnosti i kojim se da i manipulirati, valja na HTV-u uspostaviti novi sustav komunikacije s javnošću.

- Ne može tu biti manipulacije, 10.000 poziva je reprezentativan uzorak. Referenduma je bilo i dok je Latinica išla na TV Mreži u eri najcmjeg tuđmanizma. Ovo je veliki korak unazad, poručuje Latin i najavljuje kako ništa neće ukidati.

su LATINI u 23 minute slavili suce, koji su hrabro sudili hrvatskim generalima, od kojih će neki biti probrani, da smiju suditi Hrvatskoj državi, dakle svima nama. Hrvati su bili u podređenom položaju u SFRJ, a sada su to u Republici Hrvatskoj. Naviknuti na takav položaj, neki to gotovo niti ne primjećuju....Drugačije je s mladeži, pa odavde i problemi! Gospodin predsjednik VS RH upozorio je LATINE da razmisle o tome, kako će hrvatski suci poslije njihovog orgijanja protiv sudstva izaći pred stranke, ali LATINI nisu plaćeni da brinu o hrvatskom sudstvu.

I odnos s Haaškim sudom je također lov u mutnom. Niti jedan sud, nikada ni skim ne "suraduje", sud odlučuje i donosi naloge. Nakon što smo pristali na kompetentnost haaškog suda da sudi za ono, što taj sud smatra da je "ratni zločin" na području ex Jugoslavije, mi nismo u položaju da "suradujemo" s tim sudom, već da ispunjavamo njegove naloge.

O samom tom sudu najbolje govore u svojim memoarima dame iz njegova ex tužiteljstva....

LATINI nikada neće proučavati njegovu zavisnost od nećijih političkih ciljeva, iako ( upravo jer) se tu sudi Hrvatima. Britanski mediji

su marljivo pratili sudbinu Britanaca zatvorenog u Guantanamu i stvorili dovoljan medijski pritisak, da ga odande puste. On je prije svega za njih Britanac, dakle pojam. Mediji u Hrvatskoj izvršili su svoj zadatak, pa u nas pojam Hrvat predstavlja negativno svojstvo, na što su pristali i u dijelu hrvatskog vodstva. Hrvatska mladež je vrhunska u matematici, informatici...kako se smije pretpostavljati da ona to ne vidi, rađa se subkultura, koja ih, za sada, nastoji samo razljutiti, bez neke dublje pretenzije. Da su vladajući u Hrvatskoj zabranili kape s bubom marom, na kapama bi se pojavile bube mare...

A Hrvat se za sada, smije biti i na utakmici, pa je i to ventil, dok ga g. KAJIN ne zatvori.

Slažem se, dakle s gospodinom GOLDSTEINOM, da to nije zdrava pojava. Je li to za njega, kao povjesničara, premali vremenski odmak, da bi on analizirao uzroke tih pojava u kojima se spominju izrazi kao što su "nezavisnost", "država", " Hrvatska", " spremnost" za nju, iako ti pojmovi u cjelini podsjećaju na nehumanost i rasprodaju domovine - na jedan drugi način.

Još je zanimljiviji gospodin BANAC, koji navodi: "Društvo je fru-

strirano, zbog raznih razloga..." JA SAM VAŽAN RAZLOG NAVEO, ŠTETA, ŠTO TO NIJE UČINIO ON .

"Borit ćemo se protiv toga u školama, pa i u obiteljima..." DA JE TUĐMAN PRENOSIO TU BORBU U ŠKOLE I OBITELJI novinari u Hrvatskoj bi ga još dublje zakopali.

Ipak, kao pravi Amerikanac, razrješenje problema g. BANAC vidi, u još više demokracije. To je vrlo utješno u koliko će hrvatski DEMOS određivati o tome, kako će se za njegove interese boriti njegova KRACIJA. Dakle, više croatokracije.

Tada će Thomson izgubiti na svom značenju i sam pjevati o moru i suncu.

Za sada su LATINI u manjini kod glasanja gledatelja, pa usprkos silnim naporima LATINA, ovi smatraju da Thomson treba i dalje pjevati. Kada u Hrvatskoj budu sudili suci iz Senegla, ili možda Lombardije, LATINI će imati manje problema s odgovornosti sudaca u Hrvatskoj.

Zaslužuju li do tada neuspješni LATINI plaću svojih mecena, za štednje u ovim kriznim vremenima?

Knjigu Saše Radovića: **TKO JE JAMIO, JAMIO!** možete naručiti preko internetske knjižare



**HRVATSKA KNJIŽARA**  
knjizara.hrvatskauljudba.hr

Cijena: 30,00 kuna + poštarina

# SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (5)

Lasa Šukilo, Zagreb

ju je kao oči u glavi.

## USTAŠA BROJ PET - JE LI TO FRANJO LUKOVIĆ?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Franjo Luković, predsjednik uprave ZABA GRUPE, ustaša br. 5. Jer on je pri samom vrhu skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaišta drmaju Hrvatskom.

**To je nama naša borba dala,  
Da imamo Titu za maršala!**

„Lider“ navodi:



### ZABA Grupa Franjo Luković

- Prihod: 6,67 milijardi kuna
- Broj članica: 15
- Najveća tvrtka: Zagrebačka banka (82%)

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, i Franjo Luković preko ZABA GRUPE drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom proteći vode dok na čelo ZAGA GRUPE ne dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole lov. I čuva-

## ILI ISTRAGA ILI BLOKADA PROMETNICA

[www.javno.com](http://www.javno.com)

„Ni neumorna kiša nije spriječila nezadovoljne radnike NAMA-e, Geotehnike, Tvornice duhana Zagreb i Zagrebačke banke koji su ispred predstavnika Slobodnog sindikata najavili drastične poteze, ukoliko im se ne ispune zahtjevi. Naime, oni traže da se Zagrebačka banka vrati u hrvatsko vlasništvo, da se poništi nezakonita pretvorba privatizacije PBZ-a, istragu o tajnim računima, obeštećenje radnika i malih dioničara poduzeća NAMA kao i povrat vlasništva nad dionicama Zagrebačke banke opljačkanim radnicima. Nezadovoljni navedenim, nekoliko stotina prosvjednika okupilo se ispred Privredne banke Zagreb kako bi digli svoj glas i zahtijevali pokretanje istrage u tim poslovnicama.

Iako su se nadali da će netko od članova Uprave Privredne banke razgovarati s njima, prosvjednici su doslovce otišli praznih ruku. Glasnogovornik Privredne banke im je iz hodnika poručio neka radi zakon.

Sljedeća institucija u nizu bila je ona Hrvatske narodne banke gdje prosvjednici opet nisu imali sreće. S namočenim transparentima i pokislih ramena ogorčeni su radnici od Željka Rohatinskog tražili istragu u prozvanim bankama.

- Guverner Narodne banke

ima rok do 1. rujna da pokrene istragu u bankama. Ako nam ne preda izvješće, već od 2. rujna blokirat ćemo ne samo poslovnice Privredne i Zagrebačke, već i Hrvatske narodne banke. Mi nećemo odustati samo zato što HNB nema snage istražiti kriminal - dodao je Margetić.

Zadnja postaja prosvjednicima bila je Državno odvjetništvo gdje su od glavnog državnog odvjetnika Mladena Bajića zatražili proceuiranje kaznenih prijava protiv predsjednika Uprave PBZ-a Bože Prke, predstavnika Slavonske banke, protiv predsjednice Uprave Središnje depozitarne Vesne Živković, zatim Hrvoja Vojkovića i kaznenu prijavu zbog pljačke banke tajnih računa.

Nakon dvosatnog razgovora, Margetić je obznanio prosvjednicima kako su kazneni postupci pokrenuti protiv stečajnog upravitelja NAMA-e Petra Milata i Vesne Živković zbog kriminala, dok će o ostalima biti obaviješteni.

Međutim, iako zadovoljni zbog kaznenih prijava, prosvjednici nije oduševio odgovor Državnog odvjetništva da nemaju ingerenciju nad pretvorbom i privatizacijom.“



Photo Jelena Kovačević

# ONI SU UVIEK GOVORILI JEDNO, MISLILI DRUGO, A RADILI TREĆE

## Predavanje Ante Štitića u Ustaškom taboru Zagreb VII. o partizanskoj promičbi

„*Nova Hrvatska*“, Zagreb, 17. listopada 1943.

Zagreb, 16. listopada

U petak navečer održan je vrlo uspješni radni sastanak Ustaškog Tabora Zagreb VII. Sastanak je otvorio tabornik Boris Kokotović, koji je pozdravivši mnogobrojne pripadnike, dao riječ zapovjedniku u zapovjedništvu Ustaške mladeži ustaši Anti Štitiću, koji je održao predavanje pod naslovom

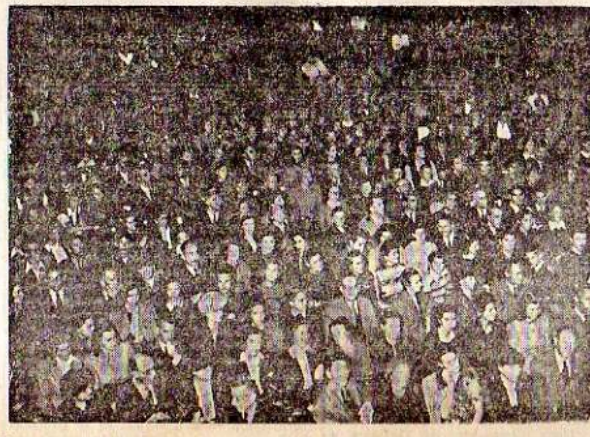
### „Partizanski pokret u Hrvatskoj“

U svom predavanju upoznaje predavač u prvom redu slušatelje s načinom rada komunističke partije Jugoslavije u Hrvatskoj utvrđujući činjenično, da ona nije nikada u cijeloj svojoj političkoj borbi ničim koristila hrvatskom narodu, niti je uobće priznavala Hrvatima narodnu samostalnost, te su tako i svi predstavnici komunističke partije Jugoslavije u Hrvatskoj bili nosioci „jugoslavenske narodnosti“. Vodeći od komunističke partije Jugoslavije primili su od kominterne upute 1934./35., da se mora poraditi „među radnim narodom u nacionalno ugnjetenim zemljama stavljajući i pitanje njihovih narodnih prava i slobode kao potrebna rješenja, jer ćemo tako najuspješnije moći proširiti naš utjecaj u tim masama.“ U tom pravcu vršilo se i preustrojenje rada komunističke partije, a posebno saveza komunističke omladine Jugoslavije, s osobitim uputama, kako se treba uvlačiti u narod, društva, organizacije i pokrete radi shvaćanja mogućnosti za rad pod narodnim imenom i iskorištenjem zgodnog časa za preuzimanjem vodstva u njima.

Predavač nadalje iznosi, da je prema samom priznanju današnje partizanske promičbe, kao na pr. „Proleteru“

organu komunističke partije i „Borbi“, organu komunističke partije Jugoslavije organizatori i pokretači partizanske borbe u Hrvatskoj isti su oni ljudi i ista ona partija, koji nikad i ničim hrvatskom narodu nisu koristili, niti su hrvatski narod i njegovu borbu priznavali! Dok smo trpjeli najgore velikosrbsko nasilje, dotle su komunisti sebe vezali uz jugoslavenstvo. Prema tome, po takvom partizanskom vodstvu hrvatskom narodu je jasno da nema ništa dobroga očekivati za svoju budućnost i obstanak.

Ako uočimo drugu činjenicu, kad partizansko vodstvo i u svojoj službenoj izjavi tvrdi: „Partizanski pokret je pokret jednako hrvatski, kao srbski i slovenački“, onda je pogotovo jasno



Hrvatima, da nakon dvadesettri godišnjeg tlačenja po Srbima ne može ono, što je srbsko i Srbima koristno, biti jednako tako hrvatsko i Hrvatima koristno. Zato ciela ta partizanska promičba šuti o hrvatskoj narodnoj borbi u „kraljevini“ Srba, Hrvata i Slovenaca i poslije u Jugoslaviji. Šuti o otpuštanju iz državnih ustanova Hrvata - radnika i činovnika, o različitoj poreznoj stopi u Hrvatskoj i Srbiji, o primljenim kundacima na slobodnim „demokratskim“ izborima po čestitim i poštenim seljačkim ledjima, i mnogo toga, jer smatra našeg malog

čovjeka radnika i seljaka glupim i zalupanim.

Iznoseći mnoštvo primjera iz partizanske promičbe o drzkom vriedjanju hrvatskog naroda predavač je prikazao svu njihovu biedu i podlost. Tako navodimo samo jedan primjer, kako su partizani 25. travnja 1943., kada se više nije vršio odkup žita, donijeli kao najnoviju viest u svome „Radio-izvjestniku“, kako je navodno silom uzimano od seljaka žito, premda o tome nije uobće bilo govora. Kad je jedan takav „Radio-izvjestnik“ dopao u ruke Požežanima, izazavo je medju njima veselost i ironični smiešak.

Po tome se vidi, kako partizani misle, da je hrvatski seljak glup i da će tak-

voj promičbi nasjesti i biti prevaren, kao ono ruski seljak 1917., kada su ruskom seljaku, dok nije bila revolucija gotova, boljševici obećali zemlju, a poslije su ih strojnicama tamani-

li. Nadalje, upozoruje predavač, da su partizani u selima, gdje je pravoslavni-srbski živalj, poštedjeli školske i občinske zgrade. Da-

kle, i tu se vidi uzor borbe za „jednaku politiku hrvatskog i srbskog naroda“.

Ovo zanimljivo, dokazima podkriepljeno, predavanje zapovjednika u zapovjedništvu Ustaške mladeži ustaše Ante Štitića primljeno je s velikim razumievanjem i odobravanjem. Poslije predavanja prisutni su odpjevali državnu himnu pa je s poklicima Poglavniku i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj završen ovaj vrlo uspješni radni sastanak Ustaškog tabora Zagreb VII.

POSTARINA PLACENA U GOTOVU

DRUGO IZDANJE

POJEDINI BROJ STOJI 1.- KUNA

# NOVA HRVATSKA

Svaki komadić znanje obraditi  
i svaki podalj Hrvatske obraniti

# NOVA HRVATSKA

Gojimon III. Zagreb, nedjelja 17. listopada 1943. Broj 244.

## Hrvatski narod preboljet će patnje i stradanja

Zagreb, 16. listopada. U isto vrijeme, dok izdajnički lairdijski Viktor Emanuele i Badoglio, u bezvještnoj pokornosti svojim današnjim gospodarima, izvršuju posljednji čin svoje traži-komedije, najvještajem rata Njemačkoj, hrvatske i savezničke oružane snage uzpostavljaju red i poredak u oslobođenim krajevima Dalmacije i ostalih jadranskih zemalja.

## OSLOBODJENI SUSAK POZDRAVLJA POGLAVNIKA

Zagreb, 16. listopada. Poglavnik je primio iz Sušaka slijedeću brzojavitu:

»Iz oslobođenog hrvatskog Sušaka i okolice, gdje se ponosito viju hrvatske zastave, i gdje naša prva domobranska i ustaška posada, neustrašivo čuva probitke domovine, šaljemo Vam ovim putem prve naše pozdrave. Obećajemo i nadalje ostati spremni za Vas i Dom!

Podpukovnik Hinko Reš, Zapovjednik grada Sušaka«

# VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

*S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.*

Uredio **Josip Sukner**, Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

## JUAN DIEGO KOD BISKUPA

Presveta Djevica se otvoreno i vrlo jasno predstavila Juanu Diegu. Kazala mu je zašto je došla, što želi i što hoće. Zamolila je Indijanca da uloži svu svoju brižljivost u povjerenju mu zadaću i obećala mu je nagradu za njegovu uslugu. Juan Diego se odmah odlučno prihvati svoje zadaće.



*Naša draga Gospa od Guadalupe*

Presveta Gospođa je iščezla. On se našao na hladnom putu. Za svetu je misu bilo već prekasno. Otkad je postao kršćanin prvi puta je izostao od svete mise. S brige na kojem se nalazio pogledao je na grad Meksiko u koji mora prvi puta ući i tražiti biskupov

dvor. On je daleko 3 milje ili 5 km. Što se više približava biskupovu dvoru, sve se više osjećao izvan svojega kruga u kojem je živio. Noge su mu skoro klonule kad je ušao u biskupov dvor. Ali, bio je živo svjestan svoje zadaće, koju mu je povjerila Presveta Djevica i tu više nema uzmaca. Kad je otvorio vrata dvora namjerio se na biskupove španjolske poslužitelje. Mjerili su svojim pogledima od pete do glave toga indijskog odrpanca. Smatrali su potpuno neumjesnim što on dolazi k njihovu Monsinjoru. Jednostavno mu rekoše neka čeka. Međusobno su se iza njega očevitno ismjeivali.

Tako je Juan Diego stojeći čekao od 8 sati ujutro do 4 sata popodne. Konačno su poslužitelji odlučili javiti monsinjoru da ga neki Indijanac želi posjetiti da mu priopći nekakvu važnu stvar.

Biskup je došao i dobrostivo saslušao Juana. Bio je vrlo iznenađen Indijančevim pripovijedanjem o čudesnom događaju. Potanko ga je ispitivao o svemu. Ali biskup mora biti oprezan. Iskrenost ne isključuje zablude. Možda je ovaj pobožni vjernik podlegao svojoj bolesnoj mašti. A nije li ovdje možda i igra sotone kako se katkada događa u zemljama što ostavljaju svoje poganstvo?

Monsinjur Zumarraga je konačno kazao Juanu Diegu, da uzima na znanje njegovu poruku, ali da je potrebno nekoliko dana da se takva stvar dobro prosudi.

Pouzdanik Presvete Djevice izašao je iz dvora prilično razočaran i dosta utučen. Ne možda toliko zbog toga što je na tašte mnoge sate stajao i bio izvrnut izrugiva-

nju, koliko zbog toga što se njegova misija izjalovila. Došao je do uvjerenja da je pitanje hrama Majke Božje na Tepeyacu lijepa i dobra stvar, ali da on nije nipošto prikladan da dobro prikaže biskupu tu stvar. Biskup je nije prihvatio, nego je uzeo rok za razmišljanje. Juan Diego bio je uvjeren da će Presveta Djevica izgubiti tu svoju stvar zbog njegove nespособnosti, jer, on neznalica, seljak bez utjecaja, nije podesan da iznese tu stvar pred one koji ocjenjuju razloge za i protiv i koji o tom odlučuju. Zato je smatrao da je Presveta Djevica pogriješila u izboru njegove osobe da on provede njezinu želju.

Odlučio je da joj to odmah i kaže. Nije sumnjao o tome da će ona biti na brežuljku Tepeyac kada on onamo dođe da ona čuje izvještaj o njegovu posjetu. Njoj se sigurno žuri s tom stvari, jer ga je molila da brižljivo izvede svoju zadaću.

Uistinu on ju je našao na vrhu brežuljka na mjestu gdje ju je ujutro vidio. Pred njom se ničice poklonio.

Juan Diego: „Moje drago dijete, moja Kraljice i vrlo velika Gospođo, ja sam sve učinio što ste mi vi naložili. K biskupu nisam mogao odmah ući da s njim govorim. Nakon dugog čekanja ipak sam ga vidio i prenio sam mu vašu poruku. Dobrohotno me je i pažljivo saslušao. Ali po onom što sam zamijetio na njemu i po onome što me je pitao, ja sam zaključio da on ne vjeruje mojim riječima. Rekao mi je da se k njemu navratim drugi put. Hoće dobiti više vremena da razmišlja o toj stvari.

Očito mi je bilo, da on pretpostavlja da je hram što ga vi tražite moja izmišljotina i hir moje mašte, a ne izražaj vaše volje.



*Naša Gospa od Guadalupe*

Stoga vas ja molim da pošaljete za tu stvar neku odličnu osobu dostojnu poštovanja kojoj će biskup povjerovati. Gospođo, vi vidite da sam ja siromašan seljak, niskoga, prostoga položaja i zato meni ne odgovara ta zadaća u kojoj vi mene šaljete. Moja Kraljice, oprostite mi moju drskost, ako sam u čemu povrijedio vaše dos-

tojanstvo zbog čega bih zaslužio vaše negodovanje, ili jer sam vam dao nepovoljan odgovor."

Presveta Marija: „Čuj, moj predragi sinko, i znaj da ja imam dosta služitelja kojima bih ja mogla zapovijedati. Ja imam mnogo onih koje bih ja mogla poslati, kad bih ja to htjela, i koji bi sve učinili što bih im ja naložila. Ali pogodnije je da se ti baviš tom stvari i da ti sve to izvedeš. Moja volja mora se ispuniti baš po tvome posredovanju. Zato

te ja molim, moj sinko, i nalažem ti da se sutra povратиš biskupu. Kaži mu, neka sagradi hram što ga ja tražim od njega, i da je ona koja te šalje Djevice Marija, Majka pravoga Boga."

Juan Diego: „Ne ljutite se, moja Kraljice i Vadarice, zbog onoga što sam rekao, jer ću ja ići drage

volje i radosno izvršiti vaš nalog i odnijeti biskupu vašu poruku. Ja ne tražim da budem oslobođen od toga posla. Ne smatram svoj hod kao kakav težak posao. Ali, mene neće primiti. Možda me biskup neće ni saslušati ili, ako me biskup bude saslušao, on mi neće vjerovati. Bilo kako bilo, ja ću učiniti ono što mi vi nalažete. Gospođo, ja ću sutra poslije podne o zalazu sunca doći ovamo, na ovo mjesto da donesem odgovor što mi ga biskup bude dao. Ostanite u miru, moje uzvišeno Dijete, i neka vas Bog čuva!"

Kad je taj razgovor bio završen Juan Diego se povratio kući. Toga je dana on dva puta vidio Presvetu Djevicu i s njom razgovarao. Ali je on i duge sate čekao da bude primljen od biskupa. Razgovor s njime davao mu je malo nade. Umoran je legao te večeri.

## BREVIJAR JEDNOG REDOVNIKA

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

### „PATER SVETISLAV STJEPAN KRNJAK“

*Recenzija knjige: 'Pater Svetislav Stjepan Krnjak'*

*Autor: prof. Nikolina Marinić, izd. 'Knjižnica roda Krnjak', Zagreb – 2008.*

Uvodno: Dobro je podsjetiti se da je jedna od najstarijih plemićkih hrvatskih loza, knezovi Bribirski, posebno ogranak Zrinskih, odživjela sudbinu 'Relique reliquiarum alium Regni Croatiae' i - od Bribira, slijedeći pomicanje središta Hrvatskog Državnog Sabora, dospjela u Čakovec, i tu rodilo neusporedivog hrvatskog Bana i juna-

ka junaka, Nikolu Zrinskog koji je s drevnom lozom Frankopana rađe položio glavu pod habsburšku sjekiru nego li izdao drevno hrvatsko deržanstvo.

Nije slučajno Međimurje bilo paradigma sudbine Hrvatske kroz stoljeća i saželo u svoju sudbinu i 'ostatke ostataka drevne Kraljevine Hrvatske' - postalo područjem koje su nam naprasno Mađžari htjeli oteti i prisvojiti.

U plemenitoj i dostojanstvenoj hrvatskoj Županiji Međimurje, rođen je i pater Svetislav Stjepan Krnjak, čije prezime ukazuje na duboko korjenje koje njegova obitelj naslijedi iz davnih vremena, kad je formirano jezgro naše ponosne nacije u svim svojim razvojnim fazama.

Prezime Ker-niak ukazuje na to da je nastalo od kardaša (najstarije, i ne samo u našim krjevima, loze čuvara utvrđenih zbjegova rasutih po našim prostorima), nadglednika i čuvara utvrda Kar, odnosno Ker (od kojeg pojma potječu i imenice varda i grad, a koji je sačuvan i dan danas i u neokeltskim jezicima na zapadu Europe. Ti kardaši, nadglednici utvrđenih zbjegova ustvari su prvo, prvotno i najstarije plemstvo širom prostora u Europi na koje je utjecala stara iranska kultura, od davnih i tu, prema Herodotu, doseljenih Madijaca..

Povijesno: u samom Evandjelju na dva mjesta imamo zapisano da je kršćanstvo dospjelo u Dalmaciju pa i u cijeli Ilirik još za vrijeme

živih apostola. Nedavno otkrivena ostavština hrvatskog erudita Jurja Posavskog (rođenog oko 1355 - + 1360), kojeg su Francuzi u srednjem vijeku nazivali Georges d'Esclavonie, rođenog u mjestu Rayn (danas Brežice), a umro u francuskom gradu Tours, gdje je djelovao do smrti 'pokrstitelj galskog sela' Sveti Martin, rođen također u našim sjevernim prostorima, u Savariji (Soporon) - nešto sjevernije od Međimurja, a što dokazuje da je i taj dio Hrvatske još u vrijeme svetog Jerolima bio pokršten.

U ostavštini, naime, Jurja Posavskog, koji je proveo nekoliko godina kao predavač na pariškom sveučilištu Sorbonne, nađena je, njegovom rukom ispisana glagoljička azbuka, neki zapisi na glagoljici i osobito citiranje onoga što je zapisao sam sveti Jerolim, a to je tvrdnja, da je sveti Jerolim preveo Psaltir na svoj materinski jezik. Juraj Slavonac zapisa: "Ovdje se radi o prijevodu psaltira na slavonski jezik" (jezik Panoniae Saviae, u Jerolimovo vrijeme, tj jezik Posavlja). To dokazuje da je neminovno postojao i poseban alfabet na kojem je sv. Jerolim pisao 'slavonskim jezikom', kojeg Crkva već dvije tisuće godina s pravom naziva - lingua illyrica.

Naša kultura od Antike na ovamo bila je povrtnjak koji su čuvali, obrađivali i nadgrađivali naši svećenici i redovnici, veoma školovani i utjecajni teolozi koji su bili - ponosni i na svoju vjeru i na svoj narod.

Načelno: Po onoj Kristovoj da treba 'dati caru carevo a Bogu Božije', kao i ona da se 'ne može služiti dvama gospodarima odjednom', treba shvatiti da se može i Bogu i svom Rodu služiti pa i kad se mora plaćati danak stranom dominatoru ili domaćem

diktatoru, ali da očuvamo Bogu dušu svoju, služeći svome narodu pa i pod cijenu patnje i stradanja.

Naši stari 'popovi glagoljaši' bili su, zna se, odani i Bogu i svom Narodu pa i kad su zbog toga morali patiti po progonima i tamnicama (kao fra Filip Grabovac) ili masovno ginuti pred napasnim nasrtajem borbenog ateizma u naše vrijeme, poput patru Svetislavu toliko dragog patra Stanka Banića.

No, postoji i izbor u redovničkom načinu službe Božije i općem dobru svog naroda i naroda Božijeg uopće: bilo kao templari koji su zgrćali i gomilali velika bogatstva u svoje vojničke utvrde, ili kao franjevci koji su: potekli iz puka, prošli velika učilišta, a onda išli dati ono najbolje od sebe i u zabitna sela - besplatno. Živeći za puk i od milostinje puka. Sobom su opstali jer su puk svoj sačuvali od zla i opačina - u svojoj vjeri na svojoj zemlji.

Templara više nema - nestalo ih je s njihovim blagom. Franjevci su i dalje djelatni i oni su i dalje nositelji službe Božije na materinskom jeziku u zavjetu siromaštva i neženstva. Pastiri koji su doslovno shvatili nauk Kristov i to po egzegezi svetog Pavla - prvog apostola kojeg je pozvao - Uskrsli Krist.

### BREVIJAR patra Svetislava:

Autor zbirke izabranih članaka o patru Svetislavu, o njegovom franjevačkom apostolatu, o njegovom djelovanju na 'narodnoj njivi' i druženju i suradnji i sa svećenicima i s laicima gdje god je trebalo nešto podnijeti ili pridonijeti, pozornost je, kao sakupljač dragocijenih zapisa, povelu računa bjelovarska profesorica Niklina Maričić.

Dobro dokumentiran i bogato illus-

triran zbornik "Pater Svetislav Stjepan Krnjak" iznosi između dvije plave korice 'tesaura nova et vaetera' iz života i djela patra Svetislava i njegovih probranih suradnika.

Ponosan na smisao svog prezimena KERNYAK, pater Svetislav je istraživao genezu svoje obitelji i svog roda, da bi, idući sve dalje unatrag, usputnim i predanim radom redovnika, prikupio i vrlo vrijedne podatke od općeg narodnog i kršćanskog značaja.

Od tako pažljivo i profesionalno prikupljenih podataka sastavljen je ovaj zbornik i djeluje kao - prvi BREVIJAR o podrijetlu, životu, redovništvu u kulturnom djelovanju u prijelomnom dobu povijesti hrvatskoga naroda koji je, poput traganja za svojim obiteljskim korjenima, pater Svetislav uzeo ozbiljno i na planu buđenja savjesti krštenika, kao i svijesti o sebi i svog mjesta među drugima cijele naše hrvatske nacije.

Tako se je pater Svetislav - svojim djelom - dopisao u red elitnih Bogom nadahnutih svećenika Jerolimovski svestranog - kako glagoljaša tako i fratara, najpouzdanijih čuvara naše vjerske i narodne baštine.



# OD DVOGLAVOG ORLA DO CRVENOG BARJAKA

*P. N. Krasnov*

## BOLJŠEVIZAM

Osma (i posljednja) knjiga romana

### IV.

Poležajev je zapremao tri sobe u raskošnoj zgradi. Znao ih je namjestiti s naviklom udobnošću. Vrativši se kući, napipa vrata svoje spavaće sobe pri svjetlu mjesečine i zvijezda, te uđe. Imao je ordonanaca crvenog armejca, ali ga nije budio. Morao se svući u tami, jer je električku rasvjetu mogao zimi upotrebljavati samo po dva sata na dan. Svukavši se, legne na meku postelju i odmah ga uhvatiti grozničava drhtavica.

„Ovaj mi posao ne valja ...“ - „Ne valja mi posao ... Ne ću moći dugo izdržati, ako ne budem po noći spavao. Sva moja igra je u živcima, a ako živci ne izdrže? A kako će izdržati, kad moram raditi u ludnici. Koržikov već sumnja na mene. Mogao bih vrlo lako da se odam! A međutim, današnji mi je dan donio tako mnogo. Svi su oni Rusi. Rusi, a ne internacionalisti; Rusi, a ne komunisti. Možda Hajduk, Šlosberg i Jenny. Druga dvojica ne ulaze u račun - oni su luđaci. No i Rahmatov, Golub, Osetrov, glazbari Budenoga i časnici, svi oni vole Rusiju i čeznu za prošlošću. Samo

ne smiju ništa da kažu, jer nad njima visi okrutan, krvav teror. Četa lupeža, sličnih Koržikovu, drži ih u vječnom uzbuđenju onakvim strahotama, kakvu smo doživjeli danas. Dakako, oni su nadljudi, oni su demoni, pa mogu da caruju nad gomilom. Mi treba da se izdignemo iznad njih, a meni je to danas i pošlo za rukom“.



Jeza odvratnosti projuri mu kroz tijelo. Pred očima mu iskrsne truplo, a nad njim divljački prizor Koržikovljeva. „Čovjek se ovakav mora roditi i odgojiti se ovako, da može doći dotle“.

„U vojarnama čuju se uvijek mrske kletve. Hule na Boga, a Mater Božju pogrđuju najružnijim riječima. I pjesme pišu

takove, pa takovu stvaraju i književnost. Zaplašeni, u vječnom drhtanju za svoj život, dnevno na desetke strijeljanih u čezvičajkama, ponizno se prislanjaju uz crvene armejce. I časnici se boje ... Boje se, a ipak rade, zapovijedaju, obučavaju, dresiraju gladne, otrcane ljude. Vode ih u boj i umiru pod crvenim barjacima! I nikako ne možeš da im se približiš, ništa da im utuviš, ništa da doznaš. Poslije današnjega događaja ne će se usuditi više ni pjevati. Drže ih Koržikovi, Hajduci i na desetke drugih lupeža, u vječnom strahu. Sva Rusija drhće i u divljem užasu otimlje, krade, naslađuje se i lukavo se smješka, prestravljena sama svojom odvratnošću“.

Poležajev legne smireniji i okrene se licem prema prozoru. Kroz okna ulazilo je svjetlo. Kratka srpanjska noć primicala se kraju. Svitalo je. Hladnoća je strujala od prozora u vlažnu sobu. Poležajev je ležao bez sna, a uspomene na događaje posljednjih triju mjeseci jurile su mu raspaljenim mozgom.

Dugo i teško putovanje - najprije kao ložac na brodu, a on-

da kao lučki radnik u odeskoj luci. Naporni put željeznicom u Petrograd. Slučajan susret sa šoferom Petrovim, oprezan razgovor s njim i zapis u „Petrokomunu“. Poležajev je dobio komunističku putovnicu i naučio komunistički katekizam. Odlazak na poljsku frontu. Ondje je Poležajev opazio, da je poljski rat mnogima služio kao izlaz iz teškog, mučnog položaja, da bude nasilno mobiliziran za vojevanje sa svojim za III. Internacionalu. Poljski rat bio je nacionalni rat. Časnici, generali i mnogi vojnici već su shvatili da postojanje Poljske ugrožava rusku samostalnost i većina je išla prema granicama Njemačke, računajući s time, da će Rusija, dodirnuvši se Njemačke, ozdraviti i ojačati. Poležajev je za svoga boravka na zapadnoj fronti izvršio vrlo korisna opažanja. Razdijelio je crvenu vojsku na kategorije. Poglavari - Trocki i Lenjin - nesumnjivo su iskreno radili za III. Internacionalu. Oni su trebali razorenje Rusije, Poljske, Njemačke, - čitavog europskog svijeta, čitave kulture, da na njihovu mjestu izgrade novi svijet, novu kulturu. I nisu se ni pred čim zaustavljali. Njima su trebali ljudi, kakovi su bili Dzeržinski, Peters, Koržikov, drug Dora; trebali su im ljudi, koji se nisu sustezali da prolijevaju krv i koji su spali do životinja - takve su voljeli. No već druga kategorija bila je tek odvrtna ljudska podlost.

Klembovski, Zajončkovski, Bonč-Brujević, Dalmatov, Pestrecov, Samojlov - služili su iz koristoljublja i samo za to, da spase svoju kožu. Oni su rasuđivali jednostavno. Uvijek, kod svake vlade, imade viših i nižih. Imade generala, senatora, bankara, koji imaju svoje kuće, provode sit život, razblažuju se ljubavlju - a ima i plebs, koji stoji ispružene ruke na opustjelim ulicama, sklanjajući se po noćistima, umirući od glada i tifusa za nerodnih godina u kazanjskoj, saratovskoj, samarskoj i drugim gubernijama, koje strijeljaju žandari na lenskim rudnicima - to je neizbježno kod svake vlade, - no sâm treba da postaneš generalom, senatorom, da se dokopaš mirna i obilna života ... To, što sada u prenoćistima noće njihovi drugovi, ljudi njihovoga kruga, koji strijeljaju obrazovanu mladež, a ne pobunjene kašnjenike - to su već specijalnosti. Za svoje „ja“ specijalnost je već i sâm naziv „Rusija“, a pod crvenim barjakom može se isto tako čovjek dobro snaći, kao i pod dvoglavim orlom. I oni su čuvali svoje „ja“. Oni su umjeli zatvoriti oči pred patnjama bližnjih. Kad im se govorilo, da je život postao nemoguć, oni su odgovarali: „Ni izdaleka! Za novac se može sve dobiti“. I oni su imali: i mlijeka, i maslaca, i bijela hljeba, i peradi i živjeli su gotovo isto onako kao i prije.

Kad im se pripovijedalo o stri-

jeljanju, odgovarali su, da svaki prevrat neizbježno traži žrtve. Kad ne bi bilo odupiranja sovjetskoj vlasti, ne bi bilo ni strijeljanja ... Strijeljanje i črezvičajke spasavaju Rusiju od kaosa. Oni su potpuno uspavali svoju savjest, sastavili svoj krug istomišljenika i kao zločinci povezali se međusobom garancijom zajedničkih zlodjela. Kad bi se na časove probudila u njih savjest, govorili su: - „Mi to činimo za budućnost Rusije, da za nju spasimo kulturu“. Bilo ih je mnogo. Poležajev je s užasom doznavao sve novija imena i prezimena, koja su služila Lenjinu ne samo od straha, nego i po savjesti.

Boraveći na veselicama, baveći se poslovno u sovjetskim uredima, susretao je Poležajev mnogo poznatih ljudi, svjetskih, ljudi obrazovanih i kulturnih. I nije ga nagonilo na užas, što su služili trećoj internacionali: - Poležajev je shvaćao, da oni nisu mogli da ne služe; sila kola lomi, nego to, što su oni u tom nalazili već neko dobro, mirili se s divljim, neprirodnim životom i vidjeli neki „plus“, kojega Poležajev nije mogao nikako da vidi. Naročitim užasom ispunjala ga mladež sovjetske republike.

Jedna gospođica, mila, obrazovana, svršivši više škole, govorila je Poležajevu uvjerljivo, da sovjetska vlast ipak vodi k nečemu novomu. A u tom „novom“ ona je vidjela dobro.

## ŠTO JE MOLITVA KLANJANJA?



fra Petar Filić, OFM, Zagreb

To je ona molitva kojom priznajemo da je Bog Bog, da je Bog sve, da nadilazi sve, da je apsolutno neovisan, da svi i sve ovisi o njemu.

To priznanje (koje je u isto vrijeme spontano i svjesno) izaziva u čovjeku divljenje, pomutnju, drhtanje, čar, radost, zahvalnost, pollet darivanja...

Klanjanje je unutarnji stav, ali (budući da teži zahvatiti cijelog čovjeka) ima potrebu da se očituje i vani preko ges-ta klanjanja.

### MOLITVA KLANJANJA U ŽIVOTU

Unositi u život molitvu klanjanja znači:

- učiniti od života čin štovanja;
- postati "živo klanjanje";
- zbaciti sve idole;
- prihvatiti Božji plan o nama;
- tren za trenom vršiti njegovu volju.

### PRIMJER MOLITVE KLANJANJA

„Gospodine,  
Ti si jedini Bog.  
Ti si jedini sve.  
Ti si jedini beskrajno dobar, mudar, moćan, lijep, ljubazan i ljubitelj. Samo tebi ništa ne nedostaje.  
Ti si izvor svega i svih.  
Ti si put kojim hoda svako biće.  
Ti si cilj kojem teži sve živo.  
Bez tebe ništa ne postoji.  
Bez tebe ništa nema smisla.  
Bez tebe ništa nema svrhe.  
Ti nosiš svijet na dlanu svoje ruke,

ja se mogu spasiti od ponora koji stoji ispod moga bitka.  
Gospodine, prihvaćam svoju ovisnost o tebi.  
Nastojat ću se osloboditi od svih idola  
što sam ih podigao na oltar svoga srca.  
I bit ću tvoj rob:  
rob Boga ljubitelja i osloboditelja!  
Ljubiti ću sve u tebi.  
Ništa i nikoga neću ljubiti neovisno o tebi.  
Bog moj, sve moje. Amen."



Kapelica Klanjanja u Međugorju

Kao da je kap rose.  
Tisuću godina, za tebe je kao jedan dan.  
Zbog svega ovog ja ti se klanjam, Gospodine.  
Kao što zraka ovisi o suncu, tako ja ovisim o tebi.  
Kao što rijeka ovisi o izvoru, tako ja ovisim o tebi,  
Kao što sjena ovisi o tijelu, Tako ja ovisim o tebi.  
Samo prihvaćajući tvoje vrhovništvo

Kapelica klanjanja sagrađena je 1991. godine, da bi se hodočasnici otvorio prostor za tiho klanjanje Isusu u Presvetom Oltarskom sakramentu. Zbog nedostatka molitvenog prostora u Svetištu, u njoj se slave sv. mise za jezične skupine tokom prijepodneva, ali je otvorena za osobnu molitvu tokom poslijepodneva.

# PARTIZANSKO-PARTIZANSKI SLIKOVNI RJEČNIK

**Gen Kameni**, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Vi u Gradskoj kavani g. Antica. Nešto važno?

B: Antica Ustrajnić! Osobno! Ponekad moramo biti posve točni i precizni.

A: Čitate enciklopedije i leksikone g. Ustrajnić? Pun Vam ih je stol. Što će Vam sve to?

B: Čekam g. Tomislava Ladana. Dolaze burna vremena u kojima se teško snaći bez, kako rekoh, točnosti i preciznosti.

A: Učite stoga enciklopedije napamet?

B: Ne, ni govora! Nego, radimo partizansko-partizanski slikovni rječnik.

A: Što to? Ako sam Vas dobro razumio u pitanju je izrada partizansko-partizanskog rječnika, pa ste u pomoć pozvali prvorazrednog leksikografa. Nije li u pitanju zabuna? Možda se radi o partizansko-četničkom rječniku. I obratno. Partizani i četnici uvijek su dobro surađivali, a dugo su bili i zajedno, jedno. Sad su ostarjeli, pa su zaboravili lozinke, te im to treba posložiti u obliku rječnika?

B: Budite ozbiljni Kameni! Čuli ste sigurno. Josip Manolić opet se pokrenuo. Preko Milana Bandića izdao je naputak, zapravo uputstvo. Nema više ustaškog nazivlja. Izbacuje se štoviše i latinično **U**. Može ostati samo ćirilsko **Y**.



Značke Univerzijade

A: Kao u vrijeme zagrebačke Univerzijade 1987. godine?

B: Upravo tako. Sve je dogovoreno dne 6. srpnja prošle godine kada je svečanom sjednicom zagrebačke Gradske skupštine u Staroj gradskoj vijećnici obilježena njena 20. godišnjica (Ne obljeticca!) Tada je zagrebački gradonačelnik Milan Bandić znakovito izjavio: „Moramo sačuvati sjećanje na događaj koji je nadrastao razinu športske priredbe, to je naša športska i politička obveza“. Vidiš Kameni, izgleda, opet se vraća **Y**!

A: Nažalost.

B: Uбудуće će se morati govoriti: partizanski kruh (pardon ljev), partizanski stol (pardon trpeza), partizanski most (pardon ćuprija), partizanska olovka (pardon pljavajz), partizanska kapa (pardon troroga titovka), ... Morat će se promijeniti čak i nazivi za one muške i ženske stvari. Drastičnije. Umjesto ... imat ćemo liticu, a umjesto ... provaliju, jamu.

A: Čekajte g. Ustrajnić. Pa, ustaše su partizane također zvali partizanima. Ne će se onda više smjeti

spominjati niti riječ partizan?

B: Pametan si ti Kameni. Uvijek ja to kažem. U pravu si. Morat će se onda pisati „ustaška lepinja“, a partizani će to, za sebe, čitati „partizanski ljev“, a mi ćemo Hrvati znati da je to obični kruh.

A: Malo teže će biti s liticom i ponorom.

B: Vrlo teško. Za Manolića, Mesiće, Bandiće i slično društvo uvijek je vrhunac bio bacanje državotvornih Hrvata s litica u ponore. U jame. U fojbe. U razne Jazovke.

A: Teško će tu i g. Ladan pomoći.

B: Da. Ali, i njima teku dani. Uskoro će i oni na Božji račun!

A: Odoh g. Ustrajnić! Mnogo uspjeha s rječnikom. Bilo je ugodno s Vama. Uvijek imate nešto novo.

B: Ništa, ništa! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od ćubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

# MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

## Pita od jabuka ili višanja



Pripremila:  
Marija Dragun rođ. Takšić

### Sastojine za biskvit:

45 dg glatkog brašna,  
20 dg margarina,  
10 dg šećera,  
1 jaje, 1 prašak za pecivo i  
1 dl mlijeka.

### Sastojine za nadjev:

1 kg jabuka (ili višanja) i  
20 dg šećera.



Snimio: Matej Kristan Mirković

### Izrada tijesta:

Margarin (20 dg) utrti u 45 dg glatkog brašna. Dodati 10 dg šećera, 1 jaje, 1 prašak za pecivo i 1 dl mlijeka. Zamijesiti tijesto, te podijeliti na dvije jednake polovice (\*).

Jedan dio tijesta razvaljati i staviti ga u namašćenu i pobrašnjenu tepsiju.

Nadjev staviti na tijesto u tepsiji.

Drugu polovicu tijesta razvaljati i staviti na [nadjev](#).

Sve zajedno peći 35 minuta na 200°C. Kad je pečeno, posuti sitnim šećerom. Ostaviti da se ohladi.

### Izrada nadjeva:

Oguliti jabuke (ili okalati višnje), naribati ih, te ih pomiješati sa 20 dg šećera.



(\*) Može se tijesto podijeliti i na dva dijela, i to 2/3 i 1/3. Od manjeg dijela (1/3) tijesta napraviti kuglicu i staviti u frižider da se ohladi. Veći dio (2/3) tijesta razvaljati i staviti u namašćenu i pobrašnjenu tepsiju. Na njega nadjev. Kuglicu tijesta naribati ribežom po nadjevu. Peći kao i gornje, ali ne posipati šećerom.

## MESIĆEVO USTAŠOVANJE (1)

Poštovani,

Dana 6. listopada 2008. godine na HRT-u prikazana je emisija Latinica. U toj emisiji izrečen je velik broj neistina od strane ljudi kojima je oduvijek bila draža propala Jugoslavija no što je ova Hrvatska, od ljudi koji se bore protiv svega hrvatskoga. Ono što nas posebno sve ovo vrijeme smeta obrazložiti ćemo u nekoliko točaka:

Gospodin Latin je izjavio u emisiji da nitko od Marka Perkovića, pa ni on sam, nije se želio odazvati u emisiju. Vama je dano objašnjenje na njegovoj službenoj stranici zašto se nitko neće pojaviti, no kao što je i bilo predviđeno vi isto niste pročitali i rekli pravovaljani razlog iz kojeg se nitko nije pojavio u emisiji.

Ne možemo se nikako pomiriti s činjenicom koju je rekla vaša novinarka u prvoj reportaži, citiramo: "Ljudi u crnoj odjeći, hladno oružje na pozornici, stihovi od kojih se ledi krv u žilama.". Gospodo, odjeća i odijelo ne čine čovjeka, to bi vi kao obrazovani ljudi trebali znati. Isto tako u crnoj odjeći ljudi prolaze ulicama svakog dana, mnogi ljudi su pripadnici supkultura kao metalci, koji se isto tako redovito pojavljuju u crnoj odjeći. Je li to grijeh? Drugo, hladno oružje ste naveli kada ste u istoj snimci prikazali mač, možda niste upoznati s tim, no za vrijeme kada su ratovali kraljevi, zabijen mač u zemlju označavao je mir. Marko isto tako u jednom dijelu svoj mač podiže, a nakon toga "zabija ga u zemlju" za označavanje mira. Pitamo se također od kojih to stihova se vama ledi krv u žilama? Jer da bi ste priču učinili sočnijiu niste pokazali uopće koncert s Trga bana Jelačića koji je održan na Dan branitelja Zagreba, već ste napravili isječke s mnogih koncerata, pa čak i nekih koje je Marko održao prije novog albuma. Naravno, niste naglasili da pjesmu od koje se vama ledi krv u žilama "Anica, kninska kraljica" već dugo nije izvedena na pozornici niti na koncertu spomenutog pjevača.

Vaši gosti su se cijelo vrijeme pozivali na to što bi se desilo u drugim zemljama kada bi netko veličao naciste, fašiste i slično. Zar vaši gosti nisu upoznati da su u Italiji i Njemačkoj mnogi muzeji otvoreni kako bi ljudi kupovali suvenire upravo tematike iz WW2, zar su vaši gosti zaboravili velike mimohode u znak sjećanja na Rudolfa Hessa i druge nacističke i fašističke vođe koji su poznatiji javnosti. Također ste rekli da je zbog vašeg prigovaranja mladež skinula kape. Zar vi mislite da mi svoja stajališta mijenjamo kako se oblačimo? Vjerujte nam gospodo, ljude poput nas susrećete svaki dan na ulici, a niste ni svjesni toga, da ono slovo "U" na kapi, mi i sa znakovima i bez nosimo u srcu i nitko, pa čak ni predsjednik Mesić to ne može promijeniti, a naše je temeljno pravo imati vlastito mišlje-

nje i osjećaje te slobodu izražavanja mišljenja.

Cijelu emisiju ili dobar dio nje govorili ste o tome da je i sam Tuđman podržao u jednom dijelu NDH, zaboravili ste spomenuti da je i gospodin Mesić to rekao u svom čuvenom govoru; "Dva puta smo pobijedili". Možda i je ta rečenica izvučena iz konteksta, no to su i vaši novinari i gosti cijelo vrijeme upotrebljavali. Također ste zaboravili spomenuti da su i Tuđman i Mesić bili u partizanima, te su bili dio antifašizma. Dok je u vašem prvom video prikazu i Mesić stavljen kako govori o prerezanim grkljanima protivnika ustaša, zaboravili ste spomenuti da je isti predsjednik pjevao pjesme kao što su čuvena "Jure i Boban" ili vjerujete u priču da je samo otvarao usta?

Gospodin Kajin se pak osvrnuo na mlade koji počinju "ustašovati". Što vi gospodine Kajin mislite zašto mladi sve više rade neki bunt koji vama smeta? Zato što shvaćaju prave vrijednosti i cijene iste one koje su se štovale za vrijeme NDH. Misli li da je slučajnost da baš Marko Perković Thompson privuče toliko gledatelja na svojim koncertima? To ne možete nikako demantirati i osporiti. Samo u Čavoglavama je bilo 120.000, na trgu bana Jelačića 80.000, na Maksimiru 50.000 i to dva dana za redom, svi koncerti su rasprodani, a sve dvorane i stadioni pune. Možda su ga zabranili zbog protestiranja Židova u nekim europskim zemljama, no da nije bilo zabrane i tamo bi se pjevale pjesme pune ljubavi, koje uzdižu Boga, domovinu i obitelj.

Za dom spremni!  
Bog i Hrvati!

**Danijel Maric i Doris Zubovic**  
*hrvatskidomoljubi@hotmail.com>*

## KAKO STE PRIJATELJI?

Zdravo! Kako ste prijatelji?

Evo čitam ovaj tekst u vezi toga kako Hrvati ne priznaju druge, itd... Naravno, to je pogrešna dezinformacija. Iako sam ja Musliman, što se tiče teme, mislim, po svom ličnom mišljenju, da ste u potpunosti u pravu. Ovom prilikom želim da Vam dam podršku u svakom smislu riječi.

Ja sam Selmir Isaković iz Zenice (BiH). Znam mnogo Hrvata sa kojima sam hvala Bogu u dobrim odnosima. I član sam Hrvatkog kluba "Zenica" sa čime se mogu pohvaliti.

Moj broj telefona je +38763109907,  
Ulica Saliha Cakana Mulalića,  
72000 Zenica, BiH

# Obavijest



Knjiga je tiskana u formatu Royal (15,6 x 23,4 cm), a ima 228 stranica.

Knjigu prodaje **HRVATSKA KNJIŽARA**  
([knjizara.hrvatskauljudba.hr](http://knjizara.hrvatskauljudba.hr)) po 30,00 kuna + poštarina.

**HRVATSKA KNJIŽARA** je tek utemeljana, pa se mogu očekivati uobičajene početne poteškoće, koje će se postupno - ako ih bude - otkloniti.

## Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava  
građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

[hrvatska.uljudba@gmail.com](mailto:hrvatska.uljudba@gmail.com)

[www.hrvatskauljudba.hr](http://www.hrvatskauljudba.hr)

[www.svakovamdobro.hr](http://www.svakovamdobro.hr)

[www.pravednostiljubav.hr](http://www.pravednostiljubav.hr)

[www.borovnicaunas.hr](http://www.borovnicaunas.hr)

[www.redangus.hr](http://www.redangus.hr)

[www.blackdragun.hr](http://www.blackdragun.hr)

[www.laudonovgaj.hr](http://www.laudonovgaj.hr)

[www.ne-kor.hr](http://www.ne-kor.hr)

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja**

**Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

**dr. sc. Tomislav Dragun**

glavni urednik

091/33-88-431

**Hrvoje Mirković**

grafički urednik

091/33-88-432

**Lovorka Dragun Mirković**, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

[hrvatska.uljudba@gmail.com](mailto:hrvatska.uljudba@gmail.com)

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković